

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Lewis, Matthew Gregory.; af M. G. Lewis ; oversat af N[iels] T[horoup] Bruun.
Titel Title:	<u>Ambrosio eller Munken</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 3
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kiøbenhavn : A. Soldin, 1800
Fysiske størrelse Physical extent:	1-3 i 3 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

M. G. Lewis.

Ambrosio.

III

1800

58-119

Bogen maa tilbageleveres i samme Stand, som den modtages, uden at tilføyes nogen Skade, hvorfor Leieren allene staaer til Ansvar, og som i dette Tilfælde, uden Undskyldning, maa erstatte Skaden, om forlanges.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

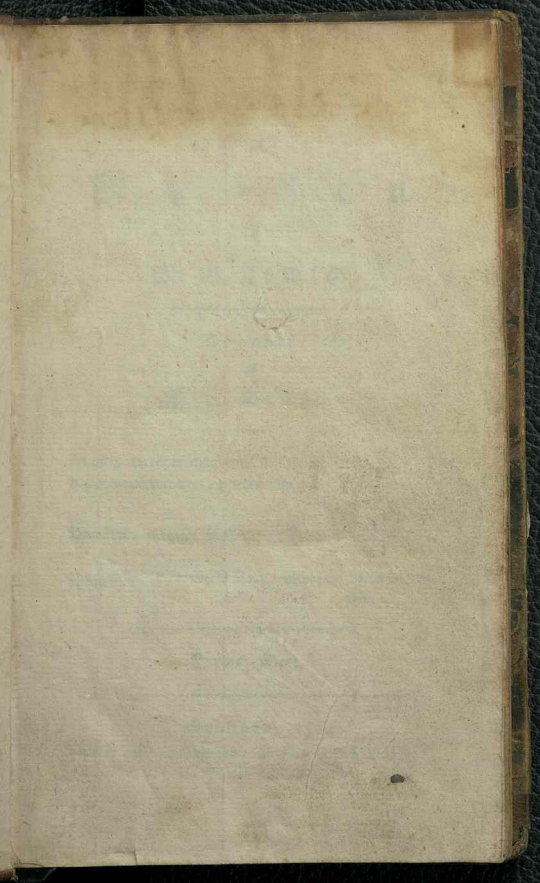
1 1 58 0 8 05566 5

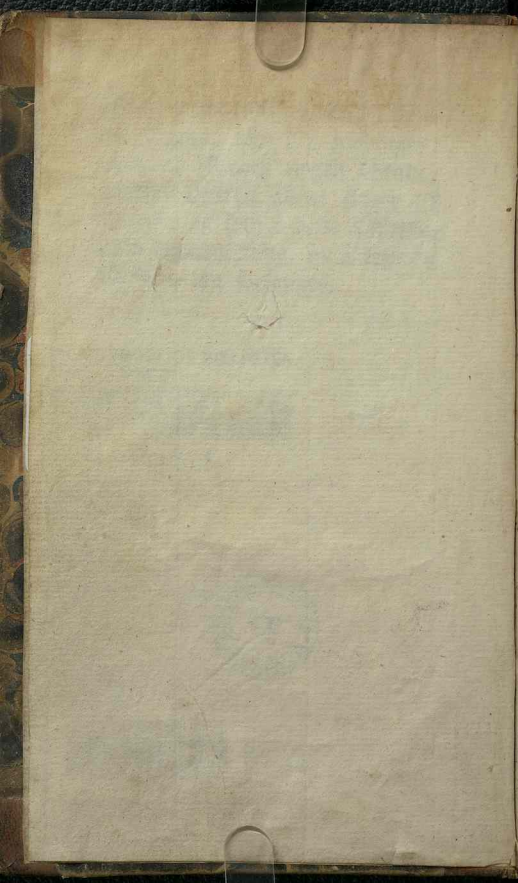

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023278678

A m b r o s i o

eller

M u n f e n

af

M. G. Lewis.

Oversat

af

N. T. Bruun.

Somnia, terrores magicos, miracula, sagas,
Nocturnos lemures, portentaque.

Horat.

Drømme, magiske Rødsler, Mirakler, Endorste
Hexe,
Spøgelse, Forvarsels Tegn, Morkets forskædende
Børn.

Tredie Deel.

Kisbenhavn, 1800.

Trykt paa Boghandler N. Goldins Forlag,
hos B. Brännich.

1703

1703

1703

1703

1703

1703

1703

1703

1703

1703

1703

1703

M u n k e n.

Attende Kapitel.

The crickets sing, and man's o'erlaboured sense
Repairs itself by rest: our Tarquin thus
Did softly press the rushes, ere he waken'd
The chastity he wounded. — Cytherea!
How bravely thou becomst thy bed! fresh lily!
And whiter than the sheets! —

Nu Grillen quibdrer, og i Søvnens Arme
den trætte Skabning sødeligen hviler;
saa var Tarquini Slummer, før han vækked'
den Kydsfæd, som han siden grusomt saared'. —
O Cytherea! hvor yndigt pryder Du Dit bløde Leie!
Du Lilje! mere sneehvid, end det Linned
Du hviler paa. —

Shakspeare, Cymbeline.

Alle Marquiens de las Cisternas Eftersøgesser
vare frugtesløse. Agnes var tabt for ham.
Fortvivlelsen virkede saa voldsomt paa hans Le-
geme, at han faldt i en lang og farlig Sygdom.

Denne afholdt ham fra at aflægge det Besøg han havde tiltænkt Elvira, til ikke liden Sorg for hende, som var uvidende om Ursagen til hans Udeblivelse. Ved sin Søsters Død var Lorenzo bleven hindret i, at betroee sin Onkel sine Hensigter med Antonia. Uden Hertugens Befaling torde han, ifølge Elviras Befaling, ikke komme hende for Dine, og da hun nu ikke længer hørde det mindste, enten om ham eller hans Kiærlighed, saa formodede hun, at han maatte enten have sluttet et bedre Sivtermaal, eller i Følge høiere Befaling slaaet hendes Datter reent ud af sine Tanker. . . Hendes Urolighed over Antonias Skiebne voxede hver Dag, men alligevel bar hun dog med Fasthed og Taalmod sine skuffede Forhaabninger i Henseende til Marquien og Lorenzo, saa længe hun endnu havde Abbedens Beskyttelse tilbage. Nu havde hun ogsaa mistet denne. Hun var fuldkommen overbevist om Ambrosios lastværdige Hensigter med hendes Datter, og hendes Hierte soulmede af bitter Kummer, naar hun betænkte i hvilken nederdrægtig, forræderisk og fordærvet Verden hendes Død vilde efterlade den venneløse, den ubeskyttede Antonia. Saaledes sad hun i hele Timer og stirrede vemodig paa den elskelige Pige; hun syntes rigtig nok at høre paa hendes uskyldige Tale, men egentlig vare hendes Tanker dog kun henvendte paa de Lidelser, hvori et eneste Dieblif kunde styrte hendes kiære Skabning. Hun syntes

gede da tit sine Arme om Antonia, hældede sit Hoved op mod hendes Barm, og vædede den med hvide Taarer.

I midlertid modnedes en Begivenhed, som hun blot havde behøvet at vide, for at blive ganske fri for al Urolighed. Lorenzo biede blot paa en gunstig Leilighed, for at underrette Hertugen om det Sivtermaal, han havde i Sinde at slutte, men en Omstændighed, som indtraf i denne Tidspunkt, nødte ham til endnu i et Par Dage at opfatte sin Erklæring.

Don Raymonds Sygdom syntes at tage til. Lorenzo var uafslædig hos ham, og pleiede ham med sand broderlig Omhu. Baaede Sygdommens Aarsag og Virkning bedrøvede Agnes's Broder inderlig, og kun Theodors Sorg kunde sættes i Ligning med hans. Derne elskværdige Ansø forlod ikke sin Herre noget eneste Dieblid, og anvendte alt, for at lindre hans Lidelser. Marquiens Kierlighed til sin afdøde Kæstems, eller rettere sagt, Kone, var saaledes sammensmeltet med hans inderste Væsen, at enhver kunde tydelig see, at han ikke vilde overleve hendes Tab. Intet kunde holde ham tilbage i Livet uden den Tanke, at hun levede endnu og trængde til hans Bistand. Hvor fuldkommen hans Venner endog vare overbeviste om det Modsatte, søgde de dog at bestyrke ham i en Mening, der udgjorde al hans Trost. Man forfikkede ham hver Dag, at der var ansillet nye Undersøgelser

for at erfare Agnes's Skiebne; man opdigtede Historier om adskillige Forsøg, som man havde gjort paa at snige sig ind i Klosteret, og anførte Omstændigheder, som rigtig nok ikke bestemte lovsede den Ulykkelige's Befrielse, men som dog i det mindste vedligeholdte Haabet derom. Hvergang man fortalte Marquien, at et af disse forrige Forsøg var mislykkedes, blev han yderst opbragt. Alligevel troede han dog ikke, at de følgende skulde have samme Skiebne, og smigrede sig stedse med, at det næste Forsøg vilde faae et heldigere Udfald.

Theodor var den eneste, som virkelig søgde at iværksætte hans Herres Indbildninger. Han havde altid Planer til at komme ind i Klosteret, eller dog i det mindste at faae nogen Underretning om Agnes af Konnerne. Naar han forlod Don Raymond, saa skedte det sikkert kun for at iværksætte et af disse Anslag. Liig en anden Proteus forandrede han hver Dag sin Skikkelse, men alle hans Forvandlinger baadede ham kun faare lidet. Han kom altid tilbage uden mindste Tidende, hvorved han kunde bestyrke sin Herre i hans Forhaabninger. En Dag fik han det Udfald at forklæde sig som en Ligger; han lagde et Plaster over det venstre Øie, tog sin Guitar i Haanden, og stillede sig uden for Klosterporten.

”Er Agnes indspærret i Klosteret,” tænkte han, ”og hører hun min Stemme, saa vil hun

mindes den, og maaskee hitte paa Midler til at underrette mig om sin Narværelse."

Han blandede sig derfor imellem en Hob Tiggere, som hver Dag samlede sig uden for Sancta Claras Klosterport, for at faae den Suppe, som Nonnerne pleiede at uddese om Middagen. Alle de andre Tiggere havde Potter eller Skaaler at tage Maden i. Men Theodor, som intet saadant Kar havde taget med sig, bad om Tilladelse, at torde spise sin Andeel uden for Klosterporten. Hans søde Talestemme, hans Ansigt, som var kiont, uagtet der var klisset et Plaster over hans ene Øie, indtogte den gode gamle Portneriske, som tilligemed en anden Nonne var syffelsat med, at rette an til alle Betlerne. De bade Theodor at bue, indtil de andre vare gaaet, og lovede at samtykke i hans Begjæring. Mere forlangde han ikke, thi Suppen laae der ham kun liden Lag paa. Han takkede derfor Portneriken, satte sig tæt ved Porten paa en bred Steen, og stemte sin Guitar, imedens Staadterne fik Mad.

Saasnart Erængselen var forbi, vinkede man ad Theodor, at han skulde komme hen til Porten, og bad ham at træde ind. Dette lod han sig ikke bede to Gange om, men i det han satte Goden over den hellige Dørtærskel, lod han, som han solde sig giennemtrængt af Erbødighed for den, og af ydmyg Krygt ved Synet af de ærbørdige Mødre. Hans foregionne Banghed smig-

grede Konnernes Forfængelighed, og de søgde at opmuntre ham. Portnerstuen tog ham ind i hendes eget lidet Talekammer, men den anden Monne gik imidlertid ned i Kioffenet, og bragte ham en dobbelt Portion af bedre Suppe, end den de andre Tiggere havde faaet. Portnerstuen gav ham nogle Frugter og lidt Syltetøj af hendes eget Forraad, og de bade ham nu begge to at tage til Takke. Al denne Godhed giengieldte han, som det lod, med udmærket Taknemmelighed og en Mængde Belignelses-Ønsker over hans Velgjørerinder. Imedens han spiste, beundrede Konnerne hans fine Ansigtstræk, hans skønne Haar, og den Tækkelighed og Ynde, som laae i enhver af hans Bevægelser. Den ene hvissede ynksom til den anden, at det var ubodelig Skæde, at saadan en deilig Yngling skulde være udsat for den onde Verdens Forsørelser, han, som dog kunde blive en værdig Støtte for den katholske Kirke. Hun endte med, at det vilde være en sand Tjeneste at vise Himmelen, naar man bad Priorinden at indlægge et godt Ord for ham hos den æroverdige Pater Ambrosio, om han vilde optage Staadderen i Kapuciner-Ordenen.

Da dette var afgjort, ilede Portnerstuen, der, som i ethvert Kloster var en Person af stor Indflydelse, hastig ind i Abbedissens Celle. Her afmalede hun Theodors Fortjenester med saa blændende Farver, at den gamle Dame blev nysgier-

rig for at see ham. Portnerſken maatte derfor føre ham hen til Talegitteret. Imidlertid havde den foregivne Betler udfrittet den anden Romne om Agnes's Skibne, men hun bekræftede kun hvad Priorinden alt forhen havde sagt: at Agnes var bleven syg, da hun kom ud af Skrivestolen, og at hun fra det Dieblif af ikke havde forladt Sengen; hun havde selv været tilstede ved hendes Liggbegiængelse. Ja, hun forsikrede endogsaa, at hun havde selv seet Liget, og med egne Hænder hjulpet til at lægge det i Kisten. — Denne Tidende betog Theodor det sidste Haab; men siden han dog engang havde drevet Sagen saa vidt, vilde han alligevel see hvad Ende det vilde tage.

Nu kom Portnerſken tilbage, og befalede ham, at følge med hende. Han adlød, og blev ført ind i Talestuen, hvor Frue Priorinden allerede stod ved Talegitteret. Alle Konnerne omkringede hende, brændende af Nyſgierrighed efter en Scene, som lovede dem nogen Moroe. Theodor hilste med dyb Erbødighed, og hans Nærværelse formaaede endogsaa for et Dieblif at formilde Priorindens strenge Afſyn. Hun gjorde ham adskillige Spørgsmaal om hans Forældre, hans Religion, og Marsagen til hans nærværende nedlidende Forfatning. Hans Svar vare fuldkommen tilfredsstillende og fuldkommen lovsagtige. Man vilde derpaa høre hans Tanker om Munkelivet. Han talde derom med Hviagt

telse og Erbødighed. Nu sagde Priorinden til ham, at han kunde maaskee blive optagen i en geistlig Orden; hendes Ubefaling vilde rydde Hindringen af hans Rattigdom af Veien, og han kunde trygt stole paa hendes Beskyttelse, naar hun fandt ham værdig dertil. Theodor forsikrede hende, at det vilde være hans Ergierrigheds hvieste Maal, at fortjene hendes Raade. Priorinden befalede ham, at komme igien Dagen derpaa; hun vilde da tale nærmere med ham, og forlod nu Bitteret.

Hidtil havde Nonnerne været saa tause som Graben, af Erbødighed for deres Domina, men saasnart hun var gaact, overvældede de ham med en Syndflod af Spørgsmaal. Han havde allerede betragtet enhver af dem med megen Opmærksomhed. Ak! Agnes var ikke deriblandt! Han kunde neppe faae Stunder at svare, saaledes regnede det ene Spørgsmaal ned paa det andet. Een vilde vide, hvor han var født, fordi hun kunde høre paa hans Udtale, at han var en Fremmed? en anden, hvorfor han havde et Plaster ober det ene Øie? Søster Helena spurgde, om han ikke havde en Søster, der lignede ham, thi saa vilde hun gjerne have hende til Veninde; og Søster Rachel meende ved sig selv, at hun syntes dog bedre om Broderen. Theodor havde Loier af, at binde de lettroende Nonner alle de Galstaber paa Vermet, som han saldt paa. Han fortalte dem alle sine Eventyr, og gjorde Til-

Horerinderne overmaade forbausede, ved at giøre de naragtigste Beskrivelser over Kiemper, vilde Folk, Skibbrud, og Her, beboede af Menneskedere og Banskabninger, og flere slige mærkværdige Omstændigheder. Han sagde, at han var født i Terra incognita, at han var bleven opdraget paa et hottentottist Universitet, og at han havde været i to Aar i Schlesien hos Amerikanerne.

"At jeg mistede mit Die," sagde han, "det var en retfærdig Straf, for min liden Erbsdighed for den hellige Jomfrue, paa min anden Pillegrimreise til Loretto. Jeg stod tæt ved Altaret i det underfulde Kapel, da Munkene vilde give Billedstøtten sin bedste Kiøle paa. Man befalede alle Pillegrimmere at lukke Dine i, indtil denne Hsitidelighed var forbi; endskiondt jeg ellers er meget from og gudsfrygtig, saa var min Nysgierrighed dog denne Gang alt for stærk. I samme Dieblif — min Misgierning vil rigtig giøre Dem ganske forfærdede, ærværdige Damer — i samme Dieblif, da Munkene gabe hende en reen Sørk paa, kunde jeg ikke bare mig; jeg vovede at aabne mit venstre Die, og skottede en ganske lille Smule hen til Støtten. Ja, men det Diekast var ogsaa det sidste! Jeg kunde ikke udholde den forfærdelige Glorie, som overstraaede den hellige Jomfrue. Jeg skyndte mig at lukke mit profane Dine, og fra det Dieblif af har jeg saaman aldrig mere kunnet aabne det."

Medens han fortalte dette Underværk, kortede alle Konnerne sig, og lovede, at de vilde bede den hellige Jomfrue om at skienke ham sit Syn igien. De undrede dem meget over hans lange Reiser, og over de mange forunderlige Eventyr han havde havt, da han dog var saa ung. Nu fik de Die paa hans Guitar, og spurgte, om han forstod Musik? Han svarede meget beskeden, at det tilkom ikke ham, at domme om sin Konst; det vilde han overlade til dem. Man bad ham at begynde.

"Men vogt Eder vel for, at synge nogle vanhellige Ting," sagde den gamle Portnerste.

"Forlad De Dem paa min Forsigtighed," svarede Theodor; "jeg vil netop synge en Romance, høri de unge Piger advares at vogte dem for de falske Mandfolk; det er en sand Historie, som har tildraget sig i Dannemark."

"I Dannemark, siger I?" mumlede en gammel Konne; "er det ikke der, at alle Følene ere sorte?"

"Nei, jeg beder om Forladelse, ærbørdige Moder; de ere lysgrønne, med brandgult Haar og Knebelbarter."

"Hellige Guds Moder! Lysgrønne?" raabte Søster Helena; "o, det er aldrig muligt!"

"Aldrig muligt?" sagde Portnersten med en haanlig og triumpherende Mine, "og hvorfor skulde det ikke være muligt? jeg husker meget

godt, at jeg i min Ungdom selv har seet nogle Folk af det Slags."

Nu fatte Theodor sit Instrument istand. Han havde læst en Historie om en Konge af Engelland, hvis Fangenskab blev opdaget ved en af hans Venner, som sang en Vise uden for hans Fængsel, og han haabede, at en lignende Plan skulde hjælpe ham til at finde Agnes, hvis hun var i Klosteret. Han valgde en deilig Romance, som han tit havde hørt hende synge paa Slottet Lindenborg; maaskee Melodien kunde trænge til hendes Dre, og at han kunde høre hende igientage hans Qvad. Hans Guitar var fremt, og han vilde just til at begynde. —

"Men, mine Damer," sagde han, "De maae dog først vide, at det skæffels Land Danmark er forfærdelig plaget af Trold, Hexe og Spøgelsler. Ethvert Element har der sine egne Dæmoner. I Skovene boer der en fiendtlig Magt, som hedder: "en Ellekonge;" han lader Træerne gaae ud, ødelægger Kornet paa Marken, og hersker over Risserne og Barulbene. Det er ellers en gammel majestætisk Mand, med en Guldkrone paa Hovedet og et langt hvidt Skiæg, men at see ham bag til, det er et forfærdeligt Syn, for han er ganske huul i Ryggen. Hans største Glæde er, at lokke Børn bort fra deres Forældre, og saasnart han har faaet dem hen i sit Hule, saa river han dem i tusende Stykker. Floderne beherskes af et andet ondt Væsen, som

kaldes: "Havmanden;" han er altid sysselsat med at oprøre Havet, at forvolde Skibbrud, og at trække Skibsfolkene ned under Bølgerne, naar de af en Hændelse falde over bord. Han seer ud som en Krieger, og vil gierne fange unge Piger i sine Garn. Hvad han bestiller med dem, naar han først har faaet dem ned under Vandet, det lader jeg Dem selv dømme om, mine ærværdige Damer! — "Jldkongen" synes at bestaae af lutter Flammer; han har at befale over Lygtemændene, som lokke Vandrerne ud i Sump og Moradser, og han leder Lynstraalerne hen til det Sted, hvor de kan giøre meest Skade. Den sidste af disse elementariske Aander hedder: "Skyekongen"; han seer ud som en skion Ungling, og har to brede sorte Vinger paa Ryggen; men endskiøndt hans Udvortes er saa indtagende, er han dog ikke et Haar bedre, end alle de andre. Alt hvad han bestiller er at opvække Storm og Uveir, at rykke hele Skove op med Roden, og kaste Slotte og Klostere omkuld paa deres Beboere. Den første har en Datter, som er Dronning over Feerne og Sylferne, og den anden en Moder, en mægtig Trold kvinde; de ere begge to ligesaa ondskabsfulde som Faderen og Sønnen. Jeg mindes ikke ret, om de andre to Dæmoner have Familie, og for denne Sinds vil jeg ogsaa holde mig til Havmanden allene. Han er Helten i min Romance, og jeg vilde blot først give

Dem et Begreb om hvad det er for en Personage.”

Nu spille han et kort Præludium, havede sin Stemme saa meget som han kunde, for at høres af Agnes, og sang følgende Vers:

Liden Gunver *).

En dansk Romance.

Liden Gunver vandrer som helst i Qvel,
saa tankesuld.

Hendes Hierte var Bøx, hendes unge Siel
var prøvet Guld.

O vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Liden Gunver meder med Silken-Snoer
ved Havets Bred!

Da havedes Bølgen, og Vandet foer
saa bradt afsted.

O vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

*) Danmarks udsødelige Digers Skygge tilgive Oversætteren, at han vover at pryde denne Bog med ovenstaaende henrivende Romance af Sisterne. Emnet i den engelske Ballade var ganske det samme, men langt fra ikke behandlet med den Hiertelighed og Skionhed, som i Liden Gunver.

Skion Havmand sig op af Havet Kiød,
 beklødt med Tang.

Hans Nie var kjerligt, hans Tale var sød,
 som Harpens Klang.

O vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Liden Gunver, Du martrer mig Dag og Nat,
 med Eskovs Jld.

Mit Hjerte vansmægter, min Siel er mat.
 O vær dog mild!

O vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Du røkke mig kun Din sneehvide Arm,
 paa Seemands Troe;

saa trykker jeg den til min brændende Barm,
 saa faaer jeg Roe.

O vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Liden Gunver, mit Bryst, bag sit haarde Skiel,
 er blødt og vunt.

Trofast er mit Navn, min ukonstlede Siel
 foragter Skrømt.

O vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Og er Dig min Arm til saa stor Behag,
 til Trost og Roe;

Skion Havmand, saa skynd Dig, saa kom kun og tag
 dem begge to!

O vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Han traf hende fra den stejle Bred,
glad ved sin Sviig.

Som Storm var hans Latter, men Fiskerne grød
ved Gunvers Liig.

O vogt Dig, mit Barn, for de falske Mandfolk!

Theodor holdt op at synge. Konnerne grød over den Staffels Gunvers Skiebne, og frydede sig tillige over hans skønne Stemme og den Færdighed, hvormed han behandlede sit Instrument; men nu var deres Bifald Theodor saare ligegyldigt, endskiondt der vel kunde have været Liden, da det vilde have smiggret ham meget. Hans List var ikke lykkedes ham. Han gjorde forgieves Pause imellem hvert Vers; ingen Stemme svarede hans, og han opgav Haabet om at blive den anden Blondel.

Klosterkloffen mindede nu Konnerne om, at det var paa Liden at forsoie sig ind i Spise-salen. De maatte forlade Bitteret, men da de takkede Ynglingen for den Moroe hans Musik havde forskaffet dem, bade de ham at komme igien næste Dag. Dette lovede han dem. For desto vissers at faae ham til at holde Ord, sagde Konnerne, at i Fremtiden kunde han altid stole paa, at faae et Maaltid Mad i Klosteret, og enhver af dem gav ham en lille Foræring. En

gav ham en Veste Splitetoi, en et Agnus Dei; nogle bragde ham Reliquier, Vorbilleder og viede Kors; andre skienkede ham konstige Haandarbeider, hvori Konnerne altid pleie at være meget færdige, Broderier, eftergiorte Blomster, Kniplinger og Baand. Alt dette skulde han sælge, for at kunne klæde sig sammeligere, og man forstikkede ham, at han vilde letteligen blive af med det, siden Spanierne pleie at sætte stor Priis paa saadanne Klosterarbeider. Efter at han efter al Ansæelse havde taget imod alle disse Foræringer med megen Erbødighed og Taknemmelighed, mærkede han, at han fattedes en Kurv til at bære dem bort i. Adskillige Konner løbe for at hente en, men bleve standsede af et gammeltagtigt Fruentimmer, som nu kom tilbage, og som Theodor ikke før havde blevet vaer. Hendes blide Ansigt og ærbørdige Ansyn indtog ham strax.

"Ah!" sagde Portnerstuen, "der kommer Moder Sancta Ursula med en Kurv."

Hun nærmede sig til Sitteret, og flyede Theodor Kurven; den var flettet af Vidier og foret med lysblaat Atlas; paa alle dens fire Sider stod malet Scener af den hellige Genovevas Historie.

"Her er min Gabe," sagde hun, og trykkede ham den i Haanden, "forsmaa den ikke, gode Yngling. Den synes rigtig nok kun at

være af ringe Værd, men den har mange skjulte
Dyder."

Hun ledsagede disse Ord med et ubrydt,
fuldt Diefast, som Theodor meget godt lagde
Mærke til. Da han tog imod Kurven, nærmede
de han sig saa tæt som muligt til Gitteret.

"Agnes!" hviskede hun med neppe for-
staaelig Røst.

Men Theodor hørte det meget godt. Han
begreb strax, at der maatte være en Hemmelig-
hed skjult i Kurven, og hans Hjerte bankede af
Utaalmodighed og Glæde. Imidlertid kom Pri-
orinden. Hun saae mørk og harmfuld ud, og
om det var muligt, endnu strengere end ellers.

"Moder Sancta Ursula, jeg ønsker at tale
under fire Dine med Eder."

Nonnen skiftede Farve, og mistede sienesyn-
lig al Katning.

"Med mig?" svarede hun med synkende
Stemme.

Abbedissen befalede hende at følge med sig,
og dette skedte. Strax efter lød Klostersklokken
anden Gang, Nonnerne ilede bort, og satte
Theodor istand til at kunne bringe sit Bytte i
Sikkerhed. Henrykt over omsider at have en
Lidende til Marquien, stoi han mere end han
løb, saalænge indtil han naaede Hotel de las
Cisternas. Inden saa Minuter stod han foran
sin Herres Seng med Kurven i Haanden. Lø

renzo var just hos ham, og søgte at trøste sin Ven over en Ulykke, som han kun sølde alt for levende selv. —

Marquien foer op i Sengen, da han saae Theodor. Den Ild, som Agnes's Død havde udslukt, antændtes igien i hans Bryst, og hans Dine tindrede af heed Korventning. Lorenzos Følelser vare ikke meget svagere, og med utrolig Utaalmodighed, ventede han paa at faae Nøglen til denne Hemmelighed. Han haabede, at der skulde ligge et Brev paa Bunden af Kurven. Forgieves! man ledte atter, men ikke med bedre Held. Omfider fik Don Raymond Die paa en Nabning i det blaa Atlasses Foer; han rev den større, og trak en smal Lav Papiir ud, som hverken var sammenlagt eller forseglet. Udskriften var til Marquien de las Cisternas, og han læsde nu det følgende:

”Jeg har gienkiendt Deres Page, og vos ber at sende Dem disse saa Linier. Lad Kardinal-Hertugen forstafte Dem en Befaling til at sætte mig og Priorinden fast, men gjør ikke Brug deraf før Fredag Nat Klokken tolo. Da er Sancta Claras Hsittid; Konnerne holde en Fakkelf Procession, hvorved jeg er tilstede. Bogt Dem vel for, at Deres Hensigt ikke bliver robet. Skulde et eneste Ord vække Priorindens Mistanke, saa horer De aldrig mere fra mig. Vær forsigtig, hvis Agnes's Minde og det Ønske, at straffe hendes Mordere ere Dem kiære. Jeg har

Ring at sige dem, hvorved Deres Blod vil tiene
af Forsværdelse.

Sancta Ursula.

Saa snart Marquien havde læst disse Linier, faldt han aldeles livløs om paa sit Leie. Det Haab, som hidtil havde vedligeholdt hans Livværelse, forsvandt nu, og disse Linier overtlydede ham kun alfor sikkert om, at Agnes var ikke mere. Lorenzo sølde sig ikke saa heftig angrebet ved denne Tidende, thi han havde fra Begyndelsen af troet, at hans Søster havde ikke faaet nogen naturlig Død. Da han nu saa sin Mistanke bekræftet ved Søster Sancta Ursulas Brev, opvakte denne Bished ingen anden Kærlighed i hans Barm, end det Hæfte, at straffe Morderne efter Fortieneste. Det kostede megen Møie at bringe Marquien til sig selv igien. Saa snart han kunde tale, udbrød han i Forbandelser imod sin Elsktes Mordere, og lovede dem den meest udmærkede Hævn. I afmægtig Harme blev han ved at rase og martre sig selv, indtil hans Legeme, der var svækket ved Sorg og Sygdom, ikke længer kunde udholde det, og sank i en usølsom Dvale. Hans sorgelige Forfatning rørte Lorenzo inderlig; han vilde gierne have blevet hos sin Ven, men andre Syssler kaldte ham bort. Han skulde udføre Arrestbefalingen for Priorinden i Sancta Claras Kloster. Han overlod derfor Raymond til de

dueligste Lægers Varetægt, og begav sig paa Veien til Kardinalhertugens Pallads.

Hvor fortredelig blev han ikke ved at erfare, at Statsforretninger havde kaldt Kardinalen til en temmelig langt bortliggende Provinds. Indtil Fredag var der endnu fem Dage, og han haabede, at naar han blev ved at reise, uden at sinke sig et eneste Dieblik, kunde han maaskee dog komme tids nok ti bage til Processionen skulde holdes. Det lykkedes ham. Han fandt Kardinalhertugen, og forestilte ham Priorindens sandsynlige Strafwaardighed, og sammes skrækkelige Virkninger paa Don Raymond. Noget kraftigere Grund, end den sidste, kunde han aldria have anført. Marquien var den eneste af alle Kardinalhertugens Frønder, som han holdt fortrinlig meget af; han var hans Vending, og Priorinden kunde derfor i hans Vind, aldrig begaae nogen større Forbrydelse, end at sætte hans Liv i Vove. Han udstædede uforsøbet Arrestbefalingen, og gav desuden Lorenzo et Brev med til en af de første Inquisitionsbetiente, hvem han paalagde at besørge Guldbrydelsen af hans Befaling. Med disse Papperer ilede Medina tilbage til Madrid, som han naaede om Fredagen saa Timer før Aften. Han fandt Marquien noget roligere, men saa svag og kraftesløs, at han uden stor Anstrængelse hverken kunde tale eller røre sig. Efter en Times Forløb, gif Lorenzo fra ham, for at meddele sin Onkel sit Forehavende, og levere Don Ramirez

de Mello Kardinalshertugens Brev. Den første blev igiennemtrængt af Rædsel, da han erfoer sin ulykkelige Broderdatters Skiebne; han opæggede Lorenzo endnu mere til at straffe hendes Mordere, og lovede om Natten at ledsage ham til Sancta Claras Kloster. Don Ramirez tilfagde ham sin Hielp, og udsøgte en Hob stærke Politiebetiente, for at kunne hindre al Modstand fra Almuens Side.

Men imedens Lorenzo tragtede efter at rive Masken af hyklerisk Skindhellighed, vidste han ikke hvor mange Lidelser denne Fast beredede ham fra en anden Kandt. Understøttet af Mathildas Helvedes Bistand, havde Ambrosio besluttet den uskyldige Antonias Ulykke.

Det for hende fordærvelsesvangre Dieblif var kommet. Hun havde rustet sin Moder Godnat. Ved hendes sidste Kys, folde hun en ualmindelig Trostesløshed dale ned i hendes Hierte. Hun var gaaet fra hende; nu vendte hun igjen om, fastede sig i hendes moderlige Arme, og badede hendes Kinder med sine hede Taarer. Hun folde sig beklemmt ved Afskeden, og en hemmelig Anelse sagde hende, at de skulde aldrig mere sees. Elvira søgte ved Munterhed at faae hende til at lade denne barnagtige Fordom fare. Hun stændte med Mildhed paa hende, fordi hun nærede saadan en ugrundet Bedrøvelse, og viisde hende, hvor farligt det var, at overlade sig til slige sør-

gelige Tanker; men paa alle hendes Formaninger fik hun intet andet Svar, end:

”Moder! kiere Moder! o, Gud give, at denne Nat var forbi!”

Elvira, hvis Uro for hendes Datters Skiebne lagde stedse en vigtig Hindring i Veien for hendes Helbredelse, var endnu ikke kommen sig af sin sidste farlige Sygdom. Denne Aften befandt hun sig slettere end ellers, og lagde sig for hendes sædvanlige Sengetid. Antonia forlod ugierne og bedrovet sin Moders Sovekammer, og sæstede med tungsindig Udtryksfuldhed sine Dine paa hende, saalænge til Døren var lukket i imellem dem. Hun gik nu ind i sit eget Kammer med et Hierte fuldt af de bitterste Følelser. Hun syntes, at alle hendes Udsigter vare indhyllede i en evig Nat, og at Verden eiede intet, hvorfor det var Umagen værd at leve. Hun sank om paa en Stoel, støttede sit Hoved paa sin ene Arm, og stirrede med tomt Blik ned paa Gulvet, imedens de mørkeste Billeder svævede for hendes Indbildningskraft. Hun var endnu stedse i denne usølsomme Tilstand, da hun blev vækket op deraf ved at høre en bliid Musik nedefor hendes Vindue. Hun aabnede Vinduet for at kunne høre desto bedre, og kastede sit Slør over Ansigtet. Ved Maanens Skin blev hun adskillige Mennesker med Guitarrer og Luther vaer nedefor; noget fra dem stod et Mandfolk, som var indsoebt i en Kappe, og hvis hele Skabning

lignede Lorenzos overmaade meget. Heri tog hun ikke Feil. Det var ham selv; han havde ved sit Vresord forpligtet sig til, ikke at vise sig for Antonia uden sin Onkels Samtykke; men alligevel søgte han dog undertiden ved en Serenade at overtude sin Elskte om sin Kierligheds Bedbarelse. Hans List naaede ikke den Virkning han ønskede. Antonia var langt fra at drømme om, at denne Serenade gjaldt hende. Hun var altfor beskeden til at troe sig værdig til saadan Hylдинг, og i den Tanke, at den maatte være for en Dame i Rabolauget, sørgede hun over, at Lorenzo elskede en anden.

Den Melodie, man spillede, var huld og flagende. Den stemmede overeens med Antonias Sindsforfatning, og hun hørde med Fornøielse paa den. — Omfider holdt Musikken op, de Spillende gik bort, og alting var igien tomt paa Gaden. Antonia forlod Vinduet ugierne. Hun anbefalede sig efter Sædvane i den hellige Rosalias Baretagt, bad, og gik til Sengs. Sønnen indfandt sig snart, og befriede hende for hendes Angest.

Klokken var næsten to, førend den vellystige Munk vovede at henvende sine Triv til Antonias Bolig. Klosteret laae, som man allerede veed, ikke langt fra Sanct Jago's Gade. Ubemærket kom han til Huset. Her stod han stille, og tovede et Dieblif. Han overbeiede sin Misgiernings hele Afstyelighed, Følgerne af en Op-

dagelse og Sandsynligheden af at Elvira, efter hvad der allerede forhen var hændet, vilde kaste al sin Mistanke paa ham. Paa den anden Side sagde han til sig selv, at hun kunde heller ikke yttre mere end Mistanke; Beviser om hans Brode kunde der ikke anføres, og det vilde synes umuligt, at Antonia var bleven vanæret, uden at vide naar, hvor og af hvem; endelig troede han ogsaa, at hans Rygte var alt for fast grundet, at det kunde lade sig rokke af to ubekjendte Fruentimmers tomme Beskyldninger. Den sidste Slutning var nu aldeles urigtig. Han vidste ikke hvor ustadig det offentlige Bifalds Lust er, og at et eneste Dieblik er nok til at gjøre den til en Affky for Verden, som i Gaar var dens Afgud. Alting vel overlagt, besluttede han at iværksætte sit Konehavende. Han gik op ad Trappetrinnene til Gadedøren. Saasnart han havde berørt Døren med Sølv-Myrthegrenen, saa stoi den op, og han kunde gaae ind uden mindste Hindring. Derpaa lukkedes den igjen af sig selv.

Lebsaget af Maanens Straaler gif han langsom og sagte op ad Trappen. Vengstelig saae han sig hvert Dieblik om. Hans Skygge syntes ham at være en Speider, hoer Susen af Mattelusten troede han var en menneskelig Stemme. Bevidstheden om hans strafværdige Konehavende faldt tungt paa hans Hierte, og gjorde det feigt og forsagt. Alligevel gif han altid vis

berede frem. Han kom til Antonias Kammerdør. Her stod han stille og lyttede. Alting var tyst inden for. Overtødet om, at hans Slagtoffer laae i Søvnens Arme, vovede han at gribe fat om Haandgrebet. Døren var lukket i Laas og imodstod hans Bestræbelser, men aldrig saastart havde han berørt den med Talsmanen, førend Skudden gik fra. Riddingen saae sig inde i Kammeret, hvor den Ukyldige slumrede, uden at ane den Fare, som svævede om hendes Læie. Døren lukkede sig igien efter ham, og Skudden trak sig for.

Ambrosio streg sig vaersom nærmere. Han frygtede for, at et af Bræderne i Gulvet skulde knage under hans Fod, og holdt sin Aande tilbage, indtil han stod tæt ved Sengen. Hans første Syffel var den magiske Ceremonie, som Mathilda havde lært ham; han aandede tre Gange over Myrtegrenen, udtalde Antonias Navn, og lagde den paa hendes Hovedpude. De Virkninger, Grenen allerede før havde frembragt, lode ham slet ikke tvivle om dens Magt over hans Elsktes Søvn, hun, som nu var indviet til Forbøvelsen. Han saae hende altsaa nu ganske i sin Bold, og hans Pine tindrede af Bølløst og Utaalmodighed. Nu betragtede han dristig den slumrende Skønhed. En eenlig Lampe, som brændte foran den hellige Rosalias Støtte, udbredte et svagt Lys i Værelset, og tillod ham at mønstre alle den hulde Skabnings Indigheder.

Nærstedens Varme havde nødt hende til at stude Sengenæppet lidt tilside; Ambrosios frække Haand ilede nu at rive det ganske af hende. Hun hvilede sig Ansigt paa en af hendes Alabaster Arme, den anden laae hen slængt i elskværdig Skiodesløshed. Nogle Lokker af hendes Haar havde trængt sig frem under Musselinet, som skulde giemme det, og svømmede ned over hendes Barm, som hævede sig med langsomme og regelmæssige Slag. Lustens Varme havde meddeelt hendes Kinder en stærkere Rødme end sædvanlig. Et ubeskrivelig sødt Smil legede omkring hendes modne Korallæber; som af og til udaandede et sagte Sus eller en Lyd. En fortryllende Ustyld og Keenhed prydede hendes hele Skabning, og endogsaa i hendes Regenhed laae der en Sødelighed, som var en ny Tilskyndelse for den velslystige Munks Brynde.

I nogle Dieblikke slugde han med Dinene de Vindigheder, der snart skulde vorde et Offer for hans tøileløse Lidenstabs. Hendes halvaabne Mund syntes at indbyde til Kys; han boiede sig ned over hende, fæstede sine Læber paa hendes, og indsuede med Henrykkelse hendes Aandedrags Bellugt. Denne Fornsielse forøgede hans Attraa efter større Glæder. Hans Brynde steg til hiin rasende Høide, som opstammer Dyret. Ikke et Dieblif længer vilde han opsætte sine Dusters Tilfredsstillelse, og rev det Klædebon af, som endnu var ham i Veien.

"Almægtige Gud!" raabde en Stemme bag ved ham; "bedrage mine Sandser mig ikke? Er dette Blandværk?"

Skæk, Forvirring, Harme trængde med disse Ord ind i Ambrosios Hjerter. Han forfærededes, og vendte sig om. Elvira stod i Kammerdøren, og stirrede med Afsky og Forbauselse paa Munken.

En rædsom Drøm havde viist hende Antonia paa Bredden af en Afgrund. Hun saae hende staae stielvende paa Skrantningen; hvert Dieblif syntes at true hende med Fald, og Antonia kreg jamrende: "Hielp, min Moder! Hielp! — endnu et Dieblif, og det er for silde!" Elvira vaagnede yderst forstræffet. Dette Syn havde gjort altfor dybt Indtryk paa hendes Siel; hun kunde ikke lægge sig til Hvile igien, førend hun vidste sin Datter i Sikkerhed. Hun sprang ud af Sengen, kastede en let Morgendragt over sig, gik igiennem Alkoven, hvori Pigen sov, ind i Antonias Kammer, og kom netop Tids nok for at rive hende ud af Boldsmandens Kløer.

Munkens Skamfuldhed og Elviras Forfærdelse syntes at have forvandlet dem begge til Steenstøtter. De stirrede maalløse paa hinanden. Elvira kom først til sig selv igjen.

"Det er ingen Drøm," raabde hun, "og Ambrosio staaer virkelig for mig! Den Mand, hvem Madrid priser som en Helgen, finder jeg ved Midnatstider ved mit ulykkelige Barns Seng!

— O, Du hykkelfte Uhyre, allerede længe har jeg havt Mistanke — hvad siger jeg? Mistanke? Nei, allerede længe har jeg havt Bished om Dine skændige Hensigter, men Medynk med den menneskelige Skrøbelighed bevægede mig til at skaae Dig. Men — at tie længer, det vilde være en Misgjerning. Hele Byen skal erfare Din Utugtighed. Usting! af Dig vil jeg rive Maffen, og overtude Kirken om, hvad det er for en Slange, den nærer ved sin Barm.”

Bleg, forvirret og skielvende stod den overraskede Synder foran hende. Han vilde gierne have forringet sin Misgjerning, men forgiebes ledte han om Retfærdiggjørelse. Han kunde ikke faae andet frem, end afbrudte Ord og Undskyldninger, som imodsgode hinanden. Elvira's Harm var alt for billig; hun kunde ikke skienke ham den Tilgivelse, hvorom han bad. Hun svor, at vække alle Naboerne, og lade ham tie ne til Advarsel for alle tilkommende Hylere. Hun ilede nu hen til Sengen, kaldte paa Antonia, trak hende i Armene, da hendes Kalden ikke vilde hielpe, og lettede hendes Hoved i Beiret. Røggleriet var altfor mægtigt. Antonia blev uden Kuelse, og sank tilbage paa Leiet, da hendes Moder slap hende.

”Denne Slummer kan ikke være naturlig!” kreg Elvira hoist forskædet, og hendes Forbitrelse voxede hvert Dieblif, ”herunder stikker en Hemmelighed. Den skielv, Hylter!! Snart

skal Din hele Skiændsel blive aabenbaret. Til Hielp! til Hielp! Flora! vaagn op! kom ind! kom ind!"

"Her mig blot et Dieblif, Madonna!" raabde Munken, som kom til sig selv igien ved den overhængende Fare; "jeg sværger Dem til, ved alt hvad der er helligt, endnu er Deres Datters Ære ubesmiltet. Forlad mig min Overtrædelse! skaan mig for den Skiændsel at blive røbet, og lad mig ubehindret gaae tilbage til mit Kloster. O, vær naadig og opfyld min Begiering. Jeg lover ikke allene, at Antonia i Fremtiden skal være sikker for mig, men ogsaa, at mit hele øvrige Liv —"

Elvira afbrød ham hastig: "Antonia sikker for Dig? jeg vil sætte hende i Sikkerhed. Du skal ikke længer bedrage nogen Moders Tillid. Din Ondskab skal blive bekiendt for hver Mand. Hele Madrid skal forfærdes over Din Trosløshed, Dit Hykleri og Utugtighed! Flora! kom ind! kom ind! siger jeg!"

Imedens hun sagde dette, mindedes Munken Agnes's Advarsel. Saaledes havde hun bedt ham om Barmhertighed, og saaledes havde han afviist hendes Bønner! Nu var Røden til ham at lide, og han maatte tilstaae, at hans Straf var retfærdig. Imidlertid blev Elvira ved, at kalde Flora til Hielp, men hendes Stemme qvaldes saaledes af Vrede, at Pigen, som laae i dyb Søvn, kunde ikke høre hendes Raar

ben. Elvira vovede ikke, at gaae ind i Klosteret, hvor Flora laae, af Frygt for at Munkene skulde benytte sig af denne Leilighed til at undvige. Dette var ogsaa hans Hensigt. Han haabede, naar han først kunde have naaet Klosteret, uden at være bleven bemærket af andre end Elvira, saa vilde hendes enkelte Vidnesbyrd ikke forslaae til at sælde et Rygte, der var saa rodfæstet som hans i Madrid. Han sankede derfor de Klædebon sammen, som han allerede havde kastet af sig, og ilede hen mod Døren dermed. Elvira, som mærkede hans Forehavende, fulgte efter ham, greb ham ved Armen, førend han kunde faae Tid at skyde Sludden fra, og holdt ham tilbage.

"Intet Forsøg paa at undvige!" sagde hun; "I kommer ikke ud af dette Kammer, førend jeg har Vidner til Eders Forbrydelse."

Forgieves søgde Ambrosio at slide sig løs. Elvira holdt ham fast, og fordobblede sit Skrig om Hielp. Hans Fare blev altid større og større. Hvert Dieblik ventede han, at der skulde komme Folk til; drevet til Vanvittighed ved denne truende Fordærvelse, fattede han en ligesaa dievelsk som forsvølet Beslutning. Han vendte sig pludselig om, greb Elvira med den ene Haand i Struben, saaledes at hun ikke længer kunde skrig, kastede hende voldsom omkuld med den anden, og slæbde hende hen til Sengen. Bestyrtet over dette uventede Angreb, havde hun neppe

Styrke nok til at værges sig, imedens Munken trak en af de Puder, som laae under hendes Datters Hoved, hen til sig, stoppede hende den for Munden, satte sit Knæ af alle Kræfter paa hendes Bryst, og sagde at giøre en Ende paa hendes Liv. Den Lidende, hvis naturlige Styrke voxede ved Dødens forfærdelige Angest, værgede sig længe, men forgieves. Munken saae uden Medynk hendes Lemmers convulsiske Bæven under ham, og udholdt med umenneskelig Fasthed Synet af hendes Dødsqvaler. Nu var det forbi — han mærkede ikke længer til nogen Trækning, tog Puden bort, og saae paa hende. Hendes Ansigt var overtrukket med en rædsom Gorthed, intet Lem rørde sig mere, Blodet var standset i hendes Arer, hendes Hierte havde holdt op at banke, og hendes Hænder vare stive og kolde. Ambrosio saae denne Skabning, der engang havde været saa ædel og majestætisk, forvandlet til et koldt, stellost, ækkelt Liig.

Reppe var denne græffelige Misgierning begaaet, førend Munken erkjendte sin Forbrydelses hele Uffkyelighed. En kold Sved badede hans Legeme, hans Dine lukkedes, han vaklede hen mod en Stoel, og sank omkuld i den, næsten ligesaa livløs, som den Ulykkelige, der laae ustrakt for hans Fodder. Af denne Tilstand blev han vækket ved Nødvendigheden at flygte, og ved den Fare, det vilde være for ham, at findes i An-

tonias Kammer. Han havde ikke længer lyst at
 føre sig sin Misgjerning til Nytte. Antonia var
 ham nu en rædselsfuld Gienstand. Dødens Jis-
 nen var kommen istedet for hin Tid, der før
 brændte i hans lastefulde Barm. De Billeder,
 som svævede for hans Siel, vare Døden, Syn-
 den, nærværende Skiædsel og tilkommende
 Straf. Martret af Samvittigheds Nag og
 Frygt, lovede han sig til at tage Flugten, men
 alligevel havde Forstrækkelsen dog ikke saa ganske
 berøvet ham sine Sandser, at han jo brugde de
 Forholdsregler, som vare nødvendige for hans
 Sikkerhed. Han lagde Pudsen igien paa sit for-
 rige Sted, tog sine Klæder paa, og gik med den
 ulykkfaldige Talisman i Haanden, og med vaklen-
 de Trin hen mod Døren. Forvildet af Frygten
 troede han, at hele Legioner Spøgelser satte sig
 imod hans Flugt. Hvor han endog vendte sig
 hen, syntes det forfærdelige Liig at ligge ham i
 Veien, og det varede længe, inden han blot kun-
 de komme hen til Døren. Den fortryllede Green
 gjorde atter sin forrige Virkning. Deren gik op,
 og han ilede ned af Trappen. Ubemærket kom
 han tilbage til Klosteret; der sluttede han sig in-
 de i sin Celle, og overlod sin Siel til frugtesløs
 Angers Wiinsler og til Angesten for den Opdæ-
 gelse, som truede ham.

Niende Kapitel.

Tell us, ye Dead! will none of you in pity
 To those you left behind disclose the secret?
 O! that some courteous ghost would blab it out,
 What 'tis you are, and we must shortly be.
 I've heard that souls departed have sometimes
 Forewarn'd a men of their death: 'twas kindly done
 To knock and give th'alarum. — —

Slig, Hedenfarne! vil for efterladte Venner
 da ingen af Jer Gravens Nat opklare?

O! vilde dog en snaksom Mand fortælle,
 hvad I nu ere og vi snart skal vorde!

Man siger mig, at hedenfarne Sieler
 har varstet Mennekket om nære Død;

Sligt var jo Venfjabs Daad. — —

Blairs Elegie: Graven.

Med Gysen overveiede Ambrosio sin hastige Fremgang i Lasten. Den uhyre Forbrydelse han nyelig havde begaaet, igiennemtrængde ham med Rædsel. Uafsladelig stod den myrdede Elvira for hans Bine, og hans Forbrydelse var allerede straffet ved hans Samvittigheds Piinsler. Alligevel blev dette Indtryk meget svækket af Tiden; en Dag gif hen efter den anden, uden at man

fattede mindste Mistanke om ham. Følelsen af at blive ustraffet, forsonede ham med Synden. Han fattede nyt Mod, og brød sig mindre om sit Hjertes Behreidelser, da han ikke frygtede for at blive opdaget. Mathilda søgte af alle Kræfter at lindre hans Urolighed. Ved den første Efterretning om Elvira's Død syntes hun at komme i heftig Bevægelse, og gjorde fælleds Sag med Munken, i at beklage den ulykkelige Bending denne Tildragelse havde taget; men da hun saa, at han var lidt roligere og mere villig til at høre hendes Grunde, begyndte hun strax at tale om hans Feiltrin i mildere Udtryk, og at ville bilde ham ind, at han var mindre strafværdig, end han selv syntes at troe. Hun forestillede ham, at han havde jo kun betient sig af den almindelige, medfødt Selvopholdelses Ret; enten maatte han døe eller Elvira; og hun var falden som et Offer for hendes Uforsonlighed og for hendes Beslutning, at gjøre ham ulykkelig. Lillige paastod hun, at da han allerede tilforn havde gjort sig mistænkt af Elvira, saa var det en Lykke for ham, at Døden havde forseglet hendes Læber, og hindret hende i at yttre sin Mistanke. Han havde altsaa blot befriet sig for en Fiende, der havde saa megen Kundskab om hans Wildfarelser, at den gav hende Waaben i Hænderne imod ham, og som desuden var den største Hindring i hans Hensigter med Antonia. Mathilda opmuntrede ham atter til at opnaae disse Hensig-

ter. Hun forsikkrede ham, at nu da Datteren ikke længer var beskyttet af sin Moders aarvaagne Dine, vilde det være ham en smal Sag at faae hende i sin Bold, og søgde at oppuste hans Begierligheder ved at rose Antonias Skionhed. Hun naaede omsider fuldkommen sit Maal.

Det var som om de Forbrydelse, hvortil hans Lidenskab havde forført ham, havde kun forøget deres Hestighed; thi han længdes nu mere end nogensinde før, efter at komme til at eie Antonia. Den samme Lykke, hvormed hans Brøde dengang var bleven dulgt, haabede han ogsaa at have i Fremtiden. Døv for alle Samvittighedens Paamindelser, beslattede han for enhver Priis at tilfredsstille sine Begierligheder, og ventede blot paa en Leilighed til at kunne igientage sit forrige Forhavende. Men nu kunde de samme Midler ikke oftere bruges. I Forbrydelsens første Anfald havde han brudt den fortryllede Green i tusende Stykker. Mathilda erklærede ham reent ud, at han maatte ingen videre Hielp vente sig af de underjordiske Magter, hvis han ikke vilde indgaae de fastsatte Betingelser. Ambrosio havde fuldt og fast foresat sig, ikke at gjøre dette. Saalænge han bevarede sin Ret til Forløsning, meende han, at han havde ikke nødigt at misbryde om den Eviges Misfandhed og Naade, hvor stor hans Syndeskyld endog var. Han vægrede sig derfor med Fasthed ved at indgaae en Pagt med den onde Aand, og da

Mathilda fandt, at han var saa halsstarrig, overtalder hun ham heller ikke længer. Hun anstregede sin Opfindelseskraft for at hitte et Middel til at skaffe Antonia i Abbedens Vold; og af! dette Middel tilbød sig kun alt for snart selv.

Den uslykkelige Pige sørgede imidlertid dybt over Tabet af sin elskte Moder. Hver Morgen, naar hun vaagnede, var det hendes første Syssel at ile ind til Elvira. Den Dag, som fulgte efter Ambrosios uslykkesvangre Besøg, vaagnede hun sildigere end sædvanlig. Gud, hvilket Syn! Elvira's affræede Legeme laae for hendes Fødder; Skrækken overvældede hende, og hun sank omkuld med et høit Skrig. Hun trykkede Liget op til sit Hierte, fælde dets isnende Kulde, og lod det igien falde ud af sine Arme, med en Modbydelighed, som hun ikke kunde overvinde. Skriget vækkede Flora, som ilede hende til Hielp. Det osomme Syn igiennemtrængde hende med Syslen, men hendes Angest var lydeligere end Antonias; Huset skingrede af hendes Jammerklager, imedens Antonia, hvem Sorgen næsten havde dræbt, blot kunde lette sit beklemt Bryst ved Sukke. Floras Skrig trængde omsider til Bertindens Øren, og hendes Skræk og Bestyrrelse over Aarsagen til denne Stoi var ubeskrivelig. Man sendte strax Bud efter en Læge, men saasnart han havde kastet sine Dine paa Liget, erklærede han, at det laae uden for hans Konsts Grændser at kalde det til Live igien. Han søgde

derfor heller at faae Antonia bi, hun som nu trængde saa meget til hans Hielp. Hun blev bragt til Sengs, imedens Bertinden syffelsatte sig med at besørge Elviras Begravelse. Madame Hyacintha var en god ærlig Kone, hielpsom, medlidende og from; men hendes Forstand var kun saare maadelig, og hun blev stedse plaget af Frygt og Overtro. Hun gysede ved den blotte Tanke om, at tilbringe en Nat i eet Huus med et Liig. Hun troede fuldt og fast, at Elviras Aand vilde da lade sig see for hende, og saadant et Syn vilde være hendes Banesaar. Hun forre arre sig derfor, at sove næste Nat hos en af hendes Naboerster, og vaastod, at Begravelsen maatte og skulde være Dagen paa. Sancta-Claras Kirkegaard laae nærmest, der skulde Elvira altsaa begraves. Madame Hyacintha tilbød, at ville b. stride alle Omkostningerne derved. Hun kiendte ikke Antonias Kaar, men troede, at hun maatte være fattig, siden hendes Moder havde levet saa tarveligen. Uden synderligt Haab om at see sin Godgjørenhed belønnet, besluttede hun dog, at sørge for en anstændig Begravelse, og at behandle Antonia med al mulig Agtelse.

Dette var et nyt Exempel paa, at ingen døer af Sorg. Understøttet af Ungdom og Sundhed, kom hun sig igien af den Sygdom, som hendes Moders Død havde forvoldt hende; men det faldt hende vanskeligere at glemme Sorgen. Hendes Dine stode altid fulde af Taarer, enhver

Smaating angreb hende, og hendes Barm nærrede siensynlig en dyb og rodfæstet Tungfindighed. Det mindste Ord om Elvira, den ubetydeligste Omstændighed, der mindede hende om denne elskede Moder, kunde styrte hende i den inderligste Bedrøvelse. Ah, hvor meget vilde denne ikke blevet forøget, hvis hun havde kiendt den Pine, hvori hendes Moder endte sit Liv! men lykkeligviis havde hun slet ingen Formodning derom. Elvira var tit bleven angrebet af hæftige Krampetrækninger; man meende, at disse vare pludselig komne over hende, hun havde krsbet ind i sin Datters Kammer, for at søge Hielp hos hende; der var hun blevet saa stærkt angrebet, at hendes allerede svækkede Helbred ikke kunde staae imod længer, og hun havde saaledes maattet døe, inden hun kunde komme hen og tage nogle af de Draaber, som ellers pleiede at lindre hende, og som stode i en Glaske paa Antonias Kamin. Dette troede alle de saa Menneker, som vidste af Elviras Død at sige. Alle meende, den var naturlig, og glemde den, undtagen hun, som den med Rette var saa skrækkelig for.

Antonias Forfarning var virkelig hoist ubehagelig og sorgelig. Allene, midt i en Bye fuld af Overdaad og Ødselhed, var hun slet forsynet med Penge og endnu slettere med Venner. Hendes Tante Leonella var endnu stedse i Cordova, og hun vidste ikke engang hendes Adresse. Fra Marquien de las Cisternas hørde hun slet

intet mere. Allerede for lang Tid siden havde hun holdt op at troe, at Don Lorenzo folde noget for hende. Til hvem skulde hun da henvende sig i denne critiske Forsatning? Hun vilde gierne have raadført sig med Ambrosio, men hun mindedes sin Moders Formaning, at undvige ham saa meget muligt, og hendes sidste Samtale med Elvira havde oplyst hende nok om hans Hensigter, til at gjøre hende vaersom i Fremtiden. Imidlertid havde hendes Moders Advarsel dog ikke ganske kunnet forandre hendes gode Tanker om Munken. Hun sølde endnu stedse hans Benskab, hans Omgang nødvendig for sin Lykke; hun saae hans Lyder med partiiske Øine, og kunde ikke overtale sig til at troe, at han virkelig vilde forføre hende. Men Elvira havde nu engang befalet hende, at hun skulde lade hans Bekjendskab fare, og hun ærede sin Moders Bud altsor høit, til nogensinde at være dem uhydig.

Endelig besluttede hun at søge Raad og Beskyttelse hos Marquien de las Cisternas, som dog var hendes nærmeste Paarsøende. Hun meldte ham skriftlig og med saa Ord sin trøsteløse Forsatning, og bad ham, at tage sig af sin Broderdatter, at lade hende vedblive at nyde Elviras Pension, og tillade hende igien at beboe hendes forrige Tilflugtsted, hans gamle Slot i Murcia. Men en ulykkelig Skiebne hvilede over Antonia. Havde hun blot een Dag før henvendt sig til Marquien, vilde hun være bleven modra-

get som hans Broderdatter, sat til at bestyre hans Huusholdning, og have undgaaet alle de Ulykker, som nu truede hende. Dette havde stids været Raymonds Plan med hende; men i Begyndelsen haabede han, at lade Agnes giøre Elvira dette Forslag, og siden efter blev hans Forehavende opsat den ene Dag efter den anden, deels af Sorg over hans Elsktes Tab, deels formede sig den farlige Sygdom, som i nogen Tid fængslede ham i Sengen. Han havde paalagt Lorenzo, at forsyne hende med saamange Penge, som hun behøvede, men Elvira, som ikke gierne vilde være den unge Mand forbunden, havde forsikket ham, at hun for nærværende Tid slet ikke trængde til nogen Penge-Understøttelse.

Marquien faldt derfor aldrig paa, at en lille Opsættelse paa hans Side kunde sætte hende i mindste Forlegenhed, og hans Sindslidelser og Sygdom kunde vel undskyldte hans Skiodesløshed.

Havde han vidst, at Elviras Død efterlod hendes Datter venneløs og uden Beskyttelse, saa havde han vidst brugt Forholdsregler, for at betrygge hende for enhver Fare. Men saa uheldig skulde den stakkels Antonia ikke være. Den Dag hun sendte sit Bud til Palladset de las Esternas var just den, da Lorenzo var reist fra Madrid. Marquien laae i den første Fortvivlelse over Vissheden, at Agnes var ikke mere til. Han var affindig, og da hans Liv var i Fare, torde

ingen Komme ham nær. Flora fik at vide, at han var nu ikke istand til at læse Breve, og at faa Timer vilde afgjøre hans Skiebne. Med dette utilfredsstillende Svar maatte hun gaae tilbage til Antonia, hvis Forsætning nu blev sørgeligere, end nogensinde før.

Flora og Madame Hyacintha gjorde sig al Umage for at trøste hende. Den sidste bad hende at slaae sig til Taals, og lovede hende, saalænge de bleve sammen, at omgaaes hende som sit eget Barn. Antonia saae, at den gode Kone havde virkelig fattet Vensteb for hende, og trøstede sig ved den Tanke, at hun dog ikke var ganske forladt. Nu fik hun et Brev, hvorpaa Udskrivten var til Elvira. Hun aabnede det med megen Glæde, da hun gienkiendte Leonellas Haand, og fandt en meget omstændelig Beretning om alt, hvad der var hændet hendes Tante i Cordova. Hun meldte, at hun havde vundet sit Legat, at hun havde mistet sit Hierte, men derimod erobret den Elskværdigste af hele Apothekerlaugets Hierte. Hun søiede til, at hun vilde være Tirsdag Aften i Madrid, og skulde da have den Fornøielse at forestille sin kiere Egtefælle for Familien. — Hoor lidet Antonia endog syntes om Leonellas Sivtermaal, saa glædede hun sig dog saare meget over hendes hastige Tilbagekomst, og over Udsigten til igjen at være hos en af sine Paarsørende, thi hun ansaae det for hoist usømmeligt, som et ungt Fruentimmer at være iblandt lutter

Fremmede, uden at nogen brød sig om hendes Opsørsel, eller beskyttede hende imod de Angreb, hvorfor hendes værgeløse Stilling udsatte hende. Med den største Utaalmodighed længtes hun derfor efter den næste Tirsdag. Den kom omsider. Kuld af ængstelig Forventning lyttede Antonia efter hver en Bogn, som rullede henad Gaden. Ingen holdt uden for hendes Dør; det blev silde ud paa Aftenen og Leonella kom ikke. Antonia besluttede at sidde oppe og bide paa sin Tantes Ankomst, og Madame Hyacintha og Flora vilde, uagtet alle hendes Indvendinger, gjøre hende Selskab. Langsom og dvælende gik hver en Time. Med Lorenzos Afreise til Madrid var Serenaderne ophørte; forgieves ventede hun at høre det sædvanlige Guitarspil uden for sine Vinduer. Hun tog sit eget Instrument og gjorde nogle Greb paa Strengene, men Musikken morede hende ikke i Aften, og hun lagde Guitarren snart igien ned i Futteralet. Hun satte sig ved sin Brodereramme, men intet vilde lykkes; hun fattedes Silke, hvert Øieblik gik Traaden over, og Synaalene vare saa rappe til at falde paa Gulvet, som om de kunne være levende. Til sidst faldt en Snift af Lyset ned paa en broderet Viol-Guirlande, hvormed hun havde gjort sig megen Umage, og som hun holdt meget af; dette gjorde hende saa fortrædelig, at hun kastede Maa-len, og lod Rammen staae. Der stod strevet, at alting skulde være hende imod i Nat. Hun var

et Rod for Reedsomhed, og tilbragde sin Tid med forgiebes Ønsker om sin Tantes Komme.

Medens hun saaledes gik urolig op og ned af Gulvet, faldt hendes Dine hændelsesviis paa hendes Moders Sovestammerdør. Hun huskede, at Elviras lille Bogsamling stod derinde, og tænkte, at hun maaskee kunde finde en morende Bog deriblandt. Hun tog Lyset og gik ind. Tusfende smertelige Forestillinger svævede for hendes Hukommelse. Det var første Gang, at hun havde været der siden sin Moders Død. Den skumle Stilhed, som herskede derinde, den uredte Seng, den kolde Kamin, hvorpaa der stod en ubsluft Lampe, og nogle døende Planter i Bindeuet, som vare blevne forsmættede siden Elviras Hedenfart, indskjødte Antonia en tungsindig Gyfsen. Rattens Mørke forogede denne Følelse. Hun satte sit Lys paa Bordet, og sank om i en stor Lænestoel, hvori hendes Moder saa mange Gange havde sat! Ak! nu skulde hun aldrig mere finde Hvile i den! Uvilkaarlige Taarer runde ned over hendes Kinder, og hun overlod sig til sin Sorg, der voxede hvert Øieblik.

Skamsfuld over sin Svaghed, stod hun omfader op, og søgte det, som havde lokket hende ind i denne Sorgens Hellig. Den lille Bogsamling var opstillet paa en Hylde. Antonia saae den igiennem, uden at kunne finde noget efter sin Smag, førend hun tilsidst fik fat paa et Bind gamle spanske Ballader. Hun læste nogle Linier

af den, som først havde vaakt hendes Nysgierrighed, tog Bogen, og satte sig igien for at kunne læse i No. Hun snød Lyset, som næsten var udbrændt, og læsde en Ballade af følgende Indhold:

”Hvorlunde Alonzo den Tappre og Skion Imogine sadde under Linden og talde saa kierligt med hinanden.”

”Hvorlunde den Ungerføvend sukkede over, at han maatte drage til fremmede Lande; at en mægtigere Ridder vilde beile til hans Fæstems; en mægtigere, og ah! maaskee ogsaa en lykkeligere.”

”Hvorlunde Skion Imogine trostede ham og svoer ved den hellige Jomfrue, at hun vilde aldrig tilhøre nogen anden end ham. Ja, Gud maatte straffe hende for hendes Meeneed, og gibe Alonzos Aand Orlov og Forlov at hiemsøge hende og slæbe hende fra Brudefærd og til sorte Beenhuus.”

”Hvorlunde den dierbe Helt drog til det hellige Land, og det fagre Lillievand sukkede og græd saa saare, indtil der tolv Maanedes efter kom en Riddersmand med Bram og adelige Svende.”

”Hvorlunde den Ridder daarede hendes Dine, vandt hendes Hierte, og førde hende hjem udi sin Gaard.”

"Hvorlunde det Bryllup det standede med
Strengeseeg, og Bordet bragede under Rette-
nes Vægt."

"Hvorlunde Imogine ved Midnatstid saae
en Ridder sidde ved hendes Side. Hans Ansigt var
rædsomt, han talde ikke, saae sig ei om, men
stirrede med Harm paa Bruden."

"Hvorlunde Lysene brændte med blaaligt
Skær, Hundene tudede, Gæsterne bævede og
mægtede ikke at tale."

"Hvorlunde Bruden nu fattede Mod, og
med faare Ord bad Ridderen at tage Hielmen af
Handen sin."

"Hvorlunde den Ridder gjorde det, og
Imogine fik et rædsomt Dødningshoved at skue."

"Hvorlunde han soer, at hun skulde følge
sin Alonzo som Brud, slyngede sine Arme om
hende, rev hende med sig, og begge sank ned i
Afsgrunden."

"Hvorlunde ingen torde beboe det Slot,
hvor Brudeparret sees ved Midnatstid, at søve
om blandt Dævlens Hærskare."

Saadan en Historie tiende nu rigtig nok ikke
til at formindske Antonias Ungsindighed. Hun
havde en medfødt Tilboielighed til det Underful-
de, og hendes Amme, som troede paa Spøgel-
ser, som paa sit Fadervor, havde, medens hun
endnu var et Barn, fortalt hende saamange for-
færdelige Historier af dette Slags, at alle Elvs-
ras senere Forsøg paa at udslette deres Indtryk af

sin Datters Siel, havde været forgieves. Antonia nærrede endnu stedse overtroiske Fordomme; der kunde tit komme en Skræk over hende, som, naar hun siden efter opdagede dens naturlige og ubetydelig Aarsag, kunde bringe hende til at rødme over sin egen Svaghed. I en saadan Cindsstemning, var den Fortælling, hun nylig havde læst, nok til at opvække hendes Frygt. Tid og Sted bidroge endnu dertil. Det var ved Midnatstid; hun var ganske allene, og i sin afdøde Moders Sovestue. Ratten var mørk og stormende; Blæsten hvinede rundt om Huset, Dørene knagede om Hængslerne, og Regnen skyllede paa Maderne. Ingen anden Lyd hørdes. Lysen, som nu var brændt ned i Lysepiben, slaggrede snart i Veiret og kastede en Straale ud i Stuen, snart lod det ogsaa til at være paa Rixvet at gaas ud. Antonias Hierte bankede hoit af Urolighed; hendes Dine svævede angestfulde om paa alle Gienstandene omkring hende, som af og til bleve oplyste af den bævende Lue. Hun prøvede paa at staa op af Stolen, men hendes Knæ rystede saaledes, at det var hende umuligt at flytte en Tod. Na kaldte hun paa Flora, som ikke var langt fra hende, men hendes Cindsbevægelse qualde hendes Stemme, og hendes Skrig døde hen i en huul Stønnen.

Hun tilbragde nogle Minuter i denne Forfatning, og nu begyndte hendes Forstrækkelse at tage af. Hun sagde at faae Styrke og Bæring

nok til at gaae ud af Kammeret. Bludselig kom det hende for, som om hun hørde et dybt Suk. Hendes forrige Hjerteangest kom tilbage. Hun havde allerede reist sig op fra Stolen, og vilde just tage Lyset i Haanden. Den inzbildte Lyd standsede hende, hun trak sin Haand tilbage, og stortede sig paa Armen af Lænestolen. Hun hystede ængstelig efter, men hørde intet mere.

"Almægtige Gud!" sagde hun sagte, "hvad var det for en Lyd? — Var det Bløddørk eller hørde jeg den virkelig? —"

Hendes Betragtninger bleve nu afbrudte af en neppe forstaaelig Stemme uden for Døren; det kom hende for, som om der var nogen, der hviskede. Antonias Uro voxede, men dog fastede hun igien Mod, da hun huskede paa, at Skudden var slaaet for. Nu rørde Haandgrebet sig ganske sagde, og Døren blev skudt frem og tilbage. Den overmaade store Forstrækkelse laande Antonia en Kraft, som hun hidtil ikke havde kunnet finde. Hun sprang op, og tilde hen mod Alkoven, hvorfra hun lettelig kunde komme ind i en Stue, hvor hun haabede at finde Flora og Madame Hyacintha. Men neppe var hun kommen i Midten af Kammeret, førend Haandgrebet paa Laasen igjen hævede sig. Uvilkaarlig maatte hun dreie Hovedet om. Langsom og gradviis aabnedes Døren, og paa Dørtærskelen blev hun en lang, mager Skikkelse vaer,

som var indsvøbt i et Liigslagen, der skulde den fra Top til Taa.

Dette Syn standsede hende; som forstønet blev hun staaende midt i Kammeret. Bøsenet nærmede sig hen til Bordet med afmaalte og høitidelige Trin. Det døende Lys flaggrede i Beiret med en blaa skummel Lue. Over Bordet hang et lille Uhr, hvis Viser pegede paa Klokken tre. Ligeover for Uhret standsede Bøsenet, løstede den høire Arm i Beiret, og pegede paa Treskallet. Lillige saae det med alvorligt Ansigt paa Antonia, som ventede ubevægelig og maalsløs paa hvad Ende dette Oprin vilde saae.

Skikkelsen blev staaende nogle Diebliske i denne Stilling. Nu slog Uhret. Ved det sidste Slag traadte Spøgelseset endnu nærmere hen mod Antonia.

"Endnu tre Dage," sagde det i en huul, svag Bravtone, "endnu tre Dage, og vi sees igien."

Antonia gysede. "Endnu tre Dage?" udbrød hun endelig med Røst; "hvor sees vi igien? — hvem seer jeg igien?" —

Med den ene Haand pegede Skikkelsen mod Jorden, med den anden løstede den det Klæde i Beiret, som bedækkede dens Ansigt.

"Almægtige Gud!! Min Moder! —"
Antonia udstødte et Skrig, og sank livløs omkuld.

Madame Hyacintha, som sad ved sit Arbejde inde i Sideværelset, blev forstrækket over dette Skrig. Flora var just gaaet ned, for at hente Olie til Lampen, hvorved de havde sat og syet. Hyacintha ilede afsaa allene ind at hielpe Antonia, og var ude af sig selv af Forbauselse, over at finde hende liggende langs ad Gulvet. Hun løstede hende op, bar hende ind i Sideværelset, og lagde hende endnu stedse uden mindste Selvsbevidsthed, paa Sengen. Hun gned hende derpaa med lugtende Vand i Tindingerne, varmede hendes Hænder, og anvendte alle mulige Midler, for at bringe hende til sig selv igien. Med megen Umage lykkedes det hende. Antonia aabnede sine Øine, og saae sig vildt omkring.

"Hvor er hun?" raabde hun med bævende Stemme; "er hun borte? er jeg i Sikkerhed? sig mig det! trøst mig! o, for Guds Skyld, sig mig det!"

"I Sikkerhed?" svarede den forundrede Hyacintha? for hvem, mit Barn? hvad fattes Dem? hvem er De bange for?

"Om tre Dage! Hun sagde til mig, at vi skulde sees igien om tre Dage! jeg hørde hende sige det! Jeg saae hende, Hyacintha, i dette Øieblik saae jeg hende." — Hun kastede sig i Hyacinthas Arme.

"De saae hende? — Hvem da? hvem?"

"Min Moders Hand!"

"Jesus Christus!" raabde Hyacintha, foer op fra Sengen, lod Antonia falde tilbage paa Dyæen, og fløi ude af sig selv ud af Stuen.

I det hun løb ned, mødte hun Flora paa Trappen.

"Gaae op til Donna Antonia, Flora!" sagde hun, "jo, her passerer smukke Ting! o, jeg arme, elendige, stakkels Kone! Hele mit Huus er fuldt af Svøgerser og Liig, og vor Herre maae vide hvad mere! det er det afstyggeligste Selskab jeg kiender. Gaae hun bare sin Vej op til Donna Antonia, Flora, og lad mig gaae min!"

Ru rendte hun ud ad Gadedøren, og ilede det bedste hun kunde hen til Kapucinerklosteret. Imidlertid skyndte Flora sig at komme op til sin unge Kroken, ligesaa bestyrtset, som urolig over Hyacinthas Fortviivelse. Hun fandt Antonia liggende sølesløs paa Sengen, og brugde de samme Midler som Hyacintha, for at bringe hende til sig selv. Men da hun mærkede, at hendes Kroken kom sig kun af een Aimagt for at falde i en anden, sendte hun hastig Bud efter en Læge, flødte imidlertid Antonia af, og lagde hende i Sengen.

Uden at bryde sig om den hvinende Storm og næsten affindig af Skrak, løb Hyacintha langs ad Gaden, og standsede ikke førend hun kom til Klosterporten. Hun ringede stærkt paa Klokken, og saasnart Portneren kom, forlangde hun at

ville tale med Superioren. Ambrosio raadsforde sig just med Mathilda, om Midler til at faae Udgang hos Antonia.

Da Aarsagen til Elviras Død blev ved at være dulgt, sagde han til sig selv, at Straffen følger dog ikke saasnart i Hælene paa Forbyrdelsen, som hans Lærere, Munkene, havde sagt ham, og som han selv forhen troede. Dette bragde ham til at beslutte Antonias Undergang, thi Farer og Hindringer havde kun forøget hans Lidenskab for hende. Han havde allerede gjort et Forsøg paa at komme til at tale med hende, men Flora havde afviist ham paa saadan en Maade, at han nok mærkede, at alle videre Bestræbelser vilde være frugtesløse. Elvira havde ikke gjort nogen Hemmelighed af sin Mistanke for denne tro Pige, og havde endogsaa bedet hende, aldrig at lade Ambrosio være allene med hendes Datter, men om det var muligt, endog at afværge enhver Sammenkomst imellem dem. Flora lovede at adlyde, og fulgte nøiagtig Elviras Befalinger. Munken indsaae, at han torde ikke gjøre sig Haab om at komme til Antonia ved aabenbare Midler, og baade han og Mathilda tilbragde Natten med at lægge en Plan, hvoraf de lovede sig det bedste Udfald. Heri bleve de forstyrrede af en Novits, som kom ind i Abbedens Celle, og meldte ham, at en Kone ved Navn: Hyacintha Zuniga ønskede at tale et Øieblik med ham.

Ambrosio var slet ikke oplagt til at samtykke i denne Begiæring. Han lod hende svare, at hun kunde komme igien Dagen paa. Mathilda afbrød ham —

”Lael med denne Rone;” sagde hun ganske sagte, ”jeg har mine Grunde, hvorfor.”

Nu forandrede Abbeden sin Beslutning, og sagde, at han vilde strax komme ud i Talestuen. Robitsen gif. Saasnart de vare allene, spurgde Ambrosio Mathilda, hvorfor hun ønskede, at han skulde tale med Hyacintha?

”Antonia boer hos hende,” svarede hun, ”hun kan være Dem nyttig. Men frit hende først ud, og faae at vide hvad der bringer hende hen til Dem.”

De gif begge ned i Talestuen, hvor Hyacintha allerede ventte de paa Abbeden. Hun havde store Tanker om hans Gudsfrugt og Dyd, og tiltroede ham saa stor Magt over Fanden og hans Dievler, at det maatte være ham en smal Sag, at mane Elviras Rand ud i det røde Hav. I denne faste Overbeviisning lede hun til Klosteret. Saasnart hun blev Munken vaer, faldt hun paa begge sine Knæ, og begyndte sin Forsælling med følgende Ord:

”Af Eders Høiværdighed, ja, det er en Historie! det er et Spektakkel! hvad skal jeg gjøre, hvordan skal jeg bære mig ad? det er ude med mig, der som I ikke kan hjælpe mig. Ja, det er baade vist og sandt, der har aldrig været

nogen uhyksaligere Kone til, end jeg syndige Stab-
 fel! Jeg har gjort Alting i Verden, for at
 blive fri for saadanne forskrækkelige Ting, og nu
 hjælper det mig altsammen ikke mere, end at
 slaae Vand paa en Gaas. Hvad nytter det mig
 nu, at jeg hver evige Dag Gud lader skabe,
 beder mit Ave Maria fire Gange? at jeg holder
 hver evige Fastedag i Kalenderen? hvad Gavn
 har jeg nu af at jeg har gjort en Pillegrimskreise
 til Sanct Jago af Compostella, og er forsynet
 med saa mange Afsad, at Rain kunde have fisket
 sig løs fra sin Straf dermed. Ingenting vil
 lykkes mig! Alting gaaer rabuntus, og Gud
 i Himmelen maae vide, om det vil nogensinde
 blive godt igien! Hør bare, hellige Fader, og
 dem saa selv — En Kone, som boer i mit Huus,
 dser af Krampeslag; af lutter god Billie lader
 jeg hende begrave paa min Bekostning; (og det
 var saamæn ikke af mine Paarsørende, og hendes
 Død har ikke gavnet mig saameget som for en
 Pistolette, det veed jeg; nei, jeg havde ikke en
 eneste Skillings Profit deraf, og I seer altsaa
 selv, at det kunde være mig ligegodt enten hun
 var død eller levende. Men det gaaer da heller
 ikke dette an: altsaa til Sagen) ja, hvor var
 det jeg slap, — ja det er sandt — jo: — jeg
 besørgede altsaa hendes Begravelse, og alting
 gik meget fisnt og ordentligt til, og det kostede
 mig nok, ja, det veed Gud det gjorde! Hvor-
 dan mener I nu, at den salig Kone lønner mig

for min Umage? Mener I, at hun vil blive liggende i sin kionne store Liigkiste, som det dog bør og bør sig for et honet og skikkeligt Liig? nei Gud hielp mig vil hun ikke! Hun kommer for at plage mig, og jeg vil slet ikke have noget at berstille med hende. Jo, det lader kiont for hende, saadan om Midnatstider at komme og gjøre Høskuspokus i mit Huus, at dratte igtiennem Nøgsehullet ind i Stuen til hendes Datter, og stille det stakkels Barn baade ved Vid og Eands afbare Angest og Forstrækkelse. Omvendtiondt hun er en Mand, saa burde hun dog have saa megen Levemaade, at skaane Folk for hendes Visiter, naar de ikke skiotte om dem. Men nu kommer Hovedsagen, ærværdige Fader! vandrer hun ind i mit Huus, saa maae jeg vandre ud af det, thi saadanne Gæster kan jeg ikke enes med. Uden Eders Bistand, seer I altsaa selv, at jeg er en ødelagt Kone. Jeg kommer til at ramme baade Huus og Hiem; ikke nogen Moers Siel vil boe hos mig, naar de hører denne Spøgelsehistorie, og saa vil det gaae mig kiont! O Herrejemini! hvad skal jeg gjøre? hvad skal jeg gjøre?"

Her grad hun bitterlig, vreed sine Hænder, og bad Abbeden, at siige hende sine Tanker, og give hende et godt Raad.

"Sandelig, min gode Kone," svarede han, "jeg vil vel neyde kunne hielpve Eder, forend jeg saar at vide, hvad I egentlig vil have. I har

glemt at sige mig, hvad der har tilbraget sig, og hvad der fattes Eder?

"Saa sandt, som jeg lever," skreg Huarcintha, "har Deres Høiarværdighed ikke Ret. Sagen forholder sig, kort at fortælle, saaledes: — for nogen Tid siden døde der et Fruentimmer, som boede hos mig, en godærlig Kone, det maae jeg sige, saavidt som jeg kiendte til hende; — men Herre Gud! det var da ikke synderligt, kan jeg troe. Hun holdt mig immervæk tre Skridt fra Livet af sig, thi hun var lidt storagtig, og naar jeg sommetider talde til hende, saa kunde hun ordentlig see paa en, saa man blev ganske confus og forlegen. Gud forlade mig, at jeg maae tale saadan om hende, den salig Siel! Men hvor høit hun endogsaa satte Næsen i Veiret, og saae ned paa mig (endskiøndt jeg saamæn er kommet af ligesaa godt Folk, som hun, for hendes Fader var Skomager i Cordova, og min Fader var Hattemager her i Madrid, og det var en Mand, som kunde giøre Hatte! det kan De troe), saa var hun dog med al sin Stolthed ret en fredelig, omgiængelig Kone, og opførte sig for Næsten meget vel. Desto mere undrer det mig, at hun ikke har Ro i sin Grav; men sandt nok, man skal ikke troe nogen her i denne syndige Verden. Jeg for min Deel har aldrig seet hende giøre noget Ondt, undtagen Kredagen før hun døde. Den Gang forargede jeg mig rigtig nok ret i mit Hierte over, at jeg saae hende spise Laaret af

en stegt Kylling. "Eja, Jomfrue Flora!" sagde jeg, (saaledes hedder, med Eders Høiærværdigheds Tilladelse, Tjenestepigen) "eja, Jomfrue Flora, spiser hendes Frue Riødmad om Fredagen? Naa, naa! gaaer det paa det samme galt, saa husk paa, at jeg har sagt det forud." Det var saamen mine egne Ord, men jeg kunde lige saa godt have holdt min Mund i. Ingen brød sig om, hvad jeg sagde, og Flora, den næsvisse Tante (destoværre for hende selv, tænker jeg) hun svarede mig, at der kunde ikke være større Ulykke i, at spise en Kylling, end i at spise et Æg, hvoraf Kyllingen var udklækket, ja, hun svarede oven i Riøbet til, at om hendes Frue endogsaa spissede sig en Skibe Fiesk til, saa blev hun dog ikke fordermt derfor. Gud være os naadig! den stakkels, uvidende, syndige Siel! Jeg kan bande paa, at det blev ganske sort for mine Dine, da jeg hørde disse Gudsbespøttelser, og jeg ventede hvert Dieblif, at Jorden skulde aabne sig, og opsluge baade hende, Kyllingen og os allesammen! thi I maae vide, at imedens den hele Samtalz holdt hun Gadet i Haanden, hvorpaa den stegte Kylling laae — det var en velstignet, fed, lille Kylling! det maae jeg sige, og den laae ogsaa ret lækker og listig ud, thi jeg havde selv lavet den. Den var af den galliciske Art, og en af mine egne gamle Høns havde, med Eders Høiærværdigheds Tilladelse, klækket den ud. Om! dens Riød var ligesaa hvidt som en Ægge

skal, det sagde Donna Elvira selv til mig. "Et lækkert lille Dyr, Madame Hyacintha," sagde hun i Spøg til mig, for det maae jeg sige, høflig og artig var hun dog rigtig nok altid."

Ru forgif Laalmodigheden Ambrosio. Han var nysgierrig efter at erfare Aarsagen til Hyacinthas Komme, fordi Antonia lod til at være med i Spillet, og den sladderagtige Samles Sniksnak bragde ham derfor reent ud af sig selv. Han afbrød hende med den Forsikkring, at hvis hun ikke strax gjorde Ende paa sin Historie, gik han ud af Talestuen, og vilde ikke høre et Ord mere. Denne Trudsel virkede. Hyacintha fortalte saa kort, som det var hende muligt, men alligevel var hendes Beretning saa vidtløftig, at Ambrosio maatte sanke al sin Laalmodighed for at høre hende ud.

"Og derfor, Eders Hoiærværdighed," blev hun ved, efter at hun havde anført de allermindste Omstændigheder ved Elviras Død og Begravelse, "og derfor, saasnart jeg hørde det fæle Skrig, kastede jeg mit Sotsi paa Bordet, og rendte ind i Donna Antonias Kammer. Der fandt jeg ingen, og jeg gik videre frem, endskiøndt jeg maae tilstaae temmelig bange, for nu skulde jeg ind i Donna Elviras Sovestue. Men nok var det, jeg gik ind, og der laae den unge Frøken langs ad Gulvet, saa kold som en Steen, og saa hviid i sit Ansigt som en Kalkvæg. Jeg blev ganske forundret, som Eders Hviær-

værdighed sagtens kan begribe, da jeg i det samme, Gud forbarme sig! saae et stort langt Spøgelse staae lige ved Siden af mig; det var saa længt, at det naaede lige op til Loftet. I Ansigtet saae det livagtig ud, ligesom Donna Elvira, men der foer Jidskyer ud af Munden paa det — om Armene havde det tunge Lænker, hvormed det raslede, saa det var en Duf og en Jammer at høre paa, og hvert Haar paa Spøgelsets Hoved, det var en Slange, ligesaa tyk — ja, ligesaa tyk som min Arm! Uagtet at min Korstrækkelse had jeg dog paa Timen et Ave Maria, men Spøgelse afbrød mig med tre dybe Suk, og brølede med en forfærdelig Stemme: „At det Kyllinge-Laar! det Kyllinge-Laar! derfor lider jeg nu saadan en Pine og Plage!“ Med disse Ord sank Spøgelse ned i Jorden, jeg hørde et Jordenskrald, og hele Kammeret lugtede af Svool. Saa snart jeg var kommen mig af min Korstrækkelse, og havde faaet Donna Antonia til sig selv igjen, saa fortalte hun mig, at det var hende, som havde skreget, fordi hun saae sin Moders Gienfærd; ja, hun maatte sagtens skrige, det stakkels Barn! havde det været mig, saa havde jeg skreget endnu ti Gange værre! nu faldt det mig strax ind, at hvis der var nogen, som havde Magt over Spøgelse, saa maatte det være Eders Hoiærværdighed. Jeg rendte derfor stambene herhen, og beder Jer ydmygt, at be-

stænke mit fattige Huus med Bievand, og jage Gienfærden ud i det røde Hav."

Ambrosio blev forundret over denne sælsomme Historie, som han ikke kunde troe.

"Saae Donna Antonia ogsaa Aanden?" spurgde han.

"Ligesaa grandgiselig, som jeg seer Eder, ærbørdige Fader."

Ambrosio taug et Dieblit stille. Nu havde han en Leilighed til at faae Udgang hos Antonia, men han vidste ikke, om han skulde giøre Brug deraf. Hans Rygte i Madrid var ham endnu stedse overmaade kiert, og siden han havde mistet den sande Dyd, kom det ham for, som om han satte endnu større Priis paa Skinnen deraf. Han indsaae, at hans foregionte Streng-
hed vilde lide under, naar han saa offentlig overtraadte sin Regel, aldrig at gaae uden for Klosterets Mure. Hvergang han havde besøgt Elvira, havde han altid meget omhyggelig dulgt sit Ansigt for Huusfolkene. Elvira, hendes Datter og den tro Flora undtagen, kiendte det hele Huus ham ikke under andet Navn, end Pater Hieronimo. Samtykket han nu i Hyacinthes Begiæring, og fulgte med til hendes Huus, saa vidste han nok, at Overtrædelsen af hans Regel kunde ingen Hemmelighed blive længer. Alligevel seirede hans Attraa efter at see Antonia. Han haabede endogsaa, at det Besynderlige i denne Zildragelse vilde rettfærdiggjøre ham

for Madrids Dine. Men hvad for Følger det endog kunde have, saa vilde han ikke denne Gang lade den Leilighed gaae sig af Hænderne, som Tilfældet viisde ham. Et udrykfuldt Biekaft af Mathilda bestyrkede ham i sit Forsæt.

"Kiære Kone," sagde han til Hyacintha, "hvad I der fortæller mig, er saa forunderligt, at det falder mig danskeligt, at tro Eder. Men alligevel samtykker jeg i Eders Begiering. Vent mig i Morgen efter Kroprækenen i Eders Huus. Jeg vil da see til, hvad jeg kan giøre for Eder, og om det er mig muligt, befrie Eder fra den fule Siæft. Gaae nu hjem, og Fred være med Eder!"

"Hjem!" raabde Hyacintha, "jeg gaae hjem! jo paa det Lag! — jeg sætter ikke en Fod mere over min Dørtærskel, uden under Jeres Beskyttelse. Gud være mig naadig! Spøgeset kunde jo paa det samme møde mig paa Trappen, og slæbe mig med sig til Helvede! Ak, Herre Jesus! Herre Jesus! havde jeg dog bare taget imod den unge Melchior Boscos Haand, da han friede til mig, den Siæft! saa havde jeg dog nu havt en Beskytter; nu er jeg en forladt Kone, og har ikke andet i Vente end Rød og Elendighed. Men det er dog, Gud skee Lov! Tid nok endnu! Simon Gonzalez kan jeg faae lige hvad Time jeg vil, og lever jeg til den Dag i Morgen, saa skal jeg saamæn ogsaa slaae til, og holde Bryllup lige paa det hellige Dieblif. En

Mand maae jeg have mig, det seer jeg nok, for nu da der er kommet et Spøgelse i mit fattige Huus, saa døde jeg af Angest, hvis jeg skulde ligge allene. For Gud i Himmelen's Skyld, kom nu og følg med mig, Eder's Høiarværdighed. Hverken jeg eller den unge Krøken der hjemme faaer Rist eller Ro, førend Huset er rensset. Det stakkels gode Barn! det skæer mig ret i mit Hierte for hende! Da jeg gif fra hende, faldt hun af den ene Asmagt og Besvimmelse i den anden, og hun er vist ikke kommet sig af sin Forstrækkelse endnu, det tør jeg nok bande paa."

Munken afbrød hende hastig: "J Besvimmelse, siger J? Antonia var asmægtig? Gaae blot foran, min gode Kone, jeg kommer ufortøvet bag efter."

Hyacantha paastod, at han skulde tage Vies vand med sig. Dette gjorde han. Nu da den Gamle troede sig sikker imod en heel Legion Spøgelser under hans Beskyttelse, overrødde hun ham med Taksigelser, og de fulgdes nu begge ad til Sanct Jago's Gade.

Det Indtryk, som Gængangeren havde gjort paa Antonia, var saa stærkt, at Lægen i de to første Timer troede hendes Liv i Fare. Men omfider forandrede han dog sine Tanker, da Krampetræfningerne begyndte at sagtnes. Han sagde, at hun trængde især til Hvile, og skrev Recept paa et Lægemedel, som skulde styrke hens

des Nerver og bringe hendes Blod i Rolighed. Ambrosio, som kom til hendes Seng med Hyacintha, bidrog meget til at berolige hendes oprørte Sind. Eivira havde ick tydelig nok forklaret hans Hensigters Bestaaffenhed, for at advare en Pige, der var saa ubekendt med Verden, for den hele Fare, som der var ved at omgaaes med ham. I dette Dieblif, da hun endnu var giennemtrængt af Rædsel over dette skrækkelige Syn, og angstfuld for at overveie Nandens Spaadom, trængde hendes Siel til alle Venstabs og Religionens Trøstegrunde. Med forøget Partiskhed ansaae hun nu Munken. Hun føide sig endnu stedse indtaget af ham, ligesom da hun saa ham første Gang; hun troede, men uden at vide, hvorfor? i hans Rærvarelse, at finde Beskyttelse mod enhver Fare, enhver Mis-handling, ethvert Vanheld. Hun takkede ham med inderlig Varme for hans Komme, og fortalte ham den Tildragelse, der havde giort saadan en skrækkelig Virkning paa hende.

Munken søgte at berolige hende, ved at faae hende til at troe, at det Hele var intet andet, end et Blændværk af hendes ophidsede Fantasio. Den Eensomhed, hvori hun havde tilbragt Aftenen; den mørke Nat, den Bog, hvori hun havde læst, det Værelse, hvori hun havde opholdt sig, kunde altsammen let bringe hende til at troe, at hun virkelig havde seet slige Ting. Han gjorde Tanken om Spøgelse latterlig, og anførde

stærke Grunde til at bevise det Bedrægelige i et
 saadant System. Hun fødte sig beroliget og trøs-
 tet ved hans Tale, men ikke overtødet. Hvor-
 ledes kunde hun holde Spøgelsen for en blot Skab-
 ning af sin Indbildningskraft, da enhver Om-
 stændighed havde præget sig altfor dybt ind i hen-
 des Sjel, til at hun kunde smiggre sig med saadan
 en Tanke? Hun blev ved at paastaae, at hun
 havde virkelig seet sin Moders Aand, at hun
 havde virkelig hørt den bestemme hvad Tid hun
 skulde døe, og søiede til, at hun kom ikke mere
 til at forlade sin Seng levende. Ambrosio for-
 manede hende til ikke at nære sige Tanker, og
 forlod hende med Løfte om, at igientage sit Bes-
 søg Dagen paa. Antonia bevidnede ham den
 oprigtigste Glæde derover, men han saae lette-
 lig, at hendes Tienstepige var af en anden Me-
 ning. Flora adlød Elvira's Befalinger med den
 meest samvittighedsfulde Nøiagtighed. Med æng-
 stelig Omhu undersøgte hun alt, hvad der i no-
 gen Maade kunde være hendes unge Brøder, hos
 hvem hun allerede havde været i adskillige Aar,
 til Skade. Hun var født i Cuba, havde fulgt
 med Elvira til Spanien, indselede den unge
 Antonia med moderlig Omhed. Ikke et Die-
 blik forlod hun Bærelset, saalænge Ambrosio
 var tilstede, og bevogtede ethvert af hans Ord,
 ethvert af hans Blik, enhver af hans Bevægel-
 ser. Han saae hendes mistroiske Die altid sættet

paa ham, og fælde sig tit forvirret og forlegen, ved Bevidstheden om, at hans Hensigter kunde ikke taale at iagttages saa nsie. Han tvivlede ikke om, at hun havde Mistanke om ham, at hun vilde aldrig lade ham blive allene med Antonia, og opgav alt Haab om, at finde et Middel til at tilfredsstille sine Lidenstaber, naar Offeret derfor blev forsvaret af den re aarvaagne Piges Nærværelse.

Førend han forlod Huset, bad Hyacintha ham endnu at læse nogle Sielemeser for Elvira, thi hun troede fuldt og fast, at hun var i Skierdsilden.

Han lovede hende at opfylde denne Begiering, men vandt især den Gamles Hierte, ved at gjøre hende det Tilbud, at ville vaage hele næste Nat i det Værelse, hvori det spogede. Hyacintha kunde ikke finde Ord nok til at takke ham, og oversæde ham ved Afskeden med Beisignelses-Onsker.

Det var lys Dag, da han kom tilbage til Klosteret. Han skyndte sig at meddele sin Fortrolige hvad de var hændet. Han elskede Antonia altfor oprigtig til at kunne høre Spaadommen om hendes nær forestaaende Død uden at blive rørt, og til at kunne tænke sig Tabet af en ham saa tier Gienstand uden Gysen. Mathilda beroligede ham i denne Henseende. Hun bekræftede de Grunde, som han allerede før selv havde fremsat; hun paastod, at Antonia var bleven

bedraget af sin ophidsede Fantaste, af den Sorg, som nagede hende saa levende i hiint Dieblif, og af sin naturlige Tilbaielighed til Overtro og Mirakler. Dumhederne i Hyacinthas Fortælling giendrevne sig selv. Abbeden var fuldkommen enig med Mathilda i, at Hyacintha havde opdigtet den hele Historie, enten bedøvet af sin Korstraktselse, eller i Haab om desto snarere at faae ham til at samtykke i hendes Begiæring. Mathilda seirede over Munkens Engstelighed, og blev derpaa saaledes ved:

” Begge Dese, baade Spaadommen og Spærgslet ere Usandheder, men Deres Bestilling maae det være, Ambrosio, at giøre den første til Sandhed. Inden tre Dage maae Antonia virkelig være død for Verden — men hun maae leve for Dem. Hendes nærværende Sygdom, og den Grille, som hun har sat sig i Hovedet, skulle understøtte en Plan, som jeg har tænkt paa, men som vi ikke kunde iværksætte, saalange De ikke fik Adgang til hende. Hun skal være Deres, ikke for een Nat, men for stedse. Al hendes Oppasserindes Narvaagenhed skal ikke hielpe hende. De skal komme til at nyde hendes Indigheder i deres hele Fylde. Endnu i Dag maae De iværksætte min Plan, thi De har ingen Tid at spille. Hertugens af Medina Brodersøn er paa Rippet at veile til hende, saa Dage endnu, og hun er i Huset hos sin Vende Marquien de las Cisternas, hvor

hun beleet alle Deres Forsøg. Dette har jeg i
 Deres Kraværelse erfaret ved Hielp af mine
 Speidere, som paa Dieblirket meldt mig alt, hvad
 der kan være Dem til Gavn. Saa hør da!
 Der findes en vis Saft, som er udpresset af
 nogle Urter, som kun faa kiende, og den som
 drikker den, kommer derved i alle Waader til at
 ligne et Liig. Denne Saft maae De give An-
 tonia ind. De behøver kun at komme et Par
 Draaber deraf i hendes Mixtur. Det vil i en
 Timestid forvolde hende stærke Konvulsioner,
 derpaa holder hendes Blod lidt efter lidt op at
 flyde, og hendes Herte at banke; Dødens Bleg-
 hed maler sig i hendes Ansigt, og bringer en-
 hver til at ansee hende for et Liig. Hun har
 ingen Ven om sig; De kan da uden at opbække
 mindste Mistanke paatage Dem at ville besørge
 hende begravet, og lader hende bringe ned i
 Sancta Claras Hvalvinger, hvis Eensomhed og
 Nærhed begunstige Deres Hensigter. Giv An-
 tonia Sovedrikken i Aften; aatte og fyrrethve
 Timer efter, vender Livet tilbage i hendes Barm.
 Da er hun ganske i Deres Vold, al Modstand
 hjælper hende ikke, og hun maae aabne sin Gavn
 for Dem."

Antonia i min Vold! raabde Munken;
 "Mathilda, hvilken Udsigt! Saa bliver jeg
 da omsider lykkelig, lykkelig ved Mathilda, ved
 Venkab! Langt fra hvert forskende Die, fra
 enhver paatrængende Plageaand kan jeg trykke

Antonia t mine Arme, udaande min Fryd ved hendes Barm, lære hendes unge Hierte Elskovs første Henrykkelser, og uindskrænket herste over hendes Yndigheders uendelige Mangfoldighed! Ha! hvilke Glæder vente der ikke paa mig. Mine Begjærligheder sukke ikke længer under Lærernes Vagt, ethvert vildt brændende Onske bliver tilfredsstillet! O Mathilda, hvorledes skal, hvorledes kan jeg takke Dig!? —”

”Ved at følge mine Raad. Ambrosio, jeg lever kun for at tiene Dem; Deres Fordeel, Deres Lykke er mit eneste Held. Indvi Deres Sandser til Antonia, Deres Hierte og Deres Venskab bliver min Eiendom. Min eneste Glæde er at befordre Deres, og min Noie er rigelig lønnet, ved at hielpse Dem til at opnaae Deres Onsker. Men spild nu ingen Tid. Den Drik, jeg talde om, kan ikke faaes uden i Sancta Claras Officin. Gaae til Priorinden, hun vil ikke nægte Dem Adgangen dertil. I den nederste Ende af den store Sal er der et Skab, hvori der er adskillige Hylde fulde af Flasker med de stillerede Bande af forskjellige Farver og Egenskaber; den Flaske, De behøver, staaer ganske allene paa den tredie Hylde paa venstre Haand. Den er fuld af nogle grønagtige Draaber; list Dem usformærkt til at komme nogle deraf i en lille Flaske, og Antonia er Deres.”

Munken samtykkede uden Betænkning i denne skændige Plan.

Hans Brynde, der allerede forhen havde været saa heftig, havde faaet ny Styrke ved Synet af Antonia. Imedens han sad ved hendes Seng, lod Tilfældet ham skimte nogle af de Yndigheder, som hidtil havde været skinte for ham, og som han nu fandt fuldkomnere, end hans brændende Fantasie havde afmalet dem for ham. Snart udstrafde en sneehvid Arm sig, for at lægge Hovedpuden i Lave, snart lod en hurtig Bevægelse ham see en Deel af hendes bølgen-
de Barm. Han havde neppe Magt nok over sig selv, til at kunne dølge sine Begierligheder for Antonia og hendes aarvaagne Oppasserinde. Opflammet ved Mindet om disse Skionheder, samt tykkede han strax i Walthildas Plan.

Strax efter Morgenbønnen ilede han til Sancta Claras Kloster. I det Dieblig han traadte ind, faldt det hele Søsterstab i den største Forundring. Priorinden ansaae det for en stor Ære, at han værdigede hendes Kloster sit første Besøg, og søgte ved al mulig Opmærksomhed, at bevidne ham sin Erkiendtlighed derfor. Han maatte lade sig føre i Procession omkring i Hagen, lade sig vise en Mængde Reliquier af Helgener og Martyrer, og lade sig behandle med ligesaa stor Ærbødighed, som om han kunde være Paven i egen høie Person. Ambrosio paa sin Side tog meget artig imod Priorindens Hofflig-
hedsbeviisninger, og søgte at formilde hendes Forundring over, at han havde brudt sin Beslut-

ning. Han sagde til hende, at han havde paa nærværende Tid mange Skrivteborn, hvis Sygdomme hindrede dem i at gaae ud, og det var især dem, som trængde til hans aandelige Trøst og Bistand. Man havde gjort ham saamange Foreskillinger desangaaende, at han, omend skiondt imod sit Ønske, ikke kunde lade være, til Himmelens Tieneste at forandre sin Beslutning, og gaae ud af sin elskede Ensomhed. Priorinden roesde hans Embedsiver og Mennesskierlighed, og priisde Madrid lykkelig, der eiede saadan en hellig og ubesmitet Mand. Under slige Samtaler kom Munken omsider ind i Officinet; han saae Skabet; Glasfen stod paa det Sted Mathilda havde sagt, og Munken fik Leilighed til ubemærket at fylde sin lille Flaske med Sovedrikken. Han spisde derpaa Frokost i Refectoriummet, og forlod Klosteret, glad over det gode Udfald af hans Besøg, som havde smiggret Nonnerne saa meget.

Først om Aftenen gik han til Antonias Bolig. Hyacintha modtog ham med Henrykkelse, og huskede ham paa sit Løfte, at tilbringe Natten i det Bærelse, hvor det spogede. Han igjæntog dette Løfte. Antonia fandt han i en temmelig god Forfatning, men endnu troede hun suidt og fast paa Aandens Spaandom. Flora vreg ikke fra Sengen, og uttrede endnu tydeligere end forrige Nat, sit Mishag over Munkens Besøg; men

han lod som han ikke mærkede det. Imedens han stod og talde med Antonia, kom Lægen.

Det var allerede mærkt, man trængde til Lys, og Flora var nødt til selv at gaae ud og hente det. Men da der imidlertid var kommet en tredje Person til, og hun haabede faa Minusker efter selv at komme tilbage, saa troede hun innet at vove derved. Hun var neppe gaaet ud af Stuen, førend Ambrosio sneg sig hen til det Bord, hvorpaa Antonias Medicamenter stode og som var sat hen ved et af Vinduerne. Lægen sad i Lænestolen, var syffelsat med at spørge til sin Patientindes Helbred, og gav ikke Agt paa Munken. Denne benyttede sig af Leiligheden, tog den uheldige Flaske op af Lommen, og kom nogle Draaber i Mixturen, hvorpaa han igien gif tilbage paa sin forrige Plads. Flora kom ind med Lys, og troede at finde alting igien i samme Stand, som hun havde forladt det.

Lægen erklærede, at Antonia kunde Dagen derpaa forlade Sengen uden al Fare, og anbefalede hende den samme Mixtur, som allerede i forrige Nat havde skaffet hende en vederqvægende Søvn. Da han saa den staae paa Bordet, sagde han, at Antonia kunde nu strax tage den ind og gif derpaa sin Dei. Flora skienkede Mixturen ud i en Kop, og rakte sin Kroken den. I dette Dieblif tabde Ambrosio Modet. Kunde Mathilda ikke have sagt Feil? kunde Skinsyge ikke have forledet hende til, at ville dræbe sin Medbeiter?

inde, og give hende Gift istedet for en Sove-
drif? Dette syntes ham saa rimeligt, at han
var paa Nippet at rive Koppen ud af Haanden
paa hende. Men for silde! den var allerede tomt,
og stod igien paa Bordet. Nu havde Ambrosio
intet andet Middel tilovers, end med Taalmo-
dighed at oppebie det Dæblif, som skulde afgjøre
Antonias Liv eller Død, hans Lyksalighed eller
Fortvibelse.

Al Frygt for at opvække Mistanke ved sin
Dvælen, eller rabe sig ved sin Sindsbevægelse,
tog han Afsked med sit Slagtoffer, og gik ud
af Stuen. Antonias Leveel var ikke saa hierte-
ligt, som sidste Gang. Klora havde foresillet
hende, at de var Uydighed imod hendes Mo-
ders Befalinger, at tage imod hans Besøg. Hun
affildrede hende i hvilken Bevægelse han havde
været, da han traadte ind i Stuen, og hvor
fyrig han havde hæftet sine Bine paa hende. Dette
var vel undgaaet Antonias Opmærksomhed, men
ikke hendes tro Piges, der nu forklarede hende
Munkens Hensigter og de Følger samme ventelig
vilde have, meget tydeligere, end skionde vist nok
ikke saa fint som Elvira, og bad sin unge Krøken at
omgaaes ham koldere end hidtil. Tanken om
den Uydighed hun endog skyldte sin Moders Skyg-
ge, var nok til at bestemme Antonia. Modig vilde
hun miste hans Omgang, men hun havde dog
Magt nok over sig selv, til at imodstaae ham
med Tilbageholdenhed. Verbdig og med Bøleise

takkede hun ham for hans forrige Besøg, men indbød ham ikke til at igientage dem. Nu var det Munken ikke længer magtpaaliggende at faae hende paa andre Tanker, og han tog derfor Afsted med hende, som om det kunde være for stedse. Flora, i den fulde Overbeviisning, at det farlige Bekendtskab var nu forbi, blev saa formildet ved hans Eftergivenesshed, at hun begyndte at tvivle om hendes Mistanke ogsaa kunde være grundet. Da hun lysde ham ned ad Trappen takkede hun ham for hans Bestræbelser, at befrie hendes Frocken fra hendes overtroiske Frygt for Spøgelsens Spaadom, og soiede til, at da han syntes at tage Deel i Donna Antonias Belfærd, saa kunde han være forvissat om, at erfare alt hvad der i Fremtiden hændte hende. Munken søgde at høre sin Stemme, da han svarede hende, for at høres af Hyacintha. Dette lykkedes ham. Han var neppe kommen ned ad Trappen med Flora, da Hyacintha traadte ud af sin Stue.

"Naa, Deres Hsiærbærdighed vil dog vel aldrig gaae Deres Bei?" raabde hun; "De lovede mig jo, at De vilde blive Natten over i det Ulyffens Sovestue der ovenpaa. Jesus Christus! jeg skulde blive allene her i Huset hos Spøgelsset? jo, saa vilde jeg nok ligge her i en fion Waade i Morgen tidlig! Vener De, at jeg har kunnet faaet den gamle dumme Snegl, den Simon Gonzalez til at holde Bryllup med mig i Dag? Nei, min Gud og Skaber om jeg har!

"I Morgen! i Morgen!" siger han; og inden i Morgen er jeg kanske reben i tusende Stykker af Risser, og Drageduffer, og Spogelser og Varsulve og Djevler! For Guds Skyld, Deres Høiærværdighed! forlad mig dog ikke i saadan en ynkelig Tilstand! Jeg beder Dem paa mine blotte bare Knæ, hold dog Deres Løfte, vaag i Nat i det forhyrede Kammer, jag Spogelser ud i det røde Hav, saa vil jeg og Hyacintha betænke Dem i mine Bønner til min Dødsstund!"

Denne Anmodning ventede og ønskede Ambrosio, men alligevel gjorde han nogle forfæltte Indvendinger, og lod som om han gierne vilde tage sit Ord tilbage igien. Han sagde til Hyacintha, at Manden spogede ingensteds uden i hendes Hjerne, og det var urimeligt og til ingen Nytte, og hun bad ham om at blive der. Hyacintha gav ikke efter, vilde ikke lade sig overtøye ved nogenting, og bad ham saa indstændig, ikke at lade hende blive et Kov for Djevelens glufke Tand, at han omfæder samtykkede i hendes Begiering. Al denne foregivne Modstand skuffede ikke Flora, som af Naturen var tilbøielig til Mistro. Hun frygtede for, at Munken spille en Rolle, som stred ganske imod hans sande Tænkemaade, da han vel intet ønskede heller, end at torde blive der; ja hun gif endogsaa saavidt, at hun holdt Hyacintha selv for at være hans Medskyldige, og satte den gamle stakkels Kone i Klasse med andre Koblerster. Hun glædede sig over

at have øbtaget denne Sammensværgelse imod Antonias Væ, og satte sig hemmelig for, at tilintetgjøre den.

"Saa har De da i Sinde," sagde hun til Munken med en halv ironisk og halv opbragt Mine — "Saa har De da i Sinde, at blive her i Nat? Nu, i Guds Navn! Hvem vil vel forbyde Dem det? Bliv De kun oppe, for at vente paa Spøgelse, jeg vil ogsaa blive oppe, og Himlen give, at jeg ikke maae see noget værre, end et Spøgelse! Den hele udslagne Nat viger jeg ikke fra min Frøkens Seng. Men understaaer nogen sig, enten det saa er Spøgelse, Dævel eller Menneske, at komme ind i Stuen til os, saa skal han komme til at fortryde, at han har sat sin Fod over den Dørtærskel!"

Dette Vink var saa tydeligt, at Ambrosio forstod det meget vel. Men istedet for at lade sig mærke med, at han blev hendes Mistanke vaer, svarede han ganske mild, at han billigede hendes Forsigtighed, og formanede hende til at blive ved med hendes Forsæt. "Det kan De forlade Dem paa!" svarede Flora. Nu førde Hyacintha ham ind i det Værelse, hvor Landen havde ladet sig see, og Flora gik ind til sin Frøken.

Hyacintha aabnede Døren for ham med skielvende Haand. Hun vovede at kigge ind, men ikke for begge Indiernes Skatte havde hun sat sin Fod over Dørtærskelen. Hun lod Munken beholde Lyset og hendes gode Duster, og pak-

kede sig hastig bort. Ambrosio slog Slaaen for
 Doren, satte Lyset paa Bordet, og sig selv paa
 den Stoel, hvorpaa Antonia havde sat Matten
 før. Uagtet Mathildas Forsikringer, at Spø-
 gelsset havde kun været en Skabning af Antonias
 Indbildningskraft, fælde han sig dog grebet
 af en vis hemmelighedsfuld Rædsel, som han
 forgiebes søgde at blive Herre over. Mattens
 Stilhed, Spøgelsehistorien, det fortrudrede Pa-
 neel i Stuen, den myrdede Eloira, hvorom
 hver en Plet mindede ham, og hans Uvished om
 hvad Virkning Draaberne havde giort paa An-
 tonia, alt dette ængstede ham i hans nærværen-
 de Forfatning. Alligevel sysselsatte hans Tan-
 ker sig ikke saameget med Spøgelsset, som med Bis-
 ten. Havde han dræbt hende, den eneste Skab-
 ning, for hvis Skyld Livet var ham kiert, ind-
 traf Randens Spaadom, var Antonia ikke mere
 efter den bestemte Tiids Forløb, og han var det
 dievelske Rødskab til hendes Død? — Disse Mu-
 ligheder vare altfor gyselige, til længere at nære
 Tanken om dem. Han forjog disse rædsomme
 Billeder, men de indfandt sig strax igien for hans
 Dine. Mathilda havde forsikret ham, at So-
 vedruffens Virkning vilde være hastig; nu lytte-
 de han frygtsom og dog nysgierrig efter, om der ikke
 var nogen Støj inde i Sidesværelset. Endnu var
 alting tyst. Han formodede, at Draaberne
 maatte endnu ikke have begyndt, at yttre deres
 Kraft. Den Prits, som nu stod paa Spillet

for ham, var stor; et Diebtik skulde afgjøre hans Glendighed eller hans Lykke. Mathilda havde lært ham de Kiendetegn, hvorpaa han kunde vide at Antonia var levende endnu, og paa dette Forsøg beroede hans hele Haab. Over Minut voxede hans Utaalmodighed; hans Angest blev mere levende, hans Rædsel heftigere. Da han ikke var istand til at udholde denne kvalfulde Uvisshed, søgte han at adspredde sig noget ved at lade fremmede Tanker indtage hans egne Plads. Vi vide allerede, at Bogsamlingen stod paa en Hylde tæt ved Bordet, og lige overfor Sengen. Ambrosio tog en Bog og satte sig hen ved Bordet med den, men de Blade hans Dine først faldt paa, kunde ikke fængsle hans Opmærksomhed. Antonias og den myrdede Elvira's Billeder svævede stedse for hans Fantasi; han blev rigtig nok ved at læse, men hans Dine glede over Ordene, uden at hans Siel vidste mindste Smule af Indholdet.

Imedens han syffelsatte sig saaledes, kom det ham for, som om han hørde nogen gaae. Han dreiede Hovedet om, men saa ingen. Han tog igien fat paa Bogen, men saa Minuter efter hørde han samme Lyd, som syntes at blive ledt faget af en Hvijslen. Nu sprang han op, saa sig om, og blev vaer, at Doren ind til Alkoven stod paa Klem, uagtet Skudden havde været flaaet for, da han kom ind i Kammeret. Han vidste det af at han havde prøvet paa at aabne den, men fundet den lukket inden for.

"Hvad kan det betyde?" tænkte han; "hvad kan Aarsagen være, at denne Dør nu er lukket op?"

Han gik henimod den, stødte den op paa viid Bæg, og saae ind i Alkoven, men der var ingen. Han stod ubestemt, men nu hørde han en Stønnen inde i Sidesværelset, hvor Antonia laae, og formodede, at Draaberne begyndte at virke. Men da han lyttede opmærksommere efter, fandt han, at Lyden kom fra Hyacintha, som var falden i Sovn ved Siden af Antonias Seng, og snorkede ret af Hiertensgrund. Han listede sig tilbage i det andet Kammer, og grundede paa Aarsagen til at Alkove-Døren var blevet aabnet, som han slet ikke kunde begribe.

Laus gik han op og ned ad Gulvet. Nu standsede han, og Sengen opvakte hans Opmærksomhed. Gardinerne vare kun halv tiltrukne. Han sukede uvilkaarlig.

"Denne Seng," sagde han med sagte Røst, "denne Seng var Elviras! Her slumrede hun saa mangen rolig Nat, thi hun var god og skyldfri. Hvor sund og qvægende maae hendes Sovn ikke have været, og dog sover hun nu sundere! Men sover hun ogsaa virkelig? O! Gud give det! Men hvad, om hun i denne slumretause Stund steg op af sin Grav? om hun brød ud af sin Liggeliste, og svævede harmsuld forbi mine forbandede Dine? O! aldrig kunde jeg overleve det! Endnu engang at see disse dræben-

de Konvulsioner, at see disse blodsoulmende Aarer, denne blaagule Farve, disse Dine, som Smerten havde prættet ud af deres Huler! — at høre hende spaae mig en Fremtids fuld af Straf, at true mig med Himlens Hævn, og foreholde mig de Misgietninger, som jeg har begaaet, og som jeg endnu er paa Veien til at begaae — — Almægtige Raadens Gud! hvad er det?!”

Der standsede han, thi hans Dine, som just faldt hen paa Sengen, viisde ham, hvordan Gardinet bevægede sig langsomt frem og tilbage. Dette Syn svævede nu for hans ængstede Siel, og han troede næsten, at han saae Elvira's Siensfærd ligge i Sengen. Alligevel behøvede han kun nogle Minuter, for igien at fatte sig — ”Det var intet andet end Binden!” sagde han.

Ku gik han igien op og ned ad Gulvet, men en uvilkaarlig Tølelse af Frygt og Urolighed henvendte altid hans Dine igien til Sengen. Ubestemt gik han nærmere hen til den. Han standsede førend han gjorde det Par Trin, rakte sin Haand tre Gange ud, for at tage Gardinet tilside, og trak den ligesaa tit tilbage.

”Eufoldige Frygt!” raabde han endelig, skamfuld over sin Svaghed, gik hen mod Sengen, da en hviidklædt Skikkelse i det samme foer ud deraf, smurtede forbi ham, og ilede hen mod

Alkoven. Raseri og Fortvivlelse laande nu Munken det Mod, han hidtil havde manglet. Han stoi tilbage, forfulgde Skikkelsen og søgde at faae fat paa den.

"Aand eller Djevel, jeg har Dig!" raabte han, og tog Siengangeren i Armen.

"Jesus Kristus!" skreg en klar Stemme; "hvor Deres Hoiærværdighed tager haardt! det var ikke ondt meent, dertil skal Gud være mit Vidne!" Disse Ord, og den Arm Munken havde fat i, overtydede ham om den formeente Aands Legemlighed. Han trak Skikkelsen nærmere hen til Bordet, holdt Lyset op til Ansigtet af den, og gienkiendte — Jomfrue Flora!

Ergerlig over, at han havde været saa bange for saadan en ubetydelig Narraag, spurgde han hende i en temmelig streng Tone, hvad hun havde at bestille her? Flora, som var skamfuld over at være bleven grebet paa ferske Gierninger, og forkrækket over Ambrosios vrede Aasyn, saldt paa sine Knæ, og lovede at bekiende alleting.

"Jeg sværger Deres Hoiærværdighed til," sagde hun, "at det gjør mig hjerzelig ondt, at jeg har voldt Dem Krolighed, som rigtig slet ikke var min Hensigt. Jeg haabede at smutte ligesaa fredelig ud af Stuen, som jeg var kommen ind i den, thi naar De ikke havde faaet at vide, at jeg havde luret paa Dem, saa var det jo det selvsamme, som om jeg slet ikke havde gjort det.

§

Det var rigtig nok ikke ret gjort, at jeg vilde gaae paa Luur efter Dem — det kan jeg ikke nægte; men Herre Gud! et saakkels svagt Pigebarn kan jo ikke altid imodstaae sin Nysgierrighed! Jeg havde saa stor Lust til at faae at vide, hvad De tog Dem for, at jeg rigtig ikke kunde bære mig; jeg maatte spionere lidt ud, uden at nogen skulde mærke det. Jeg lod derfor den gode Madame Hyacintha blive inde ved min Frørens Seng, og listede mig ind i Alkoven. Jeg vilde ikke forstyrre Dem, og lagde i Begyndelsen kun Diet til Nøglehullet, men jeg kunde ikke see det mindste; derpaa skod jeg ganske sagte Slaaen fra, og smuttede ind, imedens De sad og vendte Ryggen mod Alkoven. Jeg hoppede op i Sengen, og laae saa stille som en Muus bag ved Gardinerne, indtil Deres Hsiærværdighed sandt mig og fik fat paa mig, førend jeg kunde faae Stunder at komme bort igien. Det er den rene klare Sandhed, det sværger jeg Deres Hsiærværdighed til, og jeg beder Dem tusindegange om Forladelse for min Uartighed.”

Medens hun sagde dette, havde Munken Stunder til at fatte sig igien.

Han lod sig nøie med at læse den bødserdige Synderinde Texten for, om hvor farligt det er at være nysgierrig, og hvilken slet Handling hun nyelig havde begaaet. Flora erklærede, at hun var overtydet om sin Brøde, og vilde just til at aflægge det Løfte, aldrig mere at gjøre sig

skyldig i nogen saadan Forseelse, og gaae ydmyg og sønderknuust ind i Antonias Værelse, da Ufovedsren i det samme foer op, og Hyacintha styrtede bleg og aandeløs ind:

”O Fader! Fader! raabde hun med en Stemme, som var næsten qvart af Skrak, ”hvad skal jeg giøre! hvordan skal jeg bære mig ad! Utter nye Spektakler! Ulykke hist og Ulykke her! Det er intet andet, end det ene Liig oven paa det andet! o, det bliver min Død! det bliver min Død!

”Tael! tael!” raabde Flora og Munken med een Mund, ”hvad er der hændet! hvad er der paa Gærde?”

”O! nu faaer jeg endnu et Liig paa Halsen! af, jeg er vist bleven forgiort og forhexet, baade jeg og mit Huus og alt hvad jeg eier! Den stakkels Donna Antonia! der ligger hun jo i Krampeslag, ligesom hendes salig Moder! Spøgelseset havde rigtig nok Ret! ja, Spøgelseset havde rigtig nok Ret!

Flora styrtede eller, rettere sagt, fløi ind til sin Groken; Ambrosio fulgde efter hende, skielvensde af Frygt og Haab. De fandt Antonia i den Tilstand, som Hyacintha havde beskrevet, pinet af skrækelige Krampetrækninger, hvori man forgieves søgde at skaffe hende Lindring.

Munken sendte strax Hyacintha til Klosteret med Befaling at Fader Pablos maatte strax følge med hende.

"Jeg vil gaae og hente ham" svarede Hyacintha, "og sende ham herhid," men selv at følge med ham, det lader jeg vel blive! Mit Huus er forheret, og jeg sætter aldrig i min Levetid mine Been mere i det.

Med denne Beslutning gik hun til Klosteret, forrettede det Værende, hvori Ambrosio havde sendt hende, og begav sig derpaa hen til den gamle Simon Ganzalez, i det faste Forsæt ikke at vige fra hans Side, førend han var bleven hendes Mand, og hun var flyttet ind til ham.

Saa snart Fader Pablos fik Die paa Antonia, erklærede han hende at være uden Redning. Krampetrækningerne varede en Time, men endsogsaa hendes bitterste Lidelser var intet imod den Helveds Qual, som hendes Jammer frembragde i Ambrosios Siel. Hvert et Suk var et Dødsstik i hans Hierte, og tusende Gange forbandede han det Dieblif, da han havde samtykket i saadant et diebelisk Anslag. Efter en Times Forsøb sagtnedes Konvulsionerne lidt efter lidt, og Antonia blev roligere. Hun foldte sin nærforestaaende Opløsning, og sin uundgaaelige Død.

"Ærværdige Ambrosio," sagde hun med svag Stemme, og trykkede hans Haand til sine Læber; "nu tør jeg uden Frygt bevidne Dem min hele Taknemmelighed for Deres Omhu og God-

hed. Jeg ligger paa min Soffeseng, een Time endnu, og det er forbi. Uden Tilbageholdenshed tør jeg nu tilstaae for Dem, at det voldte mig Sorg at frasige mig Deres Duingang, men det var min Moders Bud, og jeg kunde aldrig være hende ulydig. Jeg døer gierne; der er kun faa som vilde sørge over mit Tab — der er kun faa, over hvis Tab jeg sørger. Iblandt disse faa er De den første! — men vi sees igien, Ambrosio! i Himmelen samles vi igien; der vil min Moder smile kierligt ad vort fornyede Venskab.”

Hun tang. Abbeden giss, da hun nævnde Elvira. Antonia troede, at det var Medynk og Sorg over hendes Død, som rystede hans Siel.

”De sørger over min Død, Fader?” bles hun ved; ”o! suk ikke derover. Ingen Brøde betynger min Samvittighed, i det mindste veed jeg af ingen, og uden Frygt giver jeg min Siel tilbage til ham, som gav mig den. Jeg har kun lidet at bede Dem om, o, afslaae mig ikke dette lidet! Lad læse en hellig Messe for min Siels Hvile, og endnu en for min elskte Moder. Jeg tvivler rigtig nok ikke længer om, at hun jo bliver i sin Grav, thi jeg er nu overtydet om, at jeg har bedraget mig, og min Wildfarelse bliver mig tydelig, nu da jeg seer at Aandens Spaadom var urigtig. Thi jeg døer jo tidligere end den sagde? Men enhver har sine Feil; — min Moder kan jo ogsaa have havt nogle, om

endskiøndt jeg ikke kiendte dem, og derfor snstter jeg, at der maae blive læst en Messe for hende. Det lidet jeg endnu eier vil bestride Omkostningerne. Hvad der bliver tilovers — testamenterer jeg min Tante Leonella. Naar jeg er død, lad da Marquien de las Cisternas vide, at hans Broders ullykkelige Familie vil ikke længer være ham til Byrde. Men maaskee er jeg uretsfærdig; — der siges jo, at han er syg; — maaskee havde han gierne villet taget mig i sin Beskyttelse, hvis det havde været ham muligt. — Siig ham altsaa blot, Fader, at jeg er død — og om han endogsaa ikke har handlet saa aldeles ret imod mig — saa har jeg tilgivet ham det af mit inderste Hierte. Og nu — beder jeg Dem kun endnu om Deres — Forbøn. Lov at mindes mig — saa vil jeg døe — uden Sorg — og Angest. — ”

Ambrosio lovede hende alt, og gav hende Afsked. Hver Minut forkyndte Dødens Nærmelse. Antonias Øine vare dunkle, hendes Hierte slog laangsomt, hendes Fingre bleve stive og kolde, og Klokkeren to om Morgenen sov hun ind uden et Suk. Saa snart hun havde opgivet Aanden gik Fader Pablos bort, inderlig rørt over dette sørgelige Optrin, Flora derimod udsødsede sin Kummer i de bitterste Beklagelser. Ganske andre Betyrninger fystfattede Ambrosio; han sølde Antonias Pulsflag, som Washilda havde forskrevet ham, vilde overttyde ham om, at hendes Død

var kun forstilt. Han sølde Pulsen slaae, og hans Hierte svømmede i Henrykkelse. Imidlertid dulgte han meget omhyggelig sin Glæde over sin Plans lykkelige Udfald. Med dybt nedbøjet Ansigt henvendte han sig til Flora, og formanede hende til, ikke at overlade sig til en unyttig Kummer; men hendes Taarer vare altfor oprigtige, til at hun skulde kunne følge hans Raad, hun svarede ham kun med endnu stærkere Graad. Munken forlod hende med det Løfte, selv at ville sørge for Begravelsen, og skyndte sig dermed saameget som muligt, som han foregav, af Beskæftigelse for Hyacintha. Floras Smerte tillod hende neppe at høre, hvad han sagde. Han ilede bort, og fik Tilladelse af Priorinden, at turde bisætte Liget i Sancta Claras Hvalvinger. Om Fredag Morgen ganske tidlig, blev Antonia begravet med de sædvanlige Høitideligheder.

Samme Dag kom Leonella til Madrid, for at lade Elvira see hendes unge Egtemand. Udskillige Omstændigheder havde opfat hendes Reise fra om Tirsdagen til om Fredagen, uden at hun havde været istand til at melde sin Søster denne lille Forandring i hendes Plan. Med hendes virkelige gode Hierte, og med den oprigtige Deeltagelse hun stedse havde følt for Elvira og hendes Datter, var hendes Sorg over begge pludselige Endeligt endnu større, end hendes Forbauselse. Ambrosio underrettede hende om Antonias Testamente, og lovede hende, saasnart Elviras ube-

tydelige Plukgiæld var betalt, at sende hende Overfluddet. Da hun nu ikke havde mere at bestille i Madrid, skyndte hun sig at komme tilbage til Cordova.

Tiende Kapitel.

Oh! could I worship aught beneath the skies,
That earth hath seen or fancy could devise,
Thine altar, sacred Liberty, should stand,
Built by no mercenary, vulgar Hand,
With fragrant turf and flow'rs as wild and fair
As ever dress'd a bank or scented summer air.

O! dyrkede jeg noget under Himlen,
Hvad Jorden saa, hvad Tanken kunde skabe,
da, hellig Frihed! skulde staae Die Alter
opreist, men ei ved letet Trældoms Hænder,
af Græstov, smykket ud med hvert et Blomster,
der pryder Døkkens Bred og Beslugt aander.

Cowper.

Jmeden: Lorenzo henvendte sin hele Opmærksomhed paa, at saae sin Søsters Mordere afstraffede, vidste han kun lidet af den Fare, som

truede ham fra en anden Kandt. Han kom, som vi all-rede vide, først tilbage til Madrid den Dags Aften, da Antonia blev begravet. Han maatte forevise Kardinalhertugens Befaling for Stor-Inquisitoren, (hvilket han ikke torde lade være, da det gjaalt om offentlig at arrestere en af Kirkens Tjenere) meddele sin Onkel og Don Ramirez sit Forehavende, forsamle et tilstrækkeligt Antal ledsagere, for ikke at have nødig at frygte for Modstand, og alt dette beskæftigede ham lige til Midnat. Han havde alisaa ingen Stunder til at erkundige sig om sin Elskte, og vidste ikke et Ord hverken af hendes eller hendes Moders Død.

Marquiens Liv var ingensunde ude af Fare; hans Vanvittighed var forbi, men den havde saaledes udtømt hans Kræfter, at Lægerne undvege at sige de Kulaer, som den maastee kunde have. Raymond selv ønskede intet inderligere, end at Graven skulde forene ham med hans Agnes. Livet var ham forhadet; intet paa Jorden syntes ham at fortjene mindste Opmærksomhed; og han haabede paa eengang at erfare, at Agnes var hævnnet og han indviet til Døden.

Lorenzo, ledsaget af sin Vens varmeste Husker, stod uden for Sancta Caras Klosterport en hel Klokketime før den af Moder Ursula hestemte Tid. Han havde sin Onkel, Don Ramirez de Mello, og en Deel haandfaste Politiebetiente med sig. Hvor stort deres Antal endog

var, blev det dog ikke bemærket, thi der stod allerede en Mængde Tilskuere ved Klosterporten, for at see paa Processionen, og man formodede derfor naturligviis, at Lorenzo og hans Selskab stode der i samme Hensigt. Folket trak sig tilbage, saasnart det gienkiendte Hertugen af Medina, og gjorde Plads for ham og hans Følge. Lorenzo stillede sig ligeover for den store Port, hvoraf Processionen skulde komme ud. Nu, da Priorinden ikke længer kunde undvige ham, vendte han taalmodig paa hendes Ankomst, som var bestemt til præcis Klokkens tolv.

Konnerne forrettede deres til Sancta Claras Ære indstiftede Gudstjeneste, hvori ingen Banhellig tillodes at tage Deel. Vinduernes i Kapellet vare oplyste. Man hørde den høitidelige Orgeltone, som ledsagede det quindelike Chor i den stille Nat. Nu sang Choret stille, og opløste sig i en melodisk Solo; Sangerinden var den samme Konne, som havde Sancta Claras Rolle i Processionen. Hertil udsøgte man stedse den smukkeste Pige i hele Madrid, og den, paa hvem Valget faldt, ansaae det for en overmaade stor Ære. Saalænge Musikken varede, hvis tryllende Toner endnu bleve forskionnede ved Frastanden, vare alle idel Ære; en almindelig Stillehed herskede i den hele Forsamling, og ethvert Hierte fælde sig igiennemtrængt af Andagt, — ethvert undtagen Lorenzos. Han vidste, at iblandt dem, der priisde en naadig Gud i saadanne

hellige Sange, var der mange, som indhyllede de forreste Synder i Hellighedens Klædebon, og deres Hymner gjorde ham deres Hykleri kun endnu affkyeligere. Længe havde han med Misbag og Foragt lagt Mærke til den Overtro, som fængsler Madribs Beboere. Hans funde Fornuft havde lært ham at kiende Munkenes Kunst og den grove Dumbhed i deres Undersærker og deres foregionne Reliquier. Han rødmede ved at see sine Landsmænd lade sig føre bag Lyset af slige latterlige Bedragerier, og ønskede sig kun en Leilighed til at befrie dem fra Munkelænkerne. Den saalænge forgieves ønskede Leilighed havde han da omsider fundet. Han besluttede ikke at lade den gaae sig unyttet af Hænderne, men med Hvende Farver at afmale for Folket, hvormange Aliændige Misbrug der hersker i Klosterne, og hvor uværdig det geistlige Klædebon mange Sange er til almeeen Beundring. Han længedes blot efter det Dieblif, da han kunde rive Massen af Hyklerne, og overtøye sine Landsmænd om, at et helligt Udvortes skuler ikke altid et dydigt Hierte.

Gudstienesten varede indtil Klosterklokken slog tolv. I det Dieblif den lod, holdt Musikken op; Stemmerne døde blidelig hen, og snart efter forsvandt Lydene af Kapelvinduerne. Lorenzos Hierte bankede høit, da han tænkte sig Udførelsen af sin Plan saa nær. Ifølge den Overtro, som er Almuen saa egen, havde han

beløvet sig paa nogen Modstand; men han stolede paa, at Moder Sancta Ursula vilde vel have gode Grunde til at retfærdiggjøre hans Udfærd. Han fattedes ikke paa Mandskab, til at afværge Almuens første Tillsøb, saalænge indtil han kunde komme til at forklare sig; han var blot bange for, at Priorinden kunde have fattet Mistanke om hans Anslag, og skaffet den Nonne af Bønnen, paa hvis Udsagn alting beroede. I dette Tilfælde kunde han ikke gaae hen og anklage Priorinden paa Grund af en blot Mistanke, og han var derfor lidt bange for sit Forehavendes Udfald. Den Rolighed, som syntes at herske i Klosteret, satte igien Mod i ham, men han ventede dog derfor ikke mindre utaalmodig paa det Næstblik, da Moder Ursulas Nærværelse ikke skulde lade ham beholde nogen Tvivl tilovers.

Kapuzinerabbedit blev kun adskilt fra Nonneklosteret ved Haugen og Kirkegaarden. Munkene vare blevne indbudne med til at tage Del i Processionen. Nu kom de to og to med brændende Fakler i Hænderne, og under høitidelige Hymner til Sancta Claras Vere. Hader Pablos gif i Spidsen for dem, fordi Abbeden havde ladet sig undskyldte.

Folket gjorde Plads for den hellige Procession, og Munkene stillede sig i to Rækker paa begge Sider af den store Port. Nu aabnedes ogsaa Klosterporten, og det qvindelige Chor tosnede igien i fulde Harmonier. Foran gif en

Hob syngende Nonner. Munkene fulgde parviis og med langsomme og afmaalte Trin efter dem; efter dem kom Novitsinderne; de bare ingen Katter, men gik med nedflagne Dine og vare syffelsatte med deres Rosenkrands. Herpaa kom en yndig, ung Pige, som skulde foreville Sanct Lucianus; hun havde et Guldbækken i Haanden, hvori der laae to Dine; for hendes egne Dine havde hun et Floiels Bind; en anden Nonne klædt som en Engel, ledsagede hende. Efter disse to fulgde Sancta-Catharina, med en Palmegreen i den ene og et glimrende Sværd i den anden Haand; hun var hvidklædt, og hendes Haar var prydet med skinnende Diamanter. Efter hende saae man den hellige Genovieva, omringet af en Mængde smaa Nisser, der snart satte sig i allehaande løierlige Stillinger, snart trak hende i Riolen, for at afvende hendes Opmærksomhed fra en Bog, hvori hun læsde uden at veude Dinene fra den. Disse lystige Smaafrabater tiende meget til at more Lillskuerne, der yttrede deres Bifald ved en idelig Skoggerlatter. Priorinden havde med Willie udsøgt en Nonne, hvis Bæsen af Naturen var høitideligt og alvorligt. Hun behøvede ingenlunde at fortryde sit Valg; thi alle Nissernes Krumforing vare spildte; Sancta Genovieva gik uden at forandre en Muskel, eller uden en eneste Gang at trække paa Smilebaandet.

Enhver af disse Helgeninder var adskildt fra den følgende ved en Hob syngende Nonner, som priisde dem i høie Hymner, men dog altid med den Tilføielse, at Sancta Clara, Klosterets Skytshelgeninde stod endnu høiere. Nu kom en lang Række af Nonner, der allesammen, ligesom de syngende, bare brændende Fakler i Hænderne. Dervaa kom Sancta Claras Reliquier nedlagte i Urner, hvorpaa Arbeidet var ligesaa kostbart, som Materien, hvoraf de vare giorte; men Lorenzo havde ingen Dine derfor; har stirrede blot paa en Nonne, som bar et Hierte. I Følge Theodors Beskrivelse tvivlede han ikke om, at det jo var Moder Ursula. Hun syntes at see sig angstelig om, og hendes Dine faldt snart paa Lorenzo, som stod foran i den Hob, som Processionen skulde gaae igiennem. Glædens Rødme trak sig over hendes blege Kinder, og hun hvistkede hurtigt til sin Ledfagerinde: "vi ere frelst! der staaer hendes Broder."

Lorenzo blev nu roligere, og saae i al Mag paa Resten af Hvitideligheden. Nu tiltrak den meest glimrende Prydelse sig hans Opmærksomhed: det var en Slags Throne, rigelig besat med Juveler, og stærk oplyst. Den rullede frem paa Hiul, som ikke kunde sees, og ved begge Siderne af den, svævede adskillige deilige Børn, klædte som Serapher. Den blev trukket af Sølvstøer, hvori der laae den yndigste Skabning noget Die kunde see. Det var en Skione

hed, som forestillede Sancta Clara; hendes Klædebon var af en umaadelig Bærdi, en Krands af Diamanter dannede en kunstig Glorie om hendes Hoved, men alligevel fordunklede hendes egne Yndigheder dette Smykke. Da hun kørde forbi, hørde man Glædes Hvissen iblandt hele Hoben. Endogsaa Lorenzo tilfod hemmelig, at han havde aldrig seet nogen fuldkommere Skønhed, og hvis hans Hierte ikke havde tilhørt Antonia, var det blevet denne fortryllende Piges Offer. Han betragtede hende nu kun som en smuk Statue, ydede hende kun kold Beundring, og tænkte ikke mere paa hende, saasnart hun var kommen ham ud af Synet.

"Hvad hed hun?" spurgde en af de Omkringstaaende, saaledes at Lorenzo hørte det.

"Virginia de Villa" Franca, hvis Skønhed De sikkert allerede tit har hørt nævne. Hun bliver opdraget i Sancta Claras Kloster, og er i Slægt med Priorinden, som med Rette har udvalgt hende til Processionens Prydelse."

Thronen rullede videre frem. Bag efter den kom Priorinden selv, som med en from og hellig Mine anførte de øvrige Konner, og sluttede Processionen. Hendes Gang var langsom og hendes Dine løftede op mod Himmelen; hendes rolige, stille Ansigt syntes at være ligegyldigt mod alle jordiske Ting, og intet hos hende røbede den hemmelige Stolthed, hvormed hun fremviesde hendes Klosters Pragt og Rigdom.

Ethvert af hendes Trin blev ledsaget af Almitens Bønner og Betsignelser; og den almindelige Beskyttelse var derfor desto større, da Don Ramirez sprang frem, og forkyndte hende, at hun var hans Fange.

I et Dieblif gjorde Forbauselsen Abbedissen maalløs og ubevægelig, men saasnart hun igien havde fattet sig, streg hun over Vanhelligelse og Ugudelighed, og anraabde Folkets Bistand til at frelse en af Kirkens Døtre. Man var allerede paa Veien at adlyde hende, da Don Ramirez, hvem Politie Berichterne beskyttede imod Almitens første Raseri, bød Rolighed og truede med Inquisitionens strengeste Hævn. Ved dette frygtede Ravn sank enhver Arm, og ethvert Sværd gik igien ind i sin Skede. Priorinden selv blegnede og stials. Den almindelige Stiighed overtydede hende om, at Ustyldighed vilde være hendes eneste Haab, og med bævende Stemme bad hun Don Ramirez at sige hende, hvad det var for en Misgierning man beskyldte hende for.

"Det vil I erfare naar Tiid er," svarede han; "men først maae jeg bringe Moder Sancta Ursula i Forvaring."

"Moder Sancta Ursula? igientog Priorinden med svag Røst.

Nu saae hun sig om, og blev Lorenzo og Hertugen vaer, som stode bag ved Don Ramirez. "Almægtige Gud!" raabde hun, og slog

Hænderne sammen i Fortvivlelse, "jeg er forraadt!"

"Forraadt?" afbrød Sancta Ursula hende, som nu blev ført frem af nogle Politiebetiente tillige med en anden Kønne, hendes Ledfagerinde i Processionen; "nei, ikke forraadt, men råbet. Kiend Eders Anklagerinde i mig; J veed ikke, hvor nsie jeg er underrettet om Eders Brøde. — Sennor, "blev hun ved, og henvendte sig til Don Ramirez, "jeg overgiver mig til Dem. Jeg anklager Priorinden i Sancta Klaras Kloster for Mord, og med mit Liv staaer jeg inde for denne Klages Sandhed.

Et almindeligt Forbauselses Skrig gientød igiennem den hele Forsamling, og man ædskede eensstemmig en Forklaring. De skielbende Konner, som vare forkrækkede over dette Oprør, flygtede til alle Sider. Nogle ilede igjen ind i Klosteret, andre søgte Tilflugt hos deres Kreneder, og mange, som ikke havde Høielse uden for den nærværende Hare, rendte op og ned ad Gaderne, men uden at vide hvorhen, og blot for at undvige Lummelen. Den skønne Virginia var en af de første Flygtende.

For desto bedre at kunne see og høre Sancta Ursula, forlangde Folket, at hun skulde holde sin Tale oppe fra den ledige Throne. Hun steg derfor op paa den glimrende Maschine, og talde saaledes:

”Min Udfærd som Nonne og Fruentimmer vil maaskee synes sælsom og usømmelig, men Nødvendigheden vil fuldkommen retfærdiggjøre den. En Hemmelighed, en gyfelig Hemmelighed hviler tungt paa min Siel; aldrig vil jeg igien blive rolig, førend jeg har aabenbaret den for Verden, og har skaffet det uskyldige Blod, som skriger om Hævn op af Graven, Opreisning. Jeg har vovet meget for at finde Leilighed til at lindre min Samvittighed. Havde dette Forsøg paa at aabenbare hendes Forbrydelse mislykkedes mig, havde Priorinden blot høbt den fierneste Mistanke om, at jeg var underrettet om hendes Hemmelighed, saa havde min Undergang været uundgaaelig. Men Englene, som stedse beskyttede den, som fortjener deres Naade, have bevaret mig for en Opdagelse. Jeg kan derfor nu fortælle Eder en Historie, som vil igiennemtrænge enhver Retsskaffen med Rædsel og Afsky. Ja, jeg vil rive Sløret af Hykleriet, og vise vildfarende Forældre, hvormange Farer der true den Ulykkelige, som staaer under Klosters tyranniets Herredømme.”

Iblandt Sancta Claras Nonner var ingen elskværdigere, ingen vennehuldere, end Agnes de Medina. Jeg kiendte hende nøie; hun betroede mig enhver af sit Hjertes Hemmeligheder; jeg var hendes Veninde, hendes Søster, vi elskede hinanden varmt og oprigtigt. Heller ikke var jeg den eneste, som yndede hende. Hendes

uskromtede Fromhed, hendes Kærlighed, hendes
 englelige Tænkemaade gjorde hende afholdt af en-
 hver Nonne, der selv fortiente Agtelse. Endogs-
 saa Priorinden, denne stolte, høvmodige, barske
 Kone, kunde ikke nægte Agnes et Bifald, hvors-
 med hun ikke bærede nogen anden. Men hvem
 har ikke sine Feil? Ak! ogsaa Agnes havde en
 skrøbelig Time; hun krænkede vor Ordens Love,
 og tiltrak sig derved den uforsønlige Priorindes
 bitterste Had. Sancta Claras Regler ere strenge;
 men i Tidens Længde vare mange af dem deels
 blevene glemte og forfæmte, deels formildede, ifølge
 alles Samtykke. Den Bod, som var paalagt
 for Agnes's Forbrydelse, var hoist grusom, var
 unennestelig. I lang Tid havde ingen tænkt
 paa denne Lov; men ak! den var dog endnu til,
 og den hævingierrige Priorinde besluttede igien
 at gibe den Kraft og Gyldighed. Ifølge dens
 Udsagn skulde Synderinden styrtes ned i et løn-
 ligt Fængsel, hvis Bestemmelse det var for evig
 at dølgge dette Offer for Grusomhed og overtroisk
 Tyrannie for Verdens Øine. Paa dette rød-
 somme, Opholdssted skulde hun leve i en stedseva-
 rende Eensomhed, udelukt fra al menneskelig
 Omgang, og troet død af alle dem, hvis Kier-
 lighed maaskee kunde have tænkt paa hendes Frel-
 se. Der skulde hun hensmægte alle sine øvrige
 Levedage, uden anden Næring end Vand og
 Brød, uden anden Trøst end hendes Laarers
 frie Løb."

Denne Beretning opvakte en saa almindelig Forbittrelse, at Sancta Ursula maatte holde op i nogle Minuter. Først da Larmen var forbi, og Forsamlingen igien var stille, blev hun ved i sin Tale, imedens Priorindens Miner robede hendes tiltagende Frygt ved hvert Ord.

”Tolv af de ældste Nonner bleve sammenkaldte for at raadslaae; jeg var deriblandt. Priorinden afmalede Agnes's Forseelse med overdrevne Farver, og paastod uden Betænkning, at hiin, næsten glemte Lov skulde fornyes. Til Skændsel for vort Kion vare det sagt, at enten Priorindens Vilde var saa frygtet i Klosteret, eller ogsaa, at Mismod, Sensomhed og Selvfornægtelse havde forhærdet og opirret Hierterne saaledes, at dette barbariske Forslag fik nie Stemmer iblandt tolv for sig. Min var ikke deriblandt. Mange Leiligheder havde overtydet mig om Agnes's Dyder; jeg elskede og beklagede hende oprigtig. Bertha og Cornelia vare paa min Side; vi satte os af alle Kræfter imod Priorindens Forehavende, og hun saae sig nødt til at forandre det. Uagtet Stemmernes Fleerhed, som var paa hendes Side, var hun dog bange for, aabenbar at bryde med os. Hun troede, at i Forbindelse med den Mediniske Familie vilde vi være hende formægtige; tillige vidsbe hun, at intet kunde frelse hende fra Undergang, naar hun gav Agnes ud for at være død, og denne Ulykkelige saa siden blev opdaget i Fængselet.

Hun opgav altsaa sin Plan, endskiøndt høist usgierne. Hun udbad sig nogle Dage, for at op-tænke en Straf, hvorimod ingen af Søstrene kunde have noget at indvende, og lovede at sammenkalde os igien, saasnart hun havde fattet en Beslutning. To Dage gik hen; den tredie Dag henimod Aften hed det, at der skulde holdes Forhør over Agnes Dagen paa, for at skierpe eller formilde hendes Straf, ifølge hendes Udfærd."

"Natten før dette Forhør sneg jeg mig ind i Agnes's Celle, imedens de andre Nonner, som jeg troede, laae og sov. Jeg trøstede hende saa godt, som jeg kunde; jeg bad hende, at fatte Mod, at stole paa sine Venners Hielp, og lærte hende visse Tegn, hvorefter hun skulde besøare Priorindens Spørgsmaal enten med Ja eller Nei. Jeg vidste, at dette grumme Kruentimmer vilde søge, at sætte hende i Forlegenhed, gjøre hende bange og forvirret, og jeg frygtede for den List, hvormed man vilde søge at afløkke hende en Befrielse, der kunde styrte hende i Ulykke. Da det var mig yderst magtpaaliggende, at følge mit Besøg, blev jeg kun meget kort Tid hos hende. Med Bøn om at hun skulde være ved frit Mod, med Taarer, som blandedes med hendes, omfavnede jeg hende kjerligen, og vilde just forlade hende, da jeg hørde Lyden af Trin nærme sig til Cellen. Jeg foer tilbage fra Døren; et Gardin, som hængde for et stort Krucifix, tilbød mig et Tilflugtssted, jeg ilede, at skule mig

bag ved det. Døren aabnedes, og Priorinden kom ind med fire andre Nonner. De gik henimod Agnes's Seng. Abbedissen bebreidede hende sin Forbrydelse i de bitterste Udtryk, sagde, at hun var en Skiændsel for Klosteret, et Uhyre, som man maatte stille Verden ved, og befalede hende, at udtømme et Bæger, som en af Nonnerne nu rakte hende. Overtødet om at Døden laae i denne Drik, skielvende over at see sig paa Evighedens Bred, søgde den Ulykkelige ved de meest rørende Bønner at smelte Priorindens haarde Hierte. Hun bad om sit Liv, med Ord, som vilde have bevæget selv en Dæmvel. Hun lovede taaligen at underkaste sig enhver Straf, enhver Skiændsel, det grumme Fængsel, alle Piinsler, naar man kun vilde lade hende leve! o! kun endnu en Maaned, en Uge, en Dag! Urørt hørde hendes uforsømlige Kiende hendes Klager, og sagde til hende, at i Begyndelsen havde det rigtig nok været hendes Hensigt, at lade hende beholde Livet, men hun maatte takke sine egne Bønners Modstand for, at man nu maatte gribe til andre Midler. Hun havde nu intet andet Bals, end at synke Giften; hun maatte derfor anbefale sig til Guds og ikke til et Mennekses Barmhiertighed, thi inden en Time var hun blandt de Dødes Tal. Da Agnes saae, at alle Bønner vare spildte for at røre den Følelselose, forsøgte hun at springe ud af Sengen, og raabe om Hielp; hun haabede, at om hun endog ikke

kunde undgaae sin ulykkelige Skiebne, kunde hun dog i det mindste faae Vidner paa, at man brugte de Vold mod hende; men Priorinden, som gaaetede hendes Hensigt, greb hende med Magt om Armen, og stødte hende tilbage i Sengen. Hun traf derpaa en Dolk frem, holdt den for Agnes's Bryst, og svor paa Diebliffet, at igiennem bore hendes Hierte, hvis hun blot lod høre mindste Skrig, eller tovede en Minut med at drikke Giften. Allerede holdt Døden af Angest, kunde Agnes ikke længer gjøre Modstand. Nonnen traadte frem med det dievelske Bæger; Priorinden nødte hende til at tage imod det, og drikke det ud. Den gyselige Gierning var fuldbragt! Nu satte Nonnerne sig omkring Sengen, besvarede hendes Hiertesuk med Bebreidelser, afbrøde med Haanden Bønner, hvori hun anbefalede sin Stel til en naadig Gud, truede hende med Himmels Hævning, og evig Fordømmelse, nægtede hende alt Haab om Herrens Tilgivelse, og bestrøede det smertelige Dødsleie med endnu hvassere Tørne.

Disse vare den ulykkelige unge Piges Lidelser, indtil Døden befriede hende fra hendes Bødelinders Ondskab. Hun sov ind med Afsky for Fortiden, med Frygt for Fremtiden, og hendes Dødslidelser vare saa skrækkelige, at endogsaa hendes Fienders Had og Hævngierrighed maatte blive mættede derved. Da Slagtofferet havde givet det sidste Suk, forsoiede Dominaen sig bort med sit Følge.

"Nu vovede jeg at gaae ud af mit Tilflugts-
 sted. Af! jeg havde ikke kunnet komme min ulyk-
 kelige Veninde til Hielp, da jeg jo saare vel
 vidste, at jeg var for svag til at frelse hende, og
 at ethvert Forsøg derpaa, vilde have bragt mig
 Døden. Min Forstrækkelse, min Rædsel over
 dette affhyelige Optrin var saa stor, at jeg nep-
 pe havde Kræfter nok til igien at naae min Celle.
 Ved Døren inde i Agnes's Celle, vendte jeg mig
 endnu engang om til Sengen, hvorpaa hendes
 affieledte Legeme laae, dette Legeme, der nylig
 havde været saa huldt, saa skönt! Mine Tan-
 ker blev en Bøn for hendes hedenfarne Aand,
 og et Løfte, at hævne hendes Død ved at see hendes
 Morderinder bestemmende og straffede. Med
 Fare og Møie har jeg holdt min Tred. Af Ufor-
 sigtighed lod jeg ved Agnes's Liigsfærd, da Sors-
 gen overvældede mig, falde nogle Ord, som
 ramde Priorindens betyngede Samvittighed. En-
 hver af mine Handlinger, ethvert af min Trin
 blev eftersporet; alle vegne var jeg omringet af
 Dominaens Speidere. Det varede længe inden
 jeg kunde finde Leilighed til at underrette den
 Ulykkelige's Frender om min Hemmelighed. Man
 havde foregivet, at Agnes var død af en pludse-
 lig Sygdom; dette troede hendes Venner i Ma-
 drid, ja endda saa de i Klosteret. Giften havde
 ikke efterladt sig mindste Kiendetegn paa hendes
 Liig; ingen havde Mistanke om hendes sande

Dødsmaade, som kun hendes Morderinder og jeg vidsde."

"Videre har jeg ikke at fortælle. For det jeg har sagt, indestaar jeg med mit Liv. Jeg igientager det endnu engang: Abbedissen er en Morderiske; hun har berøvet Verden, ja maaskee Himmelen en ulykkelig Skabning, hvis Gorseelse var tilgivelig; hun har misbrugt den hende betroede Magt, og handlet tyrannisk, barbarisk og hykkelsk. Foruden hende anklager jeg endnu de fire Konner: Violanta, Camilla, Francisca og Marlana som hendes Medsvorne, og som lige straffskyldige."

Her endte Sancta Ursula sin Fortælling, som opvakte tiltagende Afsky og Korbauselse; men da hun kom til Agnes's umenneskelige Mord steg Almuens Forbitrelse til saadan en Høide, at man neppe var istand til at høre Slutningen. Tummelen voxede hvert Dieblit. Endelig forlangde utallig mange Stemmer, at Priorinden skulde overlades til det offentlige Raseri. Don Ramirez nægtede aldeles at give sit Minde hertil. Lorenzo selv bad Folket at betænke, at der endnu ikke var bleven holdt Forhør over hende, og at det tilkom Inquisitionen at straffe hende. Men alle Foresstillinger vare frugtesløse; Tummelen blev stedse heftigere og Almuen mere rasende. Forgieves søgde Don Ramirez, at bringe sin Fange ud af Trængselen. Hvor han endog vendte sig hen, traadte en Hov Oprørere i Veien for

ham, og forlangde endnu høiere end tilforn, at faae hende udleveret. Ramirez befalede sine Ledfagere med Magt at bane sig en Vej igiennem Trængselen, men Hoben var saa tæt sammenpræsset, at de endogsaa paa ingen Maade kunde komme til at trække Kaarderne. Han truede Pøbelen med Inquisitionens Havn, men i dette Almue-Kaserters Døblif havde endogsaa dette frygtede Navn tabt sin Kraft. Hvor meget Lorenzo ellers hadede Priorinden for sin Søsters Mord, maatte dog endogsaa han føle Medynk med hendes græffelige Forfæining, men uagtet al hans, uagtet al Herlugens, Don Ramirez's og Politiebetienternes Modstand, trængde Almuen dog altid længer og længer frem. Den aabnebe sig en Tilgang igiennem de Bagter, der beskyttede deres til Døden indviiede Offer, trak Priorinden frem, og lavede sig til at tage den hastigste og grusomste Havn over hende. Denne Elendige, som Skrækken næsten havde berøvet al Bevidsthed, raabde om Barmhertighed, og forsikrede, at hun havde ingen Skyld i Agnes's Død, og at hun kunde toe sig reen for denne Mistante. De Rasende ønstede intet andet end Tilfredsstillelsen af deres barbariske Hængierrighed. De vilde ikke høre hende, mishandlede hende, og gave hende de stændigste Ravn. Den ene rev hende fra den anden, og enhver ny Bøddel overgik sin Formand i Grumhed. Med Hylen og Forbandedelser dæmpede de hendes igiennemtrængende Skri

gen om Raade, flæbede hende igiennem Gaderne, traadte paa hende, og øvede af den Vold imod hende, som Had og rasende Hævn kunde indgive dem. Omfider ramde en Steen hende lige i Tindingen. Badet i Blod sank hun omkuld og endte inden faa Minuter sin usle Tilværelse.

Lorenzo og hans Venner havde med den største Forsærdelse seet paa dette græffelige Endeligt, som de ikke var istand til at forhindre; men nu bleve de opvakte af deres nødtvungne Uvirkelighed; thi de hørde, at Pøbelen angreb Sancta Claras Kloster. De Rasende, som ikke gjorde Forskiel paa de Skyldige og Uskyldige, havde besluttet at opoffre alle denne Ordens Konner for deres Raseri, og ikke lade blive Steen paa Steen af den hele Bygning. Forsærdede over dette Rygte, ilede Lorenzo og hans Ledfagere hen til Klosteret for om muligt at forsvare det, eller dog i det mindste at frelse dets Beboerinder ud af Almuens Vold. De fleste Konner vare flygtede, og kun nogle faa vare blebne tilbage i Klosterholigen. De Sidstes Forsatning var virkelig farlig. Da de imidlertid havde brugt den Forsigtighed, at spærre de inderste Porte, saa haabede Lorenzo dog at kunne standse den opbragte Almue saalænge, indtil Don Ramirez kom tilbage med flere Hjelpetropper.

Da han i den forrige Tummel var kommet nogle Gader bort fra Klosteret, kunde han ikke strax igien naae det, og da han omfider kom der

til, var Trængselen rundt omkring saa stor, at det var ham en Umulighed at komme hen til Portene. Imidlertid beleirede Pobeten Bygningen med vedvarende Kaseri; den bestormede Murene, kastede brændende Fakler ind ad Vinduerne, og soor, at Dagbrækningen skulde ikke finde nogen af Sancta Claras Nonner levende.

Det var just lykkes Lorenzo, at slaae sig igiennem Trængselen, da en af Portene blev sprængt op. Oprørerne strømmede ind i Klosteret, hvor alt hvad de saae blev et Offer for deres Havn. De sønderfloge Bostabet, reve Malerierne ned, ødelagde Reliquiøerne, og glemde af Had til Nonnerne al Bødselighed for Helgerne. Noget ilede at opsøge Nonnerne, andre at nedrive Klostermurene, imedens aiter andre satte Ild paa Malerierne, og alt andet af Værd derinde. De sidste forvoldte den største Ulykke, ja, Følgerne af deres Sierning vare heftigere, end de selv havde ventet eller ønsket. Luerne af de optaarmede Masser toge fat i en Deel af den gamle Bygning, og Ilden trængde hurtig fra Celle til Celle. Snart vakkede Murene under det fortærende Elements Magt. Støtterne gavede efter, Hvelvingerne styrkede ned, og knusde mange Menneſter ved deres Tyngde. Man hørte intet andet end Skrigen og Stønnen. Klosteret var indhyllt i Røg og røde Luer, og var et Ødelæggelsens og Forfærdelsens Syn.

Lorenzo martredes af den Tanke, at han havde været en, rigtig nok uskyldig, Marsag i den gyselige Ulykke. Han søgte at oprette sin Feil ved at tage Klosterets ulykkelige Beboerinder i sin Beskyttelse. Han trængde ind tilligemed Pobelens, og anvendte alle Bestræbelser, for at tæmme det almindelige Raseri, indtil Luerenes hurtige og truende Udbrud nødte ham til at tænke paa sin egen Sikkerhed. Folket styrtede nu ligesaa iisomt ud, som det for havde faaet ind, men da Mængden tilspærrede Døren, og Jlden vældede hastig frem bag ved den, saa omkom mange førend de kunde slippe ud. Lorenzos Skytsaand forde ham til en lille Laage i en afsides Krog i Kapellet. Den stod aaben, han gik ud, og befandt sig nu tæt uden for Sancta Claras Begravelses-Hvælvinger.

Her stod han stille for at aande friere. Her tugen og nogle af hans Ledfagere havde su'gt efter ham, og de saae sig nu allesammen i Sikkerhed. Nu raadsløge de, paa hvad Raade de skulde komme bort fra denne Odeløggelsens Skueplads, men deres Overveielser bleve meget afbrudte ved Synet af de Jldskyer, som vældede ud af Klosterets tykke Mure, ved de sammenstyrrende Hvælvingers Bragen og ved Ronnerenes og Nordbrændernes Skrig; her blev en trykket ihjel i Trængselen, hist omkom en i Luerne, og mange bleve begravne under den synkende Kirkes Ruiner.

Lorenzo spurgde, hvor den Terndør, som de saae foran dem, gif hen? ind i Kapuciner-nes Hauge, var Svaret, og man besluttede at søge en Udgang paa denne Randt. Hertugen ilede derfor ind paa den tilstødende Kirkegaard, og hans Staldbrødre fulgde hans Exempel. Lorenzo var den sidste, og vilde ligeledes gaae ud af Colonnaden, da han saae Døren ind til Hvalvingerne staae paa Klem. Et Fruentimmer figgede ud deraf, men da hun fik Die paa de Fremmede, trak hun Hovedet til sig med et hoit Skrig, og flos ned ad Marmortrappen.

"Hvad kan det være?" raabde Lorenzo; "der stikker en Himmeligheid under. - Følger hurtig efter mig!"

Med disse Ord ilede han ind i Hvalvingen, for at forfølge det Fruentimmer, han havde seet, og som stedse flygtede for ham. Hertugen vidste rigtig nok ikke Aarsagen til hans Udraab, men fulgde dog usfortøvet efter ham; dette gjorde de andre ligeledes, og nu var snart den hele Hob nede ad Trappen. Den oberste Dør var bleven staaende aaben, saaledes at Luerne uden for gjorde det saa lyst nede i Hvalvingen, at Lorenzo kunde tydelig skimte den Flygtende foran i de lange Gange; men nu berøvede en pludselig Krumning ham denne Bistand; han saae sig i et skummelt Mørke, og kun Gienlyden af de svindende Trin kunde endnu holde ham paa Sporet. Forsigtighed var meget nødvendig for de Forfølgende;

den Flygtende lod nu ogsaa til at ile mindre, som man kunde høre paa Lyden af hendes langsommere Trin. Endelig forvildede de sig i en Labyrinth af bældørke Gange, og adspredte sig til forskellige Sider. Dreven af Nysgierrighed efter at erfare denne Hemmelighed, og endnu mere af en lønlig, uforklarlig Drist, mærkede Lorenzo ikke denne Omstændighed, førend han var ganske altsene. Lyden af den Flygtendes Gang havde holdt op, alting var tyst rundt omkring, og der var intet tilbage, som kunde vejlede hans Trin. Han stod stille, for at overveie, paa hvad Maade han lettest kunde naa sit Hiemeed. Alting overtvede ham om, at det kunde ikke være nogen almindelig Aarsag, der havde bevæget den Flygtende til paa en saa usædvanlig Time at komme paa dette rædsomme Sted; det Skrig, han havde hørt, syntes at være beslektet af Skræk; der maatte stikke en Hemmelighed under denne Eildragelse. Han tøvede nogle Minuter, derpaa fortsatte han sin Gang, ved at føle sig for langs med Muren. Han havde allerede i nogen Tid listet sig saaledes fremad, da han saae et Lys glimte langt borte. Han trak sin Kaarde, og gik henad den Randt, hvorfra Skindet syntes at komme.

Det kom fra en Lampe, som hængde foran Sancta Claras Billedstotte. Her stode adskillige Fruentimmer, hvis hvide Klædebon flaggrede frem og tilbage i Blæffen, der hvinede igiennem

Hvælvingerne. Nysgierrig for at erfare, hvad der vel kunde have forsamlet disse Fruentimmer her, nærmede Lorenzo sig med sagte og vaersomme Trin. De lode til at være i en alvorlig Samtale, og hørde ikke Lorenzo, som sneg sig nærmere og nærmere til, indtil han omsider kunde forstaae alt hvad de sagde.

"Jeg sværger Eder til," blev hun ved, som just forde Ordet, og paa hvem de andre hørde med megen Opmærksomhed, "jeg sværger Eder til, jeg saae dem med mine egne Øine. Nu fløt jeg ned ad Trappen, de forfulgte mig, og jeg undgik med Nøie deres Hænder. Hadde Lampen ikke været, vilde det været mig umuligt at finde Eder."

"Og hvad kunne de vel ville her?" sagde en bævende Stemme, "troer I, at de lede om os?"

"Gud give, at min Frygt maae være ugrundet!" svarede den første, "men jeg troer vist, at det er Mordere! Vi ere forlorne, hvis de opdage os. Min Skiebne er i det mindste afgjort. Mit Slægtskab med Priorinden vil allerede synes at være en strafværdig Forbrydelse, og endskiøndt disse Hvælvinger hidtil have skjult mig —"

Her faldt hendes Øine, som hun just havde flaaet i Veiret, paa Lorenzo, som imidlertid havde nærmet sig mere og mere.

Hun sprang op fra sit Sæde ved Statuens Fod, og søgde at undslye. I samme Dieblik ud-

sidste hendes Selstabsføstre et Forstrækkelses Skrig, imedens Lorenzo standsede den Undvigende ved at holde hende i Armen. Frygtsom og fortvivlende sank hun paa Knæ for ham.

"Barmhertighed!" raabde hun, "for Jesus Christus Skyld, Barmhertighed! Jeg er uskyldig, ak! jeg er sandelig uskyldig!"

Af Angest kunde hun neppe fremstamme de sidste Ord. Lampen skinnede hende lige ind i Ansigtet, og Lorenzo gienkendte den skionne Virginia de Villa Franca. Han ilede at løfte hende op, og bad hende, at fatte Mod. Han lovede, at beskytte hende imod enhver Fiende, forsikrede, at hendes Tilflugtssted var endnu en Hemmelighed, og at han var villig til at forsvare hende indtil sin sidste Blodsdraabe. Imedens han talte, laae Konnerne i adskillige Stillinger. En knælede, og bad om Himmelens Bistand, en anden indsvøbde sit Ansigt i sin Raboerkes Klædebon; nogle lyttede stive af Skræk efter den formænte Morders Tale, imedens de øvrige omfavnede Sancta Claras Billedstøtte, og anraabte hende om Beskiærmelse med ynkelige Skrig. Da de mærkede deres Bildfarelse, trængde de sig rundt omkring Lorenzo, og overrødsde ham med Betsignelser. Han fik at vide, at adskillige Konner og Kofgiangerinder vare af Frygt for Almuens Trudsel og for de Grusomheder, som de oppe fra Kloftertaarnene havde seet den øvs mod

Priorinden, flygtede ind i Begravelseshusvingerne. Iblandt dem var den deilige Virginia, Priorindens nærmeste Krenke, ogsaa. Hun havde større Marsag end de øvrige, til at frygte for den opbragte Pobel, og hun bad nu Lorenzo indstændig, at beskyrme hende imod dens Raseri. Han lovede ikke allene hende dette, men ogsaa hendes Ledsagerinder, hvoraf de fleste vare af fornemme Familier, og soiede til, at han vilde ikke forlade dem, forend han havde overleveret enhver af dem lykkelig i hendes Krenders Arme. Han bad dem blot, at tøve her endnu i nogen Tid, indtil Folkets Harmen havde lagt sig, og Soldaternes Komme havde adspredt Mængden.

"Gud give!" raabde Virginia, "at jeg var sikker i min Moders Arme! hvad mener De, Sennor? Kan det vare længe endnu, inden jeg kan komme herfra? hvert Dieblig jeg tilbringer her, er mig en Marter."

"Jeg haaber ikke længe," saade han, "men indtil De med Sikkerhed kan vove Dem ud, ville disse Husvinger være Dem et uigiennertrængeligt Fristed. Her vil ingen kunne opdage Dem; bliv De her i Rolighed i en to, tre Timers Tid."

"To, tre Timerstid?" spreg Soster Helena, "jeg døer af Angest, hvis jeg bare skal blive en Time endnu i denne Grav! Ikke for al Verdens Guld vilde jeg endnu engang udstaae, hvad jeg har udstaaet, siden jeg kom

hæved. Hellige Jomfrue! At være midt om Natten paa dette gyselige Sted, at være omringet af mine afødte Søstres muldrende Been, hvert Dieblif at være i Fare for at blive revet i tusende Stykker af deres Aander, som hvine, klage, klynke og hy'e omkring mig, saa alt mit Blod bliver til Is. — Jesus Kristus! man kunde gaae fra sin Forstand over sligt!”

”Forlad mig,” svarede Lorenzo, ”men det undrer mig, hvorledes De, som trues af saa stor virkelig Ulykke, kan stielve for slige indbildte Farer. Deres Angest er ugrundet og barnagtig; strid imod den, ærværdige Søster; jeg har lovet at beskierme Dem imod Oprørerne, men imod Overtroens Banheld maae De søge Beskyttelse hos Dem selv. Troen paa Spøgelseser er hoist latterlig, og hvis De bliver ved at lade Dem beherske af slige Griller —”

”Griller?” raabde Konnerne eenstemmig, ”og naar vi nu selv have hørt det, Sennor? vi have allesammen hørt det! det blev tit igien taget, og hver Gang klang det sørgeligere og hulere. De faaer os aldrig til at troe, at vi skulde have bedraget os allesammen. Det er Sandhed; havde Lyden været et blot Hiernespind —”

”Tys! tys!” afbrød Virginia hende ængstelig, ”Gud være os naadig! der var det igjen!”

Konnerne foldede Hænderne og sank paa Knae. Lorenzo saae sig forskædet om, og var nær ved at lade sig henrive af samme Frygt, som Fruentimmerne. Der opstod en almindelig Stilhed. Han undersøgte Hvælvingen, men der var ingenting at see. Nu vilde han tale til Konnerne, og udtale deres barnagtige Frygt, da i det samme et dybt og længe vedvarende Suf tiltrak sig hans Opmærksomhed.

"Hvad var det?" spreg han med Gysen.

"Naa, Sennor?" sagde Helena; "er De nu overtydet? Nu er vor Angest dog vel ikke længer en Grille? Siden vi kom herved, er denne Stønnen næsten bleven igientaget hver femte Minut. Det kommer vist fra en marvret Siel, som gierne vil ud af Stierbilden, men ingen af os har Mod til at spørge den ad. Jeg for min Deel vred nok, at hvis jeg saae sligt et Syn, saa drøbde Frygten mig lige paa Stedet."

Medens hun talde saaledes, hørde man endnu tydeligere et andet Suf. Konnerne forskede sig, og skyndte sig at igientage deres Bannet imod de onde Mander. Lorenzo lyttede opmærksom efter. Det kom ham for, som om han hørde Toner af et klagende Menneske, og at de kun bleve glorte utydelige ved Krastanden. De lod sig til at slige op af Midten af den Hvælving, hvortil han nu var med Konnerne, og hvortil en Mængde Gange stodte sammen og dannede en Stierne. Lorenzos vakte Nysgierlighed lod

ham ønske Opløsningen paa denne Gaade. Han bad Konnerne om at være ganske stille, og de adløde. Alting var tyst, indtil Sukket lod sig høre adskillige Gange efter hinanden. Han hørte det allertydeligst, da han fulgte efter Lyden, som bragte ham tæt hen til Sancta Claras Alter.

"Lyden kommer herfra," sagde han, "hvad er dette for en Støtte?"

Helena, hvem han henvendte sig til, taug et Dieblif stille. Pludselig slog hun Hænderne sammen.

"Ja!" raabde hun, "Det maae det være. Nu veed jeg, hvad denne Stønnen og Sukken betyder."

Konnerne omringede hende, og bade hende at forklare sig. Hun forta'de nu meget graviterist, at denne Støtte havde fra Arilds Tid været berømt for at kunne gjøre Mirakler, og nu udtrykkede Helgeninden ved en lydelig Sukken sin Smerte over at hendes Kloster var afbrændt. Lorenzo, som ikke var saa stærk i at troe paa Helgenernes Underværker, holdt ikke denne Oplosning paa Gaaden for saa tilfredsstillende, som Konnerne, der fuldkommen vare af Helenas Mening. I een Punkt stemmede han endda saa temmelig overeens med hende. Han formodede ogsaa, at Sukkene kom ud af Billedstøtten, og jo mere han lyttede efter, jo mere blev han bekræftet i denne Formening. Han gik nærmere

hen til Billedet, for at betragte det med mere Opmærksomhed, men Konnerne, som mærkede hans Hensigt, bade ham for Guds Skyld, at lade det være, fordi han kunde være vis paa at styrte død om paa Dieblikket, hvis han blot rørte ved Støtten.

"Hvorledes det?" sagde han.

"Guds Moder! hvorledes det?" svarede Helena, som havde stor Lyst til at fortælle Underværker; "Har De bare hørt hundrede Deelen af det, som Priorinden vidste at fortælle herom! Hvor tit og mange Gange har hun ikke forfikkret os, at vi kunde vente os de allerforfækkeligste Kølger, hvis vi bare bevægede, at røre ved Billedet med Enden af en Finger. Hun fortalte iblandt andre Ting, at en Røver havde engang om Natterider listet sig ind i disse Hvalvinger, fordi han havde Die paa den store Rubin deroppe, som er af uskatteerlig Værdie. Seer De den, Sennor? den glimrer deroppe paa den tredie Finger — der, paa den Haand, hvori Helgeninden holder Tornekronen. — Seer De, denne Juvel floede Skilmens Fingre efter. Han vilde stiele den, steg op paa Fodstykket, stottede sig paa Sancta Claras høire Arm, og rakte Haanden ud for at tage Ringen. Men De kan troe, at han blev forfækket, da Støtten løstede Armen i Belret, truede ham, og sagde, at han vilde blive fordømt til evig Tid. Skielvende og bævende lod han sit ugudelige Forsæt

fare, og vilde gaae ud af Hælvningen. Men forgiebes! han kunde ikke flytte en Fod. Alle hans Bestræbelser paa at trække Haanden til sig, som hvilede paa Helgenindens høire Arm, vare frugtesløse. Endskiøndt han anstrængede alle sine Kræfter, saa maatte han dog smukt blive staaende, indtil den utaalelige Helvedes Angest, som foer omkring i alle hans Aarer, nødte ham til at raabe om Hielp. Nu strømmede der en Mængde Tisfluere til. Den Elendige bekiendte sit ugudelige Forsæt, og kunde ikke slippe løs, førend man huggede Haanden af ham. Denne Haand er siden bleven siddende fast paa Statuen. Rosveren blev Eremit, og førde siden efter et exemplarist Levnet. Men hvad Helgeninden haade spaaet ham om hans Siels Fordømmelse, det skæde dog, og man siger, at han skal endnu den Dag i Dag er gaae omkring og søge her, og med Suk og Graad bede Sancta Clara om Forladelse. Det som vi have hørt er altsaa ventelig denne Synders Aand, men dog vil jeg just ikke paaatae det for nogen afgjort Sandhed. Saa meget er vist, at siden den Tid har ingen søvet at røre ved Billedstatuen. Vær derfor ikke forroben, kiere Sennor! opgiv for Himmelen's Skyld Deres Forehavende, og sæt ikke nodtvil lig Deres timelige og evige Liv paa Spil!"

Dette forandrede ikke Lorenzos Beslutning, og han troede langt fra ikke, at hans Undergang var saa vis, som Helena fandt for godt at spaae.

Alle Konnerne forenede deres Bønner, og viisde ham endog saa Ksverens Haand, som endnu sad paa Billedstøttens Arm. Dette Beviis, troede de, maatte overtynge ham, men deri toge de meget feil! til deres store Forargelse lod han sig forlynde med, at Priorinden havde nok selv ladet denne fortorrede og visne Haand lime fast, og han nærmede sig til Støtten, uden at bryde sig enten om Bønner eller Trudsel. Han betragtede den nsiie paa alle Kandler; efter Udsynet at domme var den af Steen, men ved nærmere Undersøgelse mærkede han, at den blot var gjort af malet Træ. Han rystede den, og søgte at flytte den, men baade den og Fodstykket lode til at være af eet Stykke. Nu besøgte han ogsaa dette allevegne, men ingen Traad vilde lede ham til denne Gaades Opløsning, som meget levende begyndte at opvække Konnernes Nysgierlighed, da de saae, at han rørte ved Støtten, uden at blive straffet derfor. Han standsede og flyttede efter; Sukkene lode sig høre af og til, og efter hans Mening, just fra det Sted, hvor han nu stod. Imedens han estertænkte denne besynderlige Tildragelse, og betragtede Billedstøtten meget nsiie, faldt hans Bine just paa den fortorrede Haand. Det faldt ham ind, at man maatte have haft sine Aarsager, hvorfor man saa strengelig havde forbudt at røre ved Helgenindens Arm. Han steg nu atter op paa Fodstykket, saae efter med fordoblet Opmærksomhed,

og opdagede en lille Jern Skudde imellem Helgenindens Skulder, og den foregivne Nøvers Haand. Glad over at have gjort denne Opdagelse, lagde han strax Haand paa Barket, og trykkede Skudden med Magt tilbage. I samme Øieblik hordes en raslende Lyd inde i Statuen, som naar en stram udskraft Rænke pludselig farer tilbage. Monnerne, som havde besluttet at flygte ved det første Skin af Fare, bleve forskrækkede over denne Lyd. Men da alting igien blev roft og roligt, omringede de atter Lorenzo, og gabe med bange Nysgierrighed Ugt paa hvad han siden vilde foretage sig.

Da han ikke saae noget følge efter denne Opdagelse, steg han ned, men i det han vilde holde sig ved Helgenindens Haand, mærkede han, at den rørde sig. Dette indjog Luffuerinderne, som troede at Støtten fik Liv, en ny Skræk, men Lorenzo fattede andre Tanker derved. Han begreb lettelig, at den Støi han havde hørt, kom af, at han havde revet den Rænke løs, hvormed Støtten var gjort fast til Fodstykket. Nu prøvede han endnu engang at tage Helgeninden ned, og efter mange Anstrængelser lykkedes det ham ogsaa. Han satte hende ned paa Jorden, og saae nu i Fodstykket et Hul, som var tilspærret med et stærkt Jerngitter.

Dette opvakte saadan en almindelig Nysgierrighed, at Søstrene glemde baade den virkelige og den indbildte Fare. Lorenzo forsøgte at

løfte Bitteret op, og Nonnerne stode ham bi af alle Kræfter. Forsøget lykkedes uden stor Møie, og nu saae de en dyb Afgrund, i hvis tykke Mørke Diet forgieves forskede. Skinnets af Lampen var for svagt, til at kunne gavne meget. Der kunde slet intet sees uden en smal Drappe af raa ubugne Stene; denne gik ned i Afgrunden, men forsvandt snart i Mørket. Ingen Sukken høredes mere, men der var nu ingen Tvivl om, at Lyden jo var kommet fra Dybet. Lorenzo bød sig ud over Hulen, og syntes nu at see et Slags Glimt i Mørket. Opmarksom stirrede han ned paa det Sted, hvor dette lod sig see, og blev nu ganske tydelig et lille Lys vaer, som snart glimtede, og snart igjen forsvandt. Han meddeelte Nonnerne denne Omstændighed; de kunde rigtig nok ogsaa see Lysglimtet; men de satte sig eensstemmig imod hans Beslutning at stige ned. Alle deres Foreskillinger var frugtesløse. Ingen havde Mod til at følge med ham, og at tage Lampen fra dem, det torde han nu slet ikke tænke paa. Han lovede sig altsaa til ganske allene og i Mørke at iværksætte sit Forehavende, imedens Nonnerne bade for dets lykkelige Udfald.

Drappetrinnene vare saa smalle og saa ujevne, at det var ikke meget andet end at krable paa Bredden af en Afgrund. Mørket, som omgav ham, gjorde hans Trin vaklende. Han maatte bruge den største Forsigtighed, for ikke at træde Feil og styrte ned i Dybet. Adskillige Gange

var han nær derved; omfider fandt han Bunden meget snarere, end han havde ventet, og mærkede at det tykke Mørke og de uigiennemtrængelige Dunster, som stige op af Hulen, havde forestillet ham den meget dybere, end den virkelig var. Han kom ubeskadiget ned; nu stod han stille, og saae sig om efter det Lysglimt, som han for havde blevet vaer. Han ledte forgieves om det; alting var bæl'mørkt. Han lyttede efter, men hørde intet andet end Konnernes fjerne Rumlen oven paa, medens de læsde deres Avemaria. Han vidste ikke, hvor han skulde gaae henad, og lod derfor Tilfældet lede hans Skridt; alligevel gik han ganske langsom, for ikke at komme endnu længere bort fra Gienstanden for sine Undersøgelser. Hiin Stønnen havde ladet til at komme fra et martret eller i det mindste bedrøvet Menneske, og han haabede at kunne lindre dets Nød. En flagelig Lone, ikke langt fra ham, naaede omfider hans Øre, og han ilede glad hen imod den. Lyden blev mere og mere tydelig, og han fik snart igjen Øie paa Lysglimtet, som en fremstaaende Muur hidtil havde skjult for ham.

Han saae en Lampe staae paa en Steenhob; dens svage Skin var mere bestemt til at vise, end til at adsprede et lille, skurmet Kængsels Rødsomhed; dette Kængsel var anbragt i en Krog af den store Hule, og han saae endnu flere slige Hvalvinger, hvis Dybde tabde sig i det store Mørke. Luen af den lille Lampe slog kold og

mod de fugtige Mure, og den saade Hælsing gav et svagt Gienstik af den. En tyk pestagtig Damp var udbredt i hele Fængselet, og da Lorenzo traadte nærmere, faldt han en igiennemtrængende Fisken i enhver af sine Aarer. Han blev ved at gaae hen mod det Sted, hvor Sulfene kom fra. Nu stod han tæt derved, og ved Lampens Glimt saae han en Skabning ligge paa noget Halm i en Krog af dette ælle Opholdssteds, saa ussel, saa forhungret, saa gusten, at han neppe kunde kiende, at det var et Fruentimmer. Hun var halv nøgen, hendes lange uredte Haar hang uordentligt ned over hendes Ansigt og skulde det næsten gandske. Den ene af hendes udtærede Arme hvilede nat paa et hullet Teppe, som bedækkede hendes Lemmer, der zittrede af Kulde og Krampetrækninger; i den anden Arm holdt hun en lille Byldt, som hun trykkede tæt op til sit Brysk. Ved Siden af hende laae en stor Rosenkrands; ligeoverfor stod et Krucifix, hvor paa Fruentimmeret fastede sine stirrende indfaldne Bine. Ikke langt derfra saae han en Kuro og en lille Leerkrukke!

Lorenzo bævede ved dette Syn, Modbydelighed og Medynk fyldte hans Hierte. Han fik Ondt, hans Kræfter forlode ham og hans Been kunde ikke længer bære ham. Han maatte hvile sig op imod den lave Muur, og var hverken istand til at gaae videre eller til at tale til den Lidende. Hun stirrede hen mod Trappen, men

Kunde ikke see Lorenzo, da den fremstaaende Muur skulde ham.

"Ingen kommer!" sukede hun omsider. Hendes Stemme var huul, og trængde sig med Noie igiennem Struben. Hun vaandede sig jammerlig.

"Ingen kommer!!" igientog hun, "nei! de have glemt mig! de komme aldrig mere igien!"

Hu taug hun et Dieblik, og blev derpaa flagende ved:

"To Dage! to lange, lange Dage! — og endnu steds uden Næring, uden Haab, uden Trost! Jeg Daare! hvor kan jeg suske, at dette usle Liv skal vare længer! — — og alligevel, saadan en Død! o Gud! at dse paa denne Maade! at hensnægte slige pünagtige Aarhundreder! Ak! jeg vidste endnu ikke hvad Hunger var! — Tys! — nei! ingen kommer! de komme aldrig mere igien!"

Hun taug igien; Kulden rystede hende, og hun trak Pialterne sammen over sine nøgne Skuldre.

"Ak! hvor jeg fryser! — Jeg kan endnu ikke vænne mig til dette Kængfels Dunster; men hvad siger det? Snart vil jeg blive endnu koldere, og dog ikke sole dertil. Jeg vil blive kold — kold som Du." — —

Hu saae hun ned paa Bylsten, som laae ved hendes Bryst. Hun baidede sig ned over den, kyssede den, stodte den igien fra Munden, og baidede af Kærlighed.

”Det var mig engang saa tiert! det var saa yndefuldt, det havde kommet til at ligne ham saameget! — Nu er det borte — for evig borte! — Hvor saa Dage have dog ikke forvandet det! Jeg kan neppe selv kiende det igien. Og dog elsker jeg Dig! O Gud! jeg elsker Dig! saa høit! — saa høit! — Jeg vil glemme, hvad Du nu er; — jeg vil kun huske paa, hvad Du var, og elske Dig, som om Du endnu var ligesaa sion, ligesaa venlig — som om Du endnu lignede ham lige saameget! — Jeg troede, at jeg havde udgrædt alle mine Taarer — men her trænger endnu een sig frem.”

Hun toryede sine Hine med en af sine Haarlokker, og derpaa rakde hun sin Haand ud efter Krukken, som hun med Noie kunde naae. Forskende, men haabløs saae hun ned i den, suksfede, og satte den igien fra sig.

”Den er tom! ganske tom! — ikke en Draabe — ikke en Draabe, til at lædste min vansmægtende, brændende Tunge! — O! jeg vilde give Skatte for en eneste Drik Vand! — — Og det er Guds Tjenerinder, som martre mig saaledes! — de kalde sig hellige, imedens de lade mig ndstaae disse Helvedes Qvaler! — De ere grusomme og føleløse, og alligevel befale de mig at angre min Brøde; de true mig med evig Fordømmelse! — O, min Forløser! Du! Du tænker ikke saaledes!”

Nu fastede hun sine Dine paa Krucifixet, tog Rosenkrandsen, og medens hun talde Ver-
lerne, viisde hendes Læbers hastige Bevægelse,
hvor inderlig hun bad.

Med hvert Niblik blev Lorenzo mere og
mere rovt. Det første Syn af al denne Elens-
dighed havde oprørt hans Sanser; nu kunde
han nærme sig til den ulykkelige Fange med blis-
dere Følelser. Hun hørde hans Trin, og lod
Rosenkrandsen falde med et Blædeskrig

"Tys! tys!" raabde hun; "der kommer
nogen!"

Hun vilde reise sig i Veiret, men hendes
Kræfter svarede ikke til hendes Villie; hun faldt
tilbage, og i det hun sank om paa sit Straaleie,
hørde Lorenzo tunge Lænker rasle. Den Ulykkel-
lige blev imidlertid ved:

"Er det Eder, Camilla? Saa kommer
I da omsider? o, det er ogsaa hoi Tid! Jeg
tænkte, at I havde glemt mig — at jeg var
bestemt til at døe af Hunger. Giv mig noget
at drikke, Camilla, for Gud i Himmels Skyld,
giv mig en Drik Vand! jeg døer af Hunger og
Tørst; og jeg er saa svag, at jeg kan ikke reise
mig i Veiret. Gode Camilla, giv mig noget at
drikke, eller jeg døer for Eders Dine."

Lorenzo var bange for, at han skulde skade
hende i hendes svækkede Tilstand ved en Overra-
skelse, og vidste derfor ikke paa hvad Maade han
skulde tiltale hende.

"Det er ikke Camilla," sagde han omsider sagte og venlig.

"Og hvem da?" svarede den Lidende, "maaskee Mariane eller Violanta? Mine Dine ere blevne saa dunkle og svage, at jeg ikke kan gientkende Eders Træk; o, hvem I endog er, hvis der blot er en Gnist af Medlidenhed tilbage i Eders Hjerte, hvis I ikke overgaaer Albene og Tigrerne i Grumhed, o, saa forbarm Jer over mine Lidelser. I seer jo, at jeg dør af Hunger. I to samfulde Dage har jeg ikke faaet mindste Smule til mit usle Lids Ophold. Bringer I mig noget at spise? eller kommer I kun, for at forkynde mig min Død, og see, hvor lang Tid jeg endnu har at lide i?"

"De tager I il," svarede Lorenzo, "det er ikke den hævingtættige Priorinde, som sender mig. Jeg føler Medynk med Deres Elendighed, og kommer for at lindre den."

"For at lindre den?" igientog den Ulykkelige, "for at lindre den, siger I?"

Og nu reisde hun sig ved Hielp af sine Hænder, og saae stift paa den Fremvæde.

"Allmægtige Gud! — er det ikke Blændværk? — Et Mandfolk! hvem er De? hvad bringer Dem herved? Kommer De for at frelse mig, for at give mig Frihed, Liv og Lys igien? o tael, skynd Dem, førend jeg begynder at nære et Haab, hvis Tilintetgørelse ogsaa vil tilintetgøre mig."

"Kølig, fiere Veninde!" svarede Lorenzo i en beroligende, medynksfuld Tone, "Priorinden, ved hvis Grusomhed De lider, har allerede bedet for sine Misgjerninger; De har intet mere at frygte af hende. Gaa Minuter endnu, og De er igjen paa fri Rod, igjen i Deres Venners, Deres længe savnede Venners Arme. Forlad Dem paa min Beskyttelse; giv mig Deres Haand; fat Mod. Jeg vil bringe Dem hen paa et Sted, hvor De skal nyde al den Pleie, som Deres svagelige Tilstand udkræver."

"O ja! ja! ja!" skreg den Fangne med Henrykkelse, "saa er der da en Gud, en retfærdig Gud til! o Fryd! o Glæde! saa vil jeg da igjen komme til at aande den friske Luft, igjen komme til at see Guds herlige Soel! — Jeg vil følges med Dig, Fremmede, jeg vil følges med Dig! o, Himlen vil lønne Dig for Din Barmhertighed med en Ulykkelig! — Men dette maae jeg ogsaa have med mig," svarede hun til, og trykkede den lille Bysdt tættere op til sit Hierte, "det kan jeg ikke forlade. Jeg vil tage det med mig; Verden skal see, hvor rædsomme hine Bøliger ere, som den med Uret kalder hellige. Kierre Fremmede! laan mig Deres Haand, at jeg kan staae op; Mangel, Sygdom og Sorg have svækket mig, og alle mine Kræfter ere borte. Saaledes — saa — nu er det godt!"

Da Lorenzo bukkede sig ned for at løfte hende op, skinnede Lampen ham lige ind i Ansigtet.

"Almægtige Gud!" raabde hun, "er det muligt? — dette Blik! dette Ansigt! — o! ja, det er, det er —!"

Hun bredte sine Arme ud, for at omfavne ham, men hun fattedes Styrke til at kunne udholde de Kulelser, som strømmede sammen i hendes Bryst. Hun sank afmægtig tilbage paa sit Straaleie.

Hendes sidste Udraab satte Lorenzo i Forundring. Det kom ham for, som om han før havde hørt de Toner, som hendes hule Stemme nu udpressede, men hvor? det kunde han ikke mindes. I hendes farlige Tilstand indsaah han vel, at hun trængte til Lægens umiddelbare Hielp, og hans første Bestræbelse var derfor at bringe hende op af Kængselet. Heri blev han i Begyndelsen hindret ved en tyk Jernlænke, som var gjort fast om hendes Liv og smedet ind i Muren, men hans naturlige Styrke, og den Angest, hvori han var for den Ulykkelige, hjalp ham at bryde Boltene ud, som gik ind i Muren. Nu tog han hende i sin Kavn, og ilede hen til Trappen, veiledet af Lampekinnet oven fra og Konnernes Mumlén. I den saa Minuter var han oppe.

I hans Graværelse vare Konnerne blevne skrækkelig plagede af Angest og Nysgierrighed.

Intet uden deres Glæde kunde sættes i Ligning med deres Forbauselse, da de igien saae ham i god Behold hos dem. Ethvert Hierte var giennemtrængt af Medynk med den arme Skabning, som han bar i sine Arme. Imedens Konnerne, og især Virginia, søgde, at bringe hende til sig selv igien, fortalte Lorenzo dem med saa Ord Maaden hvorpaa han havde fundet den Ulykkelige, og sviede til, at da Opløbet nu maatte være forbi, troede han nok, at han uden Fare torde bringe enhver af dem til sit Bestemmelsessted. Alle længtes efter at forlade Hælvingen, men for at undgaae al Mulighed at blive mishandlede, bade de Lorenzo, at gaae op først og see om alting var sikkert. Han var af samme Tanker, og Helens vilde just vejlede ham hen til Trappen, da de saae Lys i adskillige af de tilslødende Gange. Lillige hørde de Folk, hvis Antal lod til at være betydeligt, nærme sig med stærke Skridt. Konnerne bleve forskrækkede; de troede, at deres Tilflugtssted var røbet, og at Oprørerne nu kom for at forfølge dem. De lode den Fange blive liggende i hendes Afmagt, trængde sig tæt omkring Lorenzo, og husede ham paa hans Lovte, at ville tage dem i Forsvar. Virginia allene glemde sin egen Fare, og blev ved at staae den Ubekjendte bi. Hun lod hendes Hoved hvile op mod sit Knæ, badede hendes Tindinger med Rosenvand, varmede hendes kol-

de Hænder, og vadede hendes Ansigt med Mednyks Saarer. Nu kom de Fremmede nærmere, og satte Lorenzo istand til at befrie Nonnerne for deres Krygt. Hans Ravn, som blev raabt af en Mængde Stemmer, hvoriblandt han gienkiendte Hertugens, gienlød mellem Hvalvingerne, og han mærkede, at man ledte kun om ham. Nonnerne vare henrykte derover. Nu kom Hertugen og Don Raimirez med Fakler og Følge. De havde ledet alle vegne om ham, for at lade ham vide, at Pøbelen var adspredt, og at Dølsøbet var ganske forbi. Lorenzo fortalte kortelig sit Eventyr i Hulen, og sagde, hvor meget den Ubekiendte trængde til en Læges Hielp. Han anbefalede baade hende, Nonnerne og Kostgiængerinderne til Hertugens Omfarg.

"Mig bortkalde andre Sygler," sagde han. "Overlad mig Halsdelen af Rettens Bestiementerne, imedens De med de andre ledsager disse Damer til deres Frender. Jeg vil undersøge Hulen hifset nede og denne Begravelses-Hvalvings lønligste Smuthuller. Jeg har ingen Rø, førend jeg er overtydet om, at der ikke sukker flere slige ynkværdige Offere i disse Hvalvinger."

Hertugen kunde ikke nægte ham sit Bifald. Don Raimirez tilbød at ville staae ham bi i hans Undersøgelse, og blev modtaget med Glæde. Nonnerne bevidnede Lorenzo deres Erkiendlighed, og under hans Onkels Beskyttelse forlode de nu Hvalvingen. Virginia bad, om hun

maatte tage den Ubekjendte med sig, og lovede at give Lorenzo Underretning, saasnart hendes Helbred tillod hende at tage imod hans Besøg. Erligt sagt, gav hun dette Løfte mere for sin egen, end for Lorenzos og den Fanges Skyld. Hans Venlighed, Høflighed og Kiærlighed havde gjort et mægtigt Indtryk paa hendes Hierte; hun ønskede inderlig at vedligeholde hans Bekjendtskab, og haabede, at baade hendes Medynk og Omhu for den Ulykkelige vilde forsøge Lorenzos Afgielse for hende. Herom kunde hun ogsaa være fuldkommen overtydet. Den Godhed, den sømne Omhu, hun allerede havde viist for den Lidende, havde erhvervet hende mange Rettigheder til hans Velvillie. Hendes Syssler med den Syge havde smykket hende med nye Indigheder, og gjort hendes Skionhed tusende Gange mere tillokkende. Glæde og Beundring stode maaledes i Lorenzos Dine; han ansaae Virginia for en god Engel, som var nedstegen til den forfulgte Ukyldigheds Hielp, og hans Hierte vilde endnu mægtigere have følt hendes Trylsekraft, havde det ikke været hærdet ved Mindet om Antonia.

Nu ledsagede Hertugen Konnerne til deres Frenders Boliger. Den frelste Fange blev endnu stedse ved at være uden Bevidsthed, og gav intet andet Tegn til Liv, end at hun af og til vaandede sig. Hun blev baaret i en Slags Sygestoel. Virginia veeg ikke fra hendes Side;

hun vaagede over sin Pleiebatter, hvis Kræfter vare ganske udtømte ved den lange Hungren; men rystet saa heftig ved den pludselige Overgang fra Lænker og Mørke til Frihed og Lys, torde man neppe giøre sig Haab om, at hun vilde overleve det.

Lorenzo og Don Ramirez bleve nede i Hulen. Efter nogen Overveielse besluttede de, for ikke at spille Tiden, at dele Politiebetjenterne i to Dele; nogle skulde undersøge Hulen med Don Ramirez, imedens de andre trængde ind i de andre Hvælvinger med Lorenzo. Don Ramirez, som var tilstrækkelig forsynet med Fakler, gik strax henimod Hulen. Han var allerede kommet nogle Trappetrin ned, da han hørde nogen gaae med stærke Skridt længst inde i Begravelsen. Han blev forbauset, og kom hastig op igien.

"Hørde De ikke nogen gaae?" sagde Lorenzo, "lad os ile derhen. Lyden lod til at komme herfra."

Et høit igiennemtrængende Skrig vakte endnu mere deres Opmærksomhed.

"Hielp! Hielp! for Guds Skyld, Hielp!" skreg en Stemme, hvis melodiske Tone kom Lorentzos Hierte til at bæve.

Hastig som en Lynstraale fløi han hen mod den Kandt, hvorfra Skriget kom; Don Ramirez fulgde med lige Hurtighed efter ham.

Elleve Kapitel.

Great Heav'n! how frail thy creature Man is
made!

How by himself insensibly betray'd!
In our own strength unhappily secure,
Too little cautious of the adverse pow'r;
And, by the blast of self-opinion mov'd,
We wish to charm, and seek to be belov'd.
On pleasure's flow'ry brink we idly stray,
Masters as yet of our returning way:
Seeing no danger, we disarm our Mind,
And give our conduct to the waves and wind:
Then in the flow'ry meadow's verdant shade,
To wanton dalliance negligently laid,
We weave the chaplet, and we crown the bowl,
And smiling see the nearer Waters roll;
Till the strong gusts of raging passion rise,
Till the dire tempest mingles earth and skies;
And, swift into the boundless ocean borne,
Our foolish confidence too late we mourn:
Round our devoted heads the billows beat;
And from our troubled view the lessen'd lands
retreat.

O Gud! hvor svagt er Mennesket, Din Skabning!
hvor ufornærket det ved sig selv forledes!
uhjelpeligvis i egen Styrke tryk
og ikke vaersom nok mod vaagen Fiende.

Tilskyndede ved Egenkierlighed
 vi hige efter Virak, Roes og Bifald.
 Paa Glædens Blomsterbred vi daarlig vanke;
 endnu det staaer os frit at vende om;
 men ingen Fare truer; altsaa vandre
 vi Banen hen, og lee ad Vind og Bølge.
 Imellem Engens Duft, i Bøgens Ly
 henstrakte skædesløst til kielen Spøgen,
 vi stette Krandsen, tomme Glædens Bager
 og smile ad den Sø, der nærmer sig;
 til Lidenkabens stærke Ruling bruser;
 til vilde Storm oprører Jord og Himmel;
 og revne hen i Oceanets Svælg
 vi altfor seent usalig Tillsid angre;
 Vandoverne sig om vort Hoved taarne
 og svage Syn knap siner fjerne Kyst.

Prior.

I al denne Tid anede Ambrosio ikke, at der
 forefaldt saa rædsomme Scener nær ved ham.
 Enhver af hans Tanker var nu henvendt paa
 Udførelsen af hans Henfigter med Antonia. Hid-
 til var alting lykkedes ham. Antonia havde ta-
 get Sovedrikken ind, var bleven bisat i Sancta
 Claras Hvælvinger, og han havde hende ganske
 i sin Vold. Mathilda, som meget nøie kiendte
 denne søvnbringende Driks Virkninger, havde

ubregnet, at den kunde ikke miste sin Kraft forend om Ratten Klokken eet. Denne Time ventede han med Utaalmodighed. Sancta Claras Høitid lovede ham en gunstig Leilighed til at iværksætte sin Misgierning. Han var fuldkommen vis paa, at Munkene og Nonnerne vare syffelsatte med Processionen, og behøvede altsaa ikke at frygte for at blive forstyrret; under et Paaskud var han bleven fri for at anføre Munkene. Antonia, som var aldeles hielpeløs, adskildt fra hele Verden, og ganske i hans Bold, meende han, kunde ikke sætte sig imod hans Begierligheder. Den Undest, hun stedse havde viist for ham, gav ham endogsaa Haab om en godvillig Overgivelse, men i alle Tilfælde havde han besluttet, at opnaae sit Niemeed, hvad det endog skulde koste. Da han var sikker for ikke at blive opdaget, ræddedes han slet ikke ved den Tanke, at bruge Bold, og om han endog sølde nogen Affsky derfor, saa var det ikke af Skamfuldhed eller Medynk, men fordi hans Kierlighed til Antonia var ligesaa varm som oprigtig, og han kun vilde have hendes Siens Kierlighed at takke for sin Lykke.

Om Midnat forlode Munkene Abbediet. Mathilda var blandt Sangerne; Ambrosio blev allene tilbage, og havde nu fri Raadighed til at følge sine Tilboieligheder. Overtlydet om, at der var ingen som lurede paa hans Handlinger, eller kunde forstyrre ham i hans Glæder, ilede han nu hen mod den vestlige Fløi af Klosterbygning.

gen. Med et Hjerte ligefuldt af Haab og Angest, styrtede han igiennem Haugen, aabnede Porten ind til Kirkegaarden, og stod saa Die blikke efter uden for Begravelseshvælvingen. Her standsede han, og saae sig mistroisk om, thi hans Bestilling maatte ikke sees af noget fremmed Die. Imedens han stod saaledes og dvælede, hørde han Uglens sorgmodige Skrig; Vinden hvinede igiennem de nærliggende Klostergange, og paa sine brede Vinger bar den de døende Tøner af det fjerne Chor hen til ham. Daersom aabnede han Døren, gik ind i Graven, og lukkede igien til efter sig. Veiledet af sin Lampe, sneg han sig igiennem de lange Gange, hvis Krumninger Mathilda havde viist ham, og kom nu til den Hvælving, hvor hans Elskede slumrede.

Indgangen dertil var ikke let at finde, men dette var ligegyldigt for Ambrosio, som ved Antonias Begravelse havde været alt for opmærksom, til at kunne tage Feil. Han stødte den allerede halv aabne Dør op, og steg ned i Hvælvingen. Nu nærmede han sig til den Grav, hvor Antonia hvilede; han var forsynet med en Spade og en Øxe, for at bryde den op. Men dette behøvede han ikke, thi det var let at opløste en Jernrist, som laae saa løselig over den. Han satte Lampen paa Randten af Graven, og bøiede sig taus ud over den. Ved Siden af tre hen-smuldrede, halvfortærede Liig laae den slum-

rende Skionhed, hvis Kinder allerede vare over-
 trukne med en levende Rodme, Forbuddet paa
 det tilbagevendende Liv. Indsvæbt i et hvidt
 Lagen, og hvilende i sin Liigkiste, syntes hun
 at smile ad Dødens Billeder rundt omkring hen-
 de. Ambrosios Blik paa de muldrende Dødnin-
 gebeen, og paa de græffelige Beenrade, der maa-
 ske forduu havde været ligesaa hulde og elskelige,
 mindede ham om Elvira, hun, som ved hans
 Brøde nu var i samme Tilstand. Erindringen
 om hans skrækelige Misgierning foer som et Lyn
 ind i hans Siel, og oplydte den med Rædsels
 Mørke; men endogsaa dette bestyrkede ham i
 hans Forsæt, at styrte Antonia i Fordærvelse.

"For Din Skyld, Du min Kolligheds
 Fiende!" mumlede han, og hans brændende
 Blik var i det samme fæstet paa hans Koo, "for
 Din Skyld har jeg begaaet dette Mord, og solgt
 min Siel til evige Piinsler. Nu er Du i min
 Bold, og Vindingen for mine Misgierninger
 skal i det mindste ingenting frarive mig. Intet
 skal frelse Dig fra mit Gabntag, intet! hverken
 denne søde Stemmes Bonner, eller disse himmel-
 ske Dine forskionnede ved Laarer, eller disse be-
 dende opløstede Hænder, som om Du angerfuld
 anraabde om den hellige Jomfrues Tilgivelse;
 hverken dette, eller Din rørende Uskyldighed,
 eller Din indtagende Smerte, eller alt Dit Her-
 redomme over mig. Hørend Dagen gæver, skal
 Du, maae Du være min!"

Endnu gav hun intet Tegn til at hun var i Live; han løstede hende ud af Liigkisten, slyngede sine Arme om hende, satte hende paa en Steenbænk, og ventede med Utaalmodighed paa at see hendes Siel vende tilbage. Han havde neppe saa meget Herredomme over sine Lidenskaber, at han længer kunde holde dem i Toilen. Hans Begierligheders naturlige Hefstighed var blevet forøget ved de Vanskeligheder, den nu havde fundet, og tillige ved lang Afholdenhed, thi da Mathilda mærkede, at hun havde mistet hans Hierte, havde hun forjaget ham fra hendes Arme.

"Ambrosio," sagde hun til ham, da han engang med glødende Brynde vilde nøde hende til at opfylde hans Ønsker, "jeg er intet Udskud af Qvindesønnet; nu er jeg kun Deres Veninde, og vil ikke længer være Deres Frille. Haab aldrig, at jeg nogensinde vil tilfredsstille Begierligheder, som vanære mig. Deres Favntag var min Stolthed, saalænge jeg endnu eiede Deres Hierte. Denne lykkelige Tid er forsvunden! De føler intet mere for mig; De henvender Dem til mig, ikke af Kierlighed, men af Kornsødenhed. Hvordan skulde jeg nogensinde kunne samtykke i en Bøn, hvorimod al min Stolthed oprører sig?"

Da Munken nu saa pludselig var berøvet alle de Rydelser, som Banen havde gjort ham nundværkelige, fandt han sin Forsatning yderst utaalelig. Da han af Naturen var sandselig,

i Manddommens fuldeste Kraft, og da hans Blod var meget varmt, havde han givet sit Temperament saadant et Herredømme, at hans Bryn-
de steg til Affindighed. Af hans Kællser for Antonia blev kun den grovere Deel tilovers; han tørstede ikke efter andet end legemlig Nydelse, og endog saa denne skumle Grav, Stilheden rundt omkring ham, og den Dødsstand, som han ventede sig, syntes kun at forsøge hans brændende, tvilsøse Drivter.

Gradviis fælde han, hvorledes den Barm, som hvilede op mod hans, blev opvarmet af nyt Liv. Hendes Hierte bankede høiere, hendes Blod flød hastigere og hendes Læber rørte sig. Omfider aabnede hun sine Dine, men lukkede dem strax igien, endnu stedse bedøvet af den stærke Sovedriks Virkninger. Ambrosio lod ikke sine Dine vige fra hende, og gav Agt paa enhver af hendes Bevægelser. Saasnart han mærkede, at hun var kommen til sig selv igien, trykkede han hende henrykt til sit Bryst, og præssede sine Læber paa hendes. Dette var nok til at adspredde de Dunster, som mørknede Antonias Fornuft. Hun reisde sig hastig op, og saae sig vildt omkring. De sælsomme Billeder, hendes Dine allevegne mødte, forvirrede hende endnu mere. Hun lagde Haanden paa Panden, som om hun igien vilde ordne sin forstyrrede Fantasi. Omfider lod hun Haanden igien synke ned, og saae

sig endnu engang om. Hun blev ved at stirre paa Munken.

"Hvor er jeg?" sagde hun med afbrudt Stemme; "hvordan er jeg kommen her? — Hvor er min Moder? Jeg synes, at jeg saae hende! o, en Drom, en rædsom, skrækkelig Drom sagde mig — men hvor er jeg! lad mig gaae! her kan jeg ikke blive!"

Hun vilde staae op; Munken forhindrede det.

"Kølig, skionneste Antonia!" sagde han; "der er ingen Fare, som truer Dem; De er under min Beskiernelse. Hvortil disse igiennemtrængende Diefast? kiender De mig ikke? kiender De ikke Deres Ven, Deres Ambrosio?"

"Ambrosio? min Ven?" — o jo, jo, nu husker jeg det — men — hvorfor er jeg her? Hvem har bragt mig herhen? Hvorfor er De hos mig? — o! Flora advarede mig! her er intet andet end Liigkister, Grave, Dødningebæen! Jeg gyser! Gode Ambrosio, følg mig herfra, thi min Drom bliver mig saa levende! jeg syntes, at jeg var død, og at jeg laae i Graven! — følg mig herfra, gode Ambrosio! — Vil De ikke? — Ikke dette Diefast! — Deres tindrende Mafyn forfærder mig! — Barmhiertighed, Kæder! for Guds Skyld, Barmhiertighed!"

"Hvortil denne Frygt, Antonia?" svarede Munken, i det han trykkede hende i sine Arme, og bedækkede hendes Barm med Kys,

uagtet al hendes Modværge," hvad frygter Du af mig, af mig, som tilbeder Dig? hvad skader det, hvor Du er? Jeg synes, at denne Grav er Kierligheds Rosenlysthus. Dette Mærke er Londons fortrolige Nat, som daler ned over dine Glæder! Fra denne Synspunkt seer jeg alt dette, og saaledes maae min Antonia ogsaa see det. Ja, sødeste Pige! ja! Dine Aarer skulle gløde af den samme Ild, som flyder i mine, — Du skal dele og fordobbe min Henrykkelse."

Imedens han sagde dette, igientog han sine Favntag, og tillod sig de usømmeligste Friheder. Hvor ubidende Antonia endog var, saa maatte hans Ubluhed dog forbitte hende. Hun folde den Fare, hvori hun var, rev sig ud af hans Arme, og forbde sig ind i Liiglagenet, hendes eneste Klædebon.

"Tilbage, Fader!" skreg hun, og Bekymring over hendes værgeløse Tilstand mildnede hendes billige Vrede; "hvi har J bragt mig herved? dette Sted bringer mig til at gysse! Har J mindste Gran af Barmhiertighed, af Mennekelighed tilbage, o, saa følg mig ud herfra! Lad mig komme tilbage igjen til mit Hjem, som jeg har forladt, men uden at vide paa hvad Maade! Jeg vil, jeg maae ikke blive her et Dieblit længer."

Winken, som ikke havde belavet sig paa den klække Tone, hvori hun sagde dette, folde dog ikke andet derved end Beslyrtelse. Han greb

hende ved Haanden, trak hende hen paa sit Skiod, og sagde med sunklende Dine til hende:

”Faat Dem, Antonia. Al Modstand er forgieves, og jeg kan ikke længer dølgge min Lidenskab for Dem. Man troer, at De er død, det menneskelige Selskab har udstødt Dem. Her eier jeg Dem nu ganske allene; De er aldeles i min Bold, og jeg brænder af Begierligheder, som jeg maae tilfredsstille eller døe; men jeg ønskede at have Dem selv at takke for min Lykke. Min Elskede! min Tilbedte! o, lad mig lære Dig Glæder, som Du endnu aldrig har kiendt, nyd i mine Arme Henrykkelser, som jeg snart maae nyde i Dine. Ky! denne Modværg er barnagtig,” blev han ved, da hun søgte at rive sig løs fra hans Kierteegn og hans Favntag, ”ingen Hielv er nær, hverken Himmelen eller Jorden kan frelse Dig fra mig. Og hvorfor vilde Du forsmaae disse Glæder, disse Henrykkelser? ingen seer os, vor Kierlighed bliver en Hemmelighed for hele Verden. Intet indskrænker mere Dine Lidenskaber. Følg dem, min Antonia! følg dem, min søde Pige! Saaledes, — saa tæt omsnoe Dine Arme mig, tryk Dine Læber saaledes — og saaledes paa mine! Hvordan? Naturen skulde have nægtet Dig den dyrebareste af alle sine Gaver: Kjølelse for Kierlighed? nei, det er umuligt! ethvert Træk, ethvert Blik, enhver Bevægelse siger mig, at Du er skabt til at være lykkelig og gjøre lykkelig! Fast

ikke disse bonlige Dine paa mig; adspørg Dine egne Indigheder; de ville sige Dig, at jeg er uforsontlig. Disse Lemmer, der ere saa bløde, saa hvide, saa fine! dennis soulmende, runde, fyldige, elastiske Barm! disse Læber, der ere saa modne til Kys! alle disse Skatte skulde jeg lade blive unydt, dem skulde jeg overlade til en anden? nei, Antonia, aldrig, aldrig! det soerger jeg Dig ved dette Kys! og ved dette! og ved dette!"

Hvert Dieblif voxede Munkens Brynde og Antonias Angest. Hun søgde, at slide sig ud af hans Arme. Forgieves vare alle hendes Bestræbelse, forgieves var hendes Skrig om Hielp, da Ambrosio altid blev mere og mere paaatrængende. Synet af Hvalvingen, Lampens blege Glinten, Mørket rundt omkring, den aabne Grav foran hende, og de Dødens Gienstande, som hendes Dine allevegne mødte, vare ikke syn-derlig passende til at opvække de Hølelser hos hende, hvoraf Munken brændte. Endogsaa hans Kiertejn forskrækkede hende, fordi de vare saa vilde, og fremkaldte ingen anden Fornemmelse hos hende end Frygt. Hendes Banghed, hendes siensynlige Affky, hendes vedvarende Modstand syntes derimod kun at opflamme Munkens Begierligheder, og give hans dyriske Lyster ny Styrke. Ingen hørde Antonias Skrig, men dog holdt hun hverken op med dette eller med sine

Bestræbelser for at undløbe, førend hun a'deles udmattet og aandeløs sank fra hans Arm ned paa sine Knæ, og tog endnu engang sin Tilflugt til Bønner. Men det hjalp hende heller ikke denne Gang, Riddingen benyttede sig tvertimod af hendes Stilling. Hun var livløs af Skræk, udmattet af Kampen, og alligevel trykkede han hende nu til sin Barm, dæmpede hendes Skrig ved Kys, behandlede hende følesløs, som en raa Barbar, dnygede Frækhed paa Frækhed, og mishandlede hende i sin Vellystis Raseri. Lige gyldig imod Taarer, Bønner og Skrig, bemægtigede han sig hende gradviis, og lod ikke sit Rov fare, førend hans Misgjerning var fuldbragt og Antonia vanæret.

Men neppe var hans Forehavende lykkedes ham, førend han gysede for sig selv, og for de Midler, som han havde brugt. Ligesaa heftig som hans Begierlighed efter at komme til at se Antonia for havde været, saa stor var nu hans Afsky; en indvortes Stemme raabde til ham, hvor nederdrægtig, hvor dievelsk han havde handlet. Han rev sig ud af hendes Arme. Hun, som for saa Minuter siden havde været Gienstand for hans Tiibedelse, opvakte nu kun Afsky og Raseri i hans Hierte. Han vendte sig bort fra hende, eller kom hans Die uvilkaarlig til at hvile paa hendes Ansigt, saa var det kun for at see vild og grim paa hende. Førend Guldendelsen af hans skændige Misgjerning var den Ulyk-

felige faldet i Usmaagt, og nu vendte Følelsen af hendes Eiendighed tilbage hos hende tilligemed Livet.

I stum Fortvivelse blev hun liggende paa Jorden; den ene Taare fulgte langsom efter den anden, og tunge Suf hævde hendes Hierte op og ned. Medtrykket af Sorg blev hun i nogle Dieblikke liggende i denne Bedovelses Tilstand. Nu reisde hun sig med Noie, og vankede med bævende Knæ hen mod Hvalvingeporten.

Lyden af hendes Trin vakte Munken op af hans rædsomme Dvale. Han sprang op fra Graven, hvorover han laae udstrakt, og imedens hans Bine stirrede paa de muldrende Liig, forfulgte og naaede han Offeret for sin dyriske Belyst. Han greb hende ved Armen, og trak hende igien med Magt ned i Graven.

"Hvorhen?" skreg han med barsk Røst, "strax tilbage!"

Antonia bævede for den vilde Harmen, hvormed han fordreiede sit Ansigt.

"Hvad vil I mere?" sagde hun frygtsom, "er min Ulykke ikke fuldkommen? er jeg ikke forloren, for evig forloren? Er Eders Grumhed endnu ikke mættet, eller har I endnu flere Lidelser, at lade mig udstaae? Lad mig gaae! lad mig komme tilbage til mit Hiem, at jeg der uforstyrret kan begræde min Skiæbnel og min Ulykke!"

"Tilbage til Dit Hiem?" gientog Munkens bitter og spottende, og blev ved med Dine, som tindrede af Harmen, "at Du kunde anklage mig for Berden, udraabe mig som en Hykler, en Korræder, en Midding, som et Uhyre af Grumhed, Bølløst og Uaknæmmelighed? nei, nei, nei! jeg kiender meget vel min hele Misgierning, jeg veed hvor retfærdige Dine Klager, hvor usmaadelige mine Forbrydelser ere. Du skal ikke komme herfra, for at sige til hele Madrid, at jeg er en Uværdig, at min Samvittrighed er betynget med Synder, som ikke engang Gud kan tilgive mig. Her, Elendige, her maae Du blive hos mig! her, midt iblandt disse eensomme Grave, iblandt disse Dødens Billeder, iblandt disse muldrende, forfærdelige Been! her skal Du blive, og see, hvad jeg lider, hvad det er, at fortvivle og udaande sit sidste Suk i Gudsbespottelse og Forbandelse! — og hvem har Skyld i min Elendighed? hvem har forført mig til Forbrydelser, ved hvis blotte Minde jeg gysede? fordømte Skabning! var det ikke Din Skionhed? var det ikke Dig, som styrtede min Siel i Fordømmelse? som gjorde mig til en meenedig Hykler, til en Morder, til en Dievel? Ja, nu i dette Dieblis, siger ikke dette Engle-Nasyn mig, at Gud har ingen Raade for min Siel? o! dette Blik allene fordømmer mig, naar jeg engang kommer til at staae for Guds Domstoel! Til hiin Demmer vil Du sige: jeg var lykkelig,

indtil jeg saae ham! — jeg var uskyldig, indtil han vanærede mig! Med disse taarefyldte Bine, med disse blege indfaldne Kinder, med disse bønlig opløstede Hænder vil Du fremtræde, som dengang Du bad mig om den Barmhiertighed, som jeg nægtede Dig! da vil min Forømmelse være afgjort! da vil Din Moders Mand komme, og hvirvle mig ned i Dævlernes, Luernes, Furiernes, de evige Piinslers Boltger! Og Du, Du vil anklage mig! Du vil styrte mig i evige Qvaler! — Du Elendige; Du! Du! — ”

Dette raabde han med tordnende Røst, greb Antonia hastig ved Armen, og trampede i Jorden med affindig Harm.

Antonina, som troede, at han var vanvittig, sank ude af sig selv af Skræk ned paa sine Knæ. Bønsfaldende løstede hun sine Hænder op til ham, men hendes Stemme var næsten ganske udslukt, førend hun kunde saae en Lyd frem. ”Barmhiertighed! o Barmhiertighed!” sukkede hun med Næse.

”Stille!” skreg den rasende Munk, og kastede hende hén ad Jorden.

Ru forlod han hende, og gik med stærke Skridt op og ned ad Hvalvingen. Hans Bine rullede rædsomt, og Antonia bævede, hvergang hendes modte dem. Han lod til at grunde paa noget Græffeligt, og hun opgav alt Haab om, at slippe levende fra ham. Heri gjorde hun ham

dog Uret. Midt iblandt den Affky og Fortviv-
 lelse, som rasede i hans Siel, var Medynk med
 hans Slagtoffer endnn ikke forjaget deraf. Da
 Lidenskabernes Storm var forbi, havde han op-
 offret Verdener, for at give hende den Ufkyld
 tilbage, som hans toileløse Velsyst havde røvet
 hende. Af de Begierligheder, som havde for-
 ledt ham til Misgierninger, var der ikke Epoer
 tilbage i hans Hierte. Alle Indiens Skatte vil-
 de ikke have været istand til at forføre ham til en
 Igientagelse af hans skændige Handling. Hans
 hele Natur oprørde sig imod den blotte Tanke
 derom, og den sidste Scene stod med rædsomme
 Karver malet for hans Siel. I samme Grad,
 som hans skumle Raseri formindskedes, forsædes
 hans Medynk med Antonia. Nu stod han stille,
 og vilde gierne have sagt hende nogle Trostens
 Ord, men han vidste ikke, hvor han skulde tage
 dem fra, og stirrede derfor paa hende med vild
 Sorg. Hendes Forsætning forekom ham at væ-
 re saa haabløs, saa fordømt til Elendighed, at
 ingen Dodeligs Magt var istand til at hjælpe henz-
 de. Hvad skulde han da gjøre for hende? hendes
 Sielero, hendes Ære vare uerstattelig tabte. For
 evig var hun løsreven fra Mennekkeligheden; thi
 hvis han ikke vilde have, at hans Misgierning
 skulde blive aabenbaret og hans Straf uundgaae-
 lig, saa torde han ikke give hende tilbage. Dø-
 den væbnede sig med tifoid Skrækkeligheder for
 ham, som kun saae Begyndelsen til evige Piins-

ler i den. Om han endogsaa vovede at lade Antonia komme tilbage i Verden, og udsætte sig for hendes Anklagelse, hvad for sørgelige Udsigter havde da ikke hun? Hun kunde aldrig gjøre sig Haab om, at blive nogen Mand's Huustro; brændemærket af Skiændsel vilde alle hendes kommende Dage blive en Række af Sorg og Lidelser. Han havde altsaa intet andet tilovers, end en Beslutning, som rigtig nok var endnu skrækkeligere for Antonia, men som dog tiente til hans egen Sikkerhed. Verden skulde være overtydet om hendes Død, og hun skulde blive i dette skumle, rædselsfulde Fængsel. Her vilde han hver Nat bringe hende Mad, og vise hende sin Anger ved at blande sine Taarer med hendes. Han sølde selv hvor grusomt, hvor uretfærdigt dette Forfæt var, men hvorledes kunde han ellers selv være sikker? lod han hende slippe ud, saa var intet ham Borgen for hendes Taushed; hans Misgierning var alt for stor, til at han kunde gjøre sig Haab om, at erholde hendes Tilgivelse, ikke at tale om, at hendes Tilbagekomst i Verden vilde opvække almindelig Nysgierrighed, og at hendes heftige Sorg vilde røbe Aarsagen dertil.

Han nærmede sig til hende med vienshyllig Forlegenhed, og loftede hende op fra Jorden. Hendes Haand bævede, da han tog hende i den, og han trak sin tilbage, som om han havde rørt ved en Slange. Hans hele Natur modsagde sig selv. Han sølde noget, som baade trak ham

hen til hende, og stødte ham tilbage, uden at han selv kunde forklare sig Aarsagen. Der laae noget i hendes Dickast, som opfyldte ham med Rædsel, og en ubegribelig Bevidsthed bød ham at see sin Misgierning i et endnu skrækkeligere Lys, end han hidtil selv havde erkjendt den. I en vild Tone, og dog saa mildt, som det var ham muligt, med bortvendt Ansigt, og en Røst, som neppe kunde høres, sagde han at trøste hende over en Ulykke, som nu ikke mere kunde gøres god igien. Han bevidnede hende sin Anger, og sagde, at han vilde gierne opveie hver en Taare, som hans Grubhed udpressede hende, med en Blodsdræbe. Uden Trøst og Haab horde Antonia paa ham med stille Sorg; men da han forkyndte hende Indspærrelsen i Hvalvingen, den skrækkelige Dom, som syntes endnu værre end Døden, da gav Smerten hende igjen Ord. At hensmægte sit elendige Liv i en snever, gyselig Hule, at være troet død af ethvert menneskeligt Væsen, undtagen hendes Bøddel, at være omringet af muldrende Liig, som udaandede Stank og Pest, aldrig mere at faae Dagens Lys at see, aldrig mere at aande Himmels rene Luft — denne Tanke var alt for rædsom, at man skulde kunne udholde den, og overgik endogsaa hendes Alsty for Munkene. Hun sank endnu engang paa Knæ, bad ham om Barmhertighed i de meest rørende og bønlike Udtrykke, og lovede, at naar han blot vilde sætte hende paa fri God, vilde hun

følge hans Misgjertning for alle, tilskrive sin
 Gienkomst i Verden hvad for en Grund han
 selv vilde bestemme, ja, for at frie ham for al
 Mistanke vilde han st. og forlade Madrid. Hen-
 des Ord gjorde virkelig et dybt Indtryk paa
 Munken. Han betænkde, at det gavtede ham
 ikke, at beholde hende, som ingen flere Tillok-
 kesser havde for ham, i sin Vold, at han kun
 opdyngede sine Forbrydelses Summa derved,
 at hverken hans Liv eller Rygte kunde komme i
 Fare, naar hun vilde holde sit Lovte. Paa den
 anden Side bævede han for den Tanke, at An-
 tonia kunde i sin Smerte bryde sit Ord endogsaa
 imod sin Villie, og at hendes Troskysdighed, og
 Mangel paa Menneſtefundskab, kunde røbe hen-
 des Hemmelighed for en eller anden snedig Spei-
 der. Men hvor grundet denne Frygt endog var,
 bragde dog Medynk og det alvorlige Forsæt, igien
 saa meget muligt, at gjøre sin Forseelse god,
 ham til at samtykke i hendes Ønske. Kun i een
 Punkt var han endnu ubestemt — Vanskelighe-
 den i at finde et Paaskud for Antonias uventede
 Opstandelse efter hendes foregionne Død og offent-
 lige Begravelse. Han grundede endnu paa Wid-
 ler til at rydde denne Hindring af Veien, da
 han hørde Lyden af hurtig tililende Godtrin.
 Døren ind til Hvælvingen blev stødt op, og
 Mathilda styrtede ind med oienſynlig Frygt og
 Bestyrtelse.

Ved Synet af en Fremmed, udstødte Antonia et Glædeskrig, men snart mistede hun sit Haab om Hielp. Uden mindste Forundring, over hvad han saae, henvendte den foregionne Rovits sig til Munken med følgende Ord:

"Hvad skulle vi giøre, Ambrosio? Alting er forloren, hvis Oprørerne ikke blive adspredte ved et eller andet Middel. Ambrosio, Sancta Claras Kloster staaer i lys Lue; Priorinden er bleven et Offer for Folkets Raseri. Allerede truer en lignende Skiebne Abbedier. I deres Bestyrtelse lede Munkene allevegne om Dem; Deres Anseelse allene, haabe de, er istand til at afvende Ulykken. Ingen veed, hvor De er bleven af, og Deres Fraværelse opvækker almindelig Skræk og Fortvivlelse. Jeg benyttede mig af Forvirringen, og ilede herved, for at advare Dem om Faren."

"Godt," svarede Abbeden, "jeg kommer strax igien op i min Celle; man kan jo let finde et Paaskud for min Fraværelse."

"Det er umuligt!" svarede Mathilda, "alle Hvalvingerne ere fulde af Politiebetiente. Lorenzo de Medina giennem søger alle Gangene med Inquisitionens Tienere. Man vil gribe Dem i Klugten, og forlange at vide Aarsagen, hvorfor De er her paa denne mistænkelige Tid — man finder Antonia, og saa er De for evig forloren."

"Lorenzo de Medina? Inquisitionens Tienere? Hvad ville de her? lede de om mig? har

man mig mistænkt? sig mig det, sig mig det, Mathilda!"

"Hidtil har det ikke endnu gjaaldt Dem, men jeg er bange for, at det kan snart skee. Den eneste Mulighed til at undgaae deres Eftersøgelse, skulde være Banskeligheden i at finde denne Begravelse. Døren her ind til er konstigen skjult, maaskee ingen finder den, og saa blive vi skjulte her, indtil Tummelen er forbi."

"Men, Antovia — Hvis de kom nærmere, hvis de hørde hendes Skrig —"

"Saa vil jeg rydde denne Fare af Veien!" afbrød Mathilda ham, og stoi med blottet Dolk hen mod den Ulykkelige.

"Holdt! holdt!" raabde Ambrosio, og vriskede det allerede opløstede Staal ud af Haanden paa hende, "Grusomme, hvad vilde Du gjøre? Ved Dig, Affkum! ved Dig har den Ulykkelige allerede lidt nok! Havde jeg dog aldrig fulgt Dine Raad! — O, hvi har jeg nogensinde seet Dig!"

Mathilda gav ham et haanligt Diekast.

"Dumheder!" raabde hun med en Mine fuld af Bredde og Haahed, som sønderknusde Munken; "Du har berøvet hende alt, hvad der gjorde hende Livet kiert, og nu frygter Du for at berøve hende dette usle Liv selv? Velan da! lad hendes Tilbærelse overtynge Dig om Din Daarlighed! Jeg overlader Dig til Din ulykkelige Stiebne! Jeg frasiger mig vor Pagt!"

Den, som skielver for saadan en ubetydelig Forbrydelse, fortjener ikke min Beskyttelse. Tys! tys! hører Du Inquisitionens Tjenere, Ambrosio? — De komme, og Din Undergang er nær!”

I dette Dieblik hørde Munken Lyden af Stemmer langt fra. Han ilede hen for at lukke Døren, som Mathilda af Uagtsomhed havde ladet staae aaben efter sig. Hans Liv beroede nu paa, at den ikke blev opdaget. Kjørend han kunde naae den, saae han Antonia smutte hastig forbi sig, styrte ud ad Døren, og med Lynilds Hurtighed at ile hen mod den Kandt, hvorfra Lyden kom. Hun havde med Opmærksomhed hørt paa Mathildas Tale, og da Lorenzos Navn blev nævnet, havde hun besluttet at vove alt, for at komme under hans Beskyttelse. Saasnart den fjerne Lyd trængde sig til hendes Øre, sankede hun de saa Kræfter, som hun endnu havde tilbage, og løb hen mod det Sted, hvorfra Stemmerne kom. Men Munken forfulgte hende, saasnart han havde fattet sig af sin første Skræk. Forgieves fordobbede Antonia sin Tilfærdighed, forgieves anstrængede hun sine Nerver indtil det Yderste. Hvert Dieblik kom hendes Fiende hende nærmere; hun hørde hans Trin tæt bag ved sig. Han naaede hende, snoede hendes staggrende Lokker om sit Haandled, og søgde at slæbe hende tilbage til Graven. Antonia værgede sig af al Magt. Hun slyngede sine Arme om en Støtte

og skreg høit om Hielp. Forgieves søgde Munkens ved Trudsel at faae hende til at tie.

"Hielp!" raabde hun med fordoblet Styrke, "hielp! for Guds Skyld, hielp!"

Nu kom Trinnene nærmere og nærmere, som om de vare blevne paaskyndte ved hendes Skrig. Munkens ventede hvert Dieblif at faae Inquisitorerne at see. Antonia blev endnu ved at gisre Modværge, og nu nødte han hende til at tie ved det skrækkeligste og umenneskeligste Middel. Han havde endnu Mathildas Dolk i Haanden; ufortøvet løftede han Armen i Veiret, og giennemboede Antonias Barm to Gange. Hun skreg, og sank til Jorden. Munkens søgde at bære hende bort, men endnu i Dødskampen holdt hun fast om Støtten.

Nu saae man allerede Fakler glimte langs med Murene. For at undgaae at blive grebet, maatte Ambrosio lade sit Slagtoffer blive liggende, og iilsom flygte tilbage til Begravelsen, hvor han havde forladt Mathilda.

Han flygtede, men ikke ubemærket. Don Ramirez, som kom først til, saa den blodige Pige ligge for sine Fødder, og et Mandfolk at undsløpe, hvis Tilfomhed gav Mistanke om hans Forbrydelse. Han forfulgte strax den Flygtende med en Deel af Politiebetienterne, imedens Lorenzo blev tilbage med de øvrige, for at beskytte den saarede Ubekjendte. Man løftede hende i Veiret. Af Smerte var hun faldet i Usmagt,

men nu gav hun igien Tegn til, at hun var i Live. Hun slog Dinene op, og da hun løftede Hovedet i Veiret, faldt de tykke blonde Lokker tilbage, som hidtil havde overskykket hendes Ansigt.

”Almægtige Gud! det er Antonia!” raabte Lorenzo, rev hende ud af sine Ledfageres Arme, og trykkede hende i sine.

Endskiondt Dolken var bleven fort af en zittrende Haand, havde den dog kun alfor vel opfyldt Morderens Hensigt. Saarene vare dødelige, og Antonia fødte sit nærforestaaende Endeligt. Men de saa Minuter hun endnu havde tilbage at leve i, vare rige paa Salighed. Sorgen i Lorenzos Ansigt, hans hiertelige Klager, den Angest, hvormed han undersøgte hendes Saar, lode hende ikke beholde mindste Tvivl tilbage om hans varme Kierlighed. Hun vilde ikke flyttes ud af Hvælvingen, at Bevægelsen ikke skulde paa skynde hendes Død, og ethvert Diablik var hende uskaarterligt, hvori hun modtog og gav nye Beviser paa Kierlighed. Hun sagde til sin Elsker, at Døden vilde være hende rædsom, hvis hun endnu var reen og ubesmitet, men nu var den hende tierkommen. Hun kunde ikke mere være blevet hans, og berøvet dette Haab, saae hun kun Rolighed i Graven. Hun bad ham, at fatte Mod, besvor ham, ikke at overlade sig til frugtesløs Kummer, og forsikrede, at han var det eneste i Verden, som hun nødig ville stilles

fra. Saaledes talde hun indtil hendes Forsøgnings Stund kom, og enhver af hendes hulde Toner gjorde Lorenzos Sorg bitter. Hendes Stemme kvaldes, en tåk Sky dalede ned over hendes Dine, og alleting syntes at forkynde hendes nærførestaaende Død.

Saaledes laae hun, med Hovedet støttet op mod Lorenzos Barm, og endnu søde hendes blaa Læber at trøste ham. Nu slog Klosterkloffen langt fra. Paa eensang siraalede Antonias Dine med himmelsk Glæde; hendes hele Væsen blev oplivet af en ny Kraft. Hun foer op af sin Elfers Arme.

"Kloffen tre!" raabde hun, "jeg kommer, min Moder!"

Hun foldede sine Hænder, og sank livløs omkuld. Lorenzo fastede sig ved Siden af hende med den meest sønderknusende Hierteangest. Han rev Haaret af sit Hoved, slog sig for Brystet, og vilde ikke vige fra hendes Liig. Omfider udtømtes hans Kræfter, han maatte lade sig bære ud af Hvalvingerne, og blev bragt til Palladset de Medina, næsten ligesaa livløs som den ulyksalige Antonia.

Imidlertid var Ambrosio, uagtet sine Forsølgere, kommet lykkelig tilbage til Begravelsen. Døren var allerede lukket, da Don Ramirez kom, og der gik lang Tid hen, inden man kunde opdage Flygtningens Opholdssted; men Taalmodighed overvinder alleting. Hvor konstigen Dø-

ren endog var skjult, kunde den dog ikke undgaae de speidende Inquisitionstieners Argussine. De stødte den ind, og tom ind i Begravelsen. Munkens Beshyrtelse, hans Tragten efter at skjule sig, hans hurtige Flugt, og Blodet paa hans Klæder, lode ingen Tvivl tilovers om, at han jo var Antonias Morder. Men da man nu gienkiendte den ubesmittede Pater Ambrosio, "den hellige Mand," Madrids Afgud, saa bleve alle Tilstædeværende som forstenede, og kunde neppe overtale sig til at troe, at det de saae, ikke var et Blødsærk. Abbeden gjorde intet Forsøg paa at retfærdiggjøre sig, men vedblev en mørk Tausshed. Man fængslede ham og Mathilda. Hendes Munkehætte faldt ned, hendes fine Træk og hendes talrige gyldne Loffer røbede hendes Kion, og opvakte ny Forbauselse. Man fandt ligeledes Dolken nede i Graven, hvor Munken havde kastet den; man giennefsøgte hele Begravelsen, og bragde de to Fanger til Inquisitionsfængselet.

Don Ramirez sørgede for, at baade Forbrydernes Stand og deres Misgierning blev en Hemmelighed. Han frygtede for et nyt Opløb, da det forrige neppe var dæmpet endnu, og lod sig nøie med, at melde Kapucinerne deres Superiors Misgierninger. De bøvede for Almuens Raseri, hvorfra de nylig med den største Møie havde frelst deres Kloster, og for at undgaae den Skiændsel, at blive offentlig anklagede,

løbe de uden Modstand deres hele Kloster blive giennemført. Man opdagede intet nyt. Hvad der blev fundet i Abbedens og Mathildas Celler, blev taget bort, for at forevises Inquisitionen. Ellers blev alting i sin forrige Tilstand, og der herskede igien Orden og Rolighed i Madrid.

Sancta Claras Kloster laae i Ruiner, odelagt af Almuen og af Luerne. Intet var blevet staaende, undtagen Hovedmurene, hvis Tykhed og Fasthed havde imodstaaet Ilden. Nonnerne maatte altsaa fordeles iblandt andre Ordener, men allevegne tog man ugieerne imod dem. Fordommen imod dem var saa stor, at de uagtet deres Familiers Rigdomme og Anseelse maatte paansødes Klostrene. De lede uforstyldt, thi man erfoer ved den strengeste Undersøgelse, at de fire Nonner undtagen, som Sancta Ursula havde anklaget, var der ikke en eneste i Klosteret, som tvivlede om Agnes's Død. Disse fire vare bleodne Offere for Almuens Harm, saavel som mange flere, der vare aldeles skyldfri, og vidsde af ingen Ting. Blandet af Hæbngierrighed havde Pabelen myrdet alle de Nonner, den fik fat paa, og de, som endnu levede, havde ene og allene Hertugens af Medina Klogskab og Omfarg at takke for deres Frelse. Dette folde de, og deres Hierter vare fulde af den varmeste Erkiendtlighed for denne værdige Mand.

Virginia var ikke en af de utafnemmeligste. Hun ønskede ligesaa meget at bevidne ham sin Erkiendtlighed, som at gjøre sig yndet af den Mand, der var Lorenzos Onkel. Dette maatte lykkes hende. Hendes blotte Skønhed nødte Hertugen til at beundre hende, og hans Vind hvilede med Henrykkelse paa hendes himmelske Skabning; men hendes blide Udfærd, og hendes sunne Omfarg for den lidende Konne, indtog hans Hierte ganske og aldeles. Virginia vandt det hvert Dieblif mere og mere, og samtykkede gierne i Hertugens Bon ved Afskeden, undertiden at torde besøge hende.

Hendes første Syffel, da hun kom ind i sin Faders Pallads, var at lade Huuslægen kalde, og give den Ubekiendte den fornødne Pleie. Hendes Moder ilede, at tage Deel i denne Kierlighedsgierning. Marquien de Villa Franca, hendes Fader, havde i Frygt for sit enesse Barns Liv fløiet hen til Sancta Claras Kloster, og var endnu ikke kommet tilbage. Nu sendte man Bud allevegne for at opsoge ham, og berolige ham i Henseende til hans Datters Skiebne. Hans Fraværelse tillod Virginia at hellige den Syge al sin Tid, og hvor træt hun endog selv var, kunde dog intet overtale hende til at vige fra hendes Seng. Det varede nogen Tid, førend den Syge, hvis Helbred var meget svækket ved Nød og Sorg, kom til sig selv igien. Det faldt hende tungt at faae de foreskrevne Lægemidler

ned, men da hun først var istand hertil, faldt hun sig snart lindret, da kun Svækkelse var Mars sag i hendes Sygdom. Den omhyggelige Pleie hun nød, den sunde Kost, som hun saa længe havde maattet undvære, Glæden over at være gienskientet Frihed, Selskab, og som hun vovede at haabe, Kierlighed, virkede forenet til hendes hurtige Helbredelse. Fra Bekjendtskabets første Dieblik havde hendes sørgelige Tilstand og hendes skrækkelige Lidelser vundet hendes elskværdige Pleierindes Kierlighed. Virginia faldt den meest levende Deeltagelse for hende, men hvor meget sømmere blev den ikke, da Patientinden fortalte sin Historie, og gav sig tilkiende som Lorenzos Søster.

Ja, dette den klosterlige Grusomheds Slagtoffer var ingen anden, end den ulykkelige Agnes selv. Medens hun opholdt sig i Klosteret havde Virginia rigtig nok kiendt hende, men hendes udhungrede Skikkelse, hendes Træk, som vare odelagte af Smerte, hendes formeente Død, og hendes tykke uredte Haar, som hang uordentlig ud over hendes Ansigt og hendes Barm, havde gjort hende ukiendelig. Priorinden havde brugt ethvert Kunstgreb, for at overtale Virginia til at tage Kløret; Huset Villafrancas Arving havde ikke været nogen ubetydelig Binding for Klosteret. Den unge Dame, som var indtaget af sin Frensets forfæltte Godhed og Omhed, havde allerede

været paa Rivet at ville foie hende. Men Agnes, som bedre kiendte Klostersivets Keedsomhed, gienuemskuede Abbedissens Hensigter, og søgde at advare den Uskyldige, for hvis Skiebne hun bævede. Hun afmaalede hende med sande Farver alle de Sorger, som ventede paa hende, den evigvarende Loang, den foragtelige Misundelse, de usle Kabaler, den grove Smiaer, og den frybende Slaveaand, som Priorinden ædskede. Hun vliisde Virginia derimod de glimrende Udsigter, som stode aabne for hende. Hun, som var sine Forældres Afgud, som var beundret af hele Madrid, hvem Naturen og Opdragelsen havde begavet med enhver Siels og Legems Guldkommenhed, kunde jo see den lykkeligste Forbindelse imøde. Med sin Rigdom eiede hun Midler til i den yderste Grad at kunne udøve Mennefskiertlighed og Begliorenhed, disse Dyder, der vare hende saa kiære, men som ingen værdige Gienstande vilde finde i et Klosters Fængsel.

Hendes Grunde bragde Virginia til at lade enhver Tanke om Sløret fare, men et andet Motiv, som Agnes ikke brugde, havde mere Fynd end alle de øvrige. Hun havde seet Lorenzo engang da han besøgte sin Søster; hans mandige Skionhed havde giort Indtryk paa hende, og alle hendes Samtaler med Agnes pleiede gierne at endes med et Sporasmaal om hendes Broder. Hun, som elskede Lorenzo uudsigelig høit, ønskede sig intet heller, end en Leilighed til at kunne

rose ham. Hun talde om ham med Henrykkelse, og vilde Virginia undertiden Breve fra ham, for at overtude hende om, hvor rigtig hans Kærlighed, hvor dannet hans Forstand og hvor skion hans Stil var. Hun mærkede snart, at denne Fortrolighed havde gjort en Virkning paa hendes ny Venindes Hierte, som hun rigtig nok havde frembragt uden Hensigt, men som hun dog nu saae med Glæde. Hun kunde jo ikke ønske sin Broder nogen lykkeligere Forbindelse; Virginia, Familien Villafrancas Arving, skion, elskoværdig, dydig, var et uskætteerligt Gode. Hun udfrittede Lorenzo, men uden at nævne enten Navn eller Omstændigheder, og hans Svar forsikkrede hende, at baade hans Haand og Hierte endnu vare fri. Nu troede hun, at hun kunde uden Fare blive ved at bygge paa denne Grundvold, og søgte at oppuste sin Venindes ulmende Tilbuelighed. Lorenzo blev nu Emnet for alle deres Samtaler, og den Opmærksomhed, hvormed Virginia hørte efter, de Sukke, som opstege fra hendes uskyldige Barm, den Utroa, hvormed hun stedse igien greb Fortællingens Traad, naar den stundum blev afklippet, alt dette overtuede Agnes om, at hendes Plan var lykkedes. Hun aabenbarede nu sine Ønsker for Hertugen, som rigtig nok ikke kiendte Virginia personlig, men som dog havde hørt saa meget tale om hende, at han holdt hende værdig til at blive hans Brodersøns Gemalinde. Han aftalde med sin

Niece, at hun skulde bringe Materien paa Bane for Lorenzo, og hun ventede kun paa hans Tilbagekomst til Madrid, for at tilbyde ham sin Veninde som Brud.

De ulykkelige Begivenheder, som hændte i denne Tidspunkt, hindrede hende i sit Forchavende. Virginia begræd oprigtig et Tab, som berøvede hende baade sin Veninde og den eneste Skabning, med hvem hun kunde tale om Lorenzo. Hendes Lidenskab brændte imidlertid lønlig i hendes Hierte, og hun havde sat sig for, at aabnebare sin Moder den, da Tilfældet igien bragde hendes Søster til hende. Hans Nærværelse, hans Godhed, hans Medynk, hans Mod forsøgede hendes Kierlighed. Nu ansaae hun sin igien opstandne Veninde som en umiddelbar Himmels Gave; hendes Haab at see sig forenet med Lorenzo, oplivedes nu atter, især da hans Søster kunde møgde imellem dem.

I den Formening, at Agnes førend hendes Død havde talt herom med sin Broder, havde Hertugen skrevet alle Vink om et Systermaal paa Virginias Regning, og derfor havde han været saa villig til at laane Dret til dem. Da man meldte ham Antonias Død og Lorenzos Udsærd derved, indsaae han sin Bildfarelse. De nærmere Omstændigheder smertede ham, men da den Ulykkelige nu var ude af Spillet, haabede han desto lettere at naae sit Siemeed. Lorenzos nuværende Forfatning passede sig rigtig nok ikke

lynderlig for Brudgomstilstanden. Hans For-
 haabninger, som næsten vare blevne skuffede i
 samme Dieblig, da han havde stolet paa, at see
 dem opfyldte, og hans Elsktes pludselige, rød-
 somme Død, havde angrebet ham heftig. Her-
 tugen fandt ham paa Sygeliæet. Hans Tjeneste-
 folk vare meget bekymrede for hans Liv, men
 dette var Onkelen ikke. Han troede, ikke med
 Uret, at man doer ikke af Kirklighed, og han
 smiggede sig med, at hvor dybt hiint Indtryk
 endog havde været paa Lorenzo's Hierte, saa vil-
 de det dog vige for Tiden og Virginia. Han
 forsøgte derfor alt, for at opmuntre den ned-
 slagne Yngling til at giøre Kortvoiselsens An-
 greb kiæf Modstand. Han tilstod, at denne
 skrækelige Tildragelse maatte have rystet Lorenzo
 heftig, og han kunde ingenlunde badle hans
 Sorg, men han bad ham blot, ikke at overlade
 sig til en frugtesløs Kummer, og ved at stride
 imod Smerten, at bevare et Liv, som, om han
 endog ingen Vriis satte paa det, dog var mange
 andre saa kiert. Saaledes søgte Hertugen paa
 den ene Side at giøre Lorenzo ligegyldigere ved
 Antonias Død, imedens han paa den anden Si-
 de besøgte Virginia meget flittig, og ikke lod sig
 nogen Leilighed gaae af Hænderne, for paa bedste
 Maade at anbefale hende hos sin Broder'son.

Naturligviis var det Agnes's første Syssel
 at erkjendte sig om Don Raymond, og omend-
 kiøndt Tidenden om den sorgelige Tilstand, hvori

Smerten havde styrket ham, bedrøvede hende, saa maatte hun dog glæde sig over hans varme Kierlighed, som ene kunde være Skyld deri. Hertugen paatog sig selv at forkynde Don Raymond den Lykke, som ventede paa ham. Han forberedte ham saa vaerksom, som muligt, paa denne Lidende, men Overgangen fra Fortvivlelse til Henrykkelse var saa pludselig, at Raymond havde nær maattet bukke under for sine voldsomme Kjeliser. Men da dette var overflaaet, da hans roligere Sindssforfatning, Vidheden om hans Lykke, og især Agnes's Nærværelse, som hun stienkede ham, saasuart hun vovede at gaae ud, virkede i Forening, saa maatte hans Evgdom snart give sig tabt. Hans Legeme nød samme Fred som hans skyldfri Siel, og han kom sig saa hurtig, at det forundrede enhver.

Saaledes gik det ikke med Lorenzo. Antonias Død og de græffelige Omstændigheder, hvoraf den var ledsaget, hvilede tungt paa hans Siel. Han var forvandlet til en Skygge; intet kunde adsprede ham. Man havde Noie med, at overtale ham til at svise saa meget, som han behøvede til Livets Ophold, og man frygtede for, at han skulde faae tærende Syge. Agnes's Selskab var hans eneste Trost. Hidtil havde de ikke kunnet være meget sammen, og maaskee bidrog dette endog til at forøge deres Venstabs. Hun veeg sielden fra hans Seng, thi hun saae hvor

nødvendig hun var ham. Med utrættelig Opmærksomhed hørde hun paa hans Klager, og mildnede dem ved sin venlige Deeltagelse. Hun boede endnu i Palladset de Villafranca, hvis Eiere omgikkes hende med udmærket Velvillighed. Hertugen havde ikke dulgt sine Husker i Henseende til Virginia for Marquien. Partiet var uspaaflegeligt; Lorenzo, som var Arving til sin Onkels umaadelige Rigdomme, nød desuden den meest udmærkede Anseelse i Madrid for sin Skionhed, sine udbredte Kundskaber og sin ædle Opførsel. Tillige havde Marquien mærket sin Datters heftige Lidenskab for ham.

Hertugens Forslag blev derfor imodtaget uden Betænkning, og man brugte al mulig Forsigtighed for at vise Lorenzo Virginia i det fordeeltigste Lys. Den gamle Marquise havde tit fulgt med Agnes, naar hun besøgte ham, og saasnart Lorenzo var i den Stand, at han undertiden kunde være oppe, fik Virginia ogsaa Lov at see til ham i sin Moders Selskab. Dette gjorde hun med saa meget Gode, den Tone, hvori hun talde om Antonia, var saa rørende og saa ont, og da hun beklagede hendes sorgelige Dødsmaade, glimrede hendes klare Dine saa himmelsk igiennem Taarerne, at Lorenzo kunde ikke see paa hende eller høre hende tale uden Varme. Hans Krender og den skionne Pige selv, mærkede, at hendes Selskab syntes hver Dag at glæde ham mere og mere, og at han talde om

hende med altid voxende Beundring. Alligevel vare de saa fornuftige, at beholde deres Anmærkninger hos dem selv, og lode ikke falde mindste Ord, hvoraf han havde kunnet giette sig til deres Hensigter. Deres Udfærd, deres Opmærksomhed for ham, var stedse eens, og de overlode til Tiden, at forvandle det Venskab, som han allerede sølde for Virginia, til en varmere Kælelse.

Imidlertid bleve hendes Besøg hyppigere og fortrøligere; der gik næsten ingen Dag hen, hvoraf hun jo havde tilbragt en Deel ved Lorenzos Leie. Han fik rigtig nok lidt efter lidt nogle Kræfter igien, men hans Helbredelse var dog døvelende og tvivlsom. En Aften syntes han at befinde sig bedre end sædvanlig; Agnes, hendes Elsker, Hertugen, Virginia og hendes Forældre sadde omkring hans Seng, og nu bad han for første Gang sin Søster, at fortælle ham, hvorledes hun var undgaaet Virkningerne af den Gift, som Sancta Ursula havde seet hende synke. Af Frygt for at gienminde ham om hiin Skueplads, hvorpaa Antonia var død, havde hun hidtil dulgt sine Lidelsers Historie for ham. Men da han nu selv bragde den paa Tale, og hun haabede at adspørgge hans Kummer ved sin Fortælling, opfyldte hun usfortøvet hans Begjæring. Det øvrige Ven-
 skab havde allerede tilforn hørt hendes Tildragelser, men den Deeltagelse, som de sølde for hende, var Aarsag i, at de atter med Opmærksom-

hed hørde hende fortælle. Agnes begyndte ved Opdagelsen i Kapellet, og gik derpaa over til Priorindens Hævngierrighed og til den Midnats-scene, som Sancta Ursula i Lon havde bivaaret. Denne fortalte hun vidtsøftigere, end vi vide den af Konnens Mund, og blev derpaa saaledes ved:

Slutning af Agnes's de Medina Historie.

Jeg leed min formeente Død under de græffeligste Smerter. Hvert Dieblif, som jeg holdt for at være mit Sidste, blev endnu qualfuldere ved Priorindens Forsikkring, at jeg kunde aldrig undgaae den evige Fordømmelse; ja, endogsaa i det Dieblif, da mine Dine luffedes, udøvede hun sit Kaseri i Forbandelser over min Misgjerning. Det Syfelige i min Forsatning, en Dødsfeng, berøvet alt Haab og Trøst, en Søvn, hvoraf jeg kun skulde opvaaagne blandt Furier og Luer, var piinligere, end jeg formaaer at beskrive. Da jeg vendte tilbage i Livet, martrede disse rædsomme Forestillinger endnu stedse min Siel. Angestfuld saae jeg mig omkring, og ventede at blive den guddommelige Hævns Tienere vaer. I den første Time vare mine Sandser saa forvirrede, var min Hierne saa svimmel, at jeg søgte forgæves at ordne de sølsomme Billeder, som omgav mig i en skummel Taage. Naar jeg

vilde reise mig op fra Jorden, saa løb alting rundt med mig, og jeg sank igien tilbage. Jeg torde ikke opløste mine svage og blandede Dine til en Lysstraale, som jeg saa svæve over mit Hoved. Jeg maatte lukke dem igien, og blive liggende ubevægelig i samme Stilling.

Saaledes gik en heel Time, førend jeg kom rigtig til mig selv igien, at jeg kunde betragte Gienstandene omkring mig. Men da jeg gjorde dette; Gud! hvilken ny Skræk giennembævede da ikke mit Hierte! Jeg laae paa et Leie af flettede Vidiegrene. Der var som et Haandgreb i det, hvori Nonnere ventelig havde baaret mig ned. Det var bedækket med et hvidt Lagen, og der var strødt visne Blomster paa det. Paa den ene Side laae et lille Træ-Krucifix, og paa den anden en Rosenkrands af store Kugler. Fire lave Mure indspærrede mig i et lille underjordisk Hul, og oven for var Hælvningen lukket med et smalt Jerngitter, hvorigiennem den smule Luft kom, som jeg behøvede for ikke at døles. Et svagt Glimt, som trængde igiennem Jernstængerne lod mig skimte denne skrækkelige Skueplads. Jeg aandede en affkyelig, giftig Stank, men da Jerngitteret ikke var lukket i Laas, haabede jeg dog at kunne undvige. Da jeg i dette Nærmest vilde staae op, faldt jeg noget blodt under min Haand, jeg tog fat paa det, og holdt det op mod Lysglimtet. Almægtige Gud! hvilken Skælsked! hvilken Fortvivelse! Uagtet For-

raadnølsen og Ormene, som gnavede paa det, gienkiendte jeg et Døduingehoved, og Trækkene af en Kone, som var død for faa Maaneder siden. Jeg kastede det fra mig, og sank livløs tilbage paa min Liigbaare.

Da jeg igien kom til mig selv, forøgede denne Omstændighed, og Bisheden om, at jeg var omringet af mine Medsøstres muldrende Liig, min Attraa efter at komme ud af dette rædsomme Fængsel. Jeg reisde mig igien. Jerngitteret kunde jeg naae, og jeg stødte det op uden Møie. Man havde ventelig ladet det staae aabent, for at lette mig min Flugt ud af Graven. Den njevne Muur, hvori nogle Stene stode frem, understøttede mit Forehavende, og jeg saae mig ude af mit Fængsel. Nu befandt jeg mig i en temmelig rummelig Hvalving, hvori der var adskillige dybe Grave, Mager til den jeg nylig havde forladt. En Begravelses-Lampe hang ned ved en Jernlænke og udbredte et skummelt Lys. Paa alle Sider saae jeg Dødens Sindbilleder: Dødsningepander, Skulderblade, Skeletter laae paa det fugtige Gulv. Paa enhver Grav stod et stort Krucifix, og i et Hjørne stod en Billedstøtte af Sancta Clara. Men i Begyndelsen gav jeg ikke Agt paa disse Gienstande; en Dør, som var den eneste Udgang fra Fængselet, havde tiltrukket sig al min Opmærksomhed. Indsvøbt i mit Liiglagen, ilede jeg hen imod den, stødte paa den,

og fandt den til min uudsigelige Forstrækkelse lukket uden for!

Jeg giættede strax, at Priorinden maatte have taget feil af den Drik, hun havde rædt mig til at tage ind, og givet mig en stærk Sovedrik istedet for Gift; forvissat om min Død havde man begravet mig, og da det nu var mig umuligt, at aabenbare, at jeg var levende, maatte jeg døe af Sult. Denne Tanke opfyldte min hele Siel med Gysen, ikke allene for min egen Skyld, men ogsaa for den uskyldige Skabning, som laae under mit Hierte. Jeg forsøgte endnu engang at aabne Døren, men alle mine Bestræbelser vare frugtesløse. Jeg skreg af alle Kræfter om Hielp, men ingen kunde høre mig, og ingen venlig Røst svarede min. En dyb, sorgelig Stilhed herskede i hele Hvalvingen, og jeg mistvølede ganske om min Befrielse. Nu begyndte ogsaa den lange Hungren at mætte mig. Disse grumme og utaalelige Piisler forvøgedes hvert Dieblif. Snart fastede jeg mig ned paa Jorden, og væltede mig rasende og trostesløs frem og tilbage, snart foer jeg igien op, ilede hen mod Døren, prøvede endnu engang paa at aabne den, og fornyede mine Skrig om Hielp, men forgieves. Tit havde jeg i Sinde, at knuse min Hierne imod den hvasse Randt af en Gravsteen, og saaledes for stedse at ende min Elendighed, men altid overbandt Erindringen om mit Barn igien denne Beslutning. Jeg skiald for den Tan-

te, at gisre Ende paa et Liv, som jeg ikke havde Løb at byde over. Nu gav jeg min Hjersteangest Luft ved lutter Udraab og heftige Klager, og naar al Kraft forlod mig, satte jeg mig trøstesløs og taus ved Foden af Sancta Claras Billedstøtte, med Armene overkors og i skummel Fortvivlelse. Saaledes hengik nogle rødsfulde Timer, Døden ilede med snare Skridt at naae mig, og jeg ventede stedse, at det næste Dieblif var min Forløsnings-Stund. Paa engang fik jeg Die paa en Grav tæt ved mig — der stod en Kurb paa den, hvortil jeg endnu ikke havde lagt Mærke. Jeg sprang op fra mit Sæde, og nærmede mig til Kurven, saa hastig som det var mig muligt. Hvor stor var ikke min Henrykkelse, da jeg fandt et Stykke grovt Brød og en lille Flaske Vand i den!

Jeg kastede mig med Begierlighed over denne slette Kost. Den havde ventelig allerede staaet her i adskillige Dage. Brødet var steenhaardt, Vandet var fordærvet, men alligevel havde aldrig nogenting før smagt mig saa godt. Først da min Hunger og Tørst vare stillede, fik jeg Gissninger i Henseende til denne Omstændighed, og overveiede, om Kurven kunde være sat der for min Skyld? Haabet sagde Ja dertil, men hvo kunde vel giette, at jeg trængde til denne Hielp? Vidste man, at jeg var i Live, hvorefter indspærrede man mig da i denne mørke Hælvning? Var jeg en Fange, hvorfor havde man

da begravet mig? eller var jeg dømt til at bse af Sult, hvis Medlidenhed havde jeg da at takke for disse Næringsmidler? En Veninde havde gjort min grusomme Straf bekendt, og en Fiende havde rimeligviis ikke gjort sig den Umage at sørge for mig. Resultatet af mine Betragtninger var, at Priorindens Hensigter imod mit Liv vare blevne opdagede af en af mine Tilhængerinder i Klosteret; hun havde fundet Leilighed til at sætte en Sovedrik istedet for Giften; hende var det, som skaffede mig Næringsmidler, saalænge indtil hun kunde udvirke min Befrielse; maaskee hun i dette Dieblik underrettede mine Paarørende om min Fare, og sagde dem Midlerne til min Frelse. Men hvorfor vare i dette Tilfælde mine Næringsmidler saa slette? Hvordan kunde min Beskytterinde komme i Hvalvingen uden Abbedissens Vidende? og naar hun kunde det, hvorfor var da Døren saa omhyggelig tilspærret? — Disse Betragtninger gjorde mig tvivlsom, men mit Haab holdt fast paa den Tanke, som var det gunstigst, og som jeg ikke kunde lade fare.

Mine Drømmerier bleve afbrudte ved Lyden af Godtrin langt borte. De nærmede sig, men ganske langsomt. Nu trængde der sig Lysskraaler igiennem Sprækkerne i Døren. Uvis om disse Venner kom ind i Hvalvingen til min Frelse eller i et andet Erinde, fordobblede jeg mine Skrig om Hielp. Lyden blev tydeligere,

Lysen blev stærkere; omfjeder hørde jeg med ubeskrivelig Glæde, at Røglen blev slukket ind i Laasfen. Nu troede jeg at see min Befrielses-Stund, og ilede med Glæde hen mod Døren. Den aabnedes — men ethvert Stunt af Haab blev udslukket, da jeg saae Priorinden komme ind med de samme fire Konner, som havde været tilsiende ved min foregivne Død. De havde Kræfter i Hænderne, og stirrede paa mig med radsom Tanshed.

En skrækkelig Gysen soer igiennem alle mine Lemmer. Dominan steg ned til mig med sine Ledfagerinder. Med et strængt og hævngierrigt Ansyn, men uden mindste Forandring over at finde mig levende, saae hun paa mig. Hun fattede sig paa den Steen, hvorfra jeg nylig var staaet op, Døren blev igjen lukket i Laas, og Konnerne stillede sig bag ved Priorinden, imedens Skinner af deres Fakler, som var omstygget af Høvlvingens Dunster, forgyldte de omkringliggende Gravstene med kolde Straaler. I nogle Minuter taug de alle stille som Døden. Omfjeder vinkede Priorinden ad mig, at jeg skulde komme nærmere. Hendes strenge Mine gienemtrængte mig med Gysen, jeg havde neppe Kræfter nok til at adlyde hende, og da jeg stod foran hende, kunde mine Been ikke længer bære mig. Jeg sank paa Knæ, foldede mine Hænder, og løstede dem op til hende om Barmhiertighed, men uden at kunne sige et Ord.

Hendes Dine tindrede af Harme. — "Seer jeg en bodfærdig Synderinde eller en Forbryder, ske for mig?" sagde hun omsider, "opløfter I Eders Hænder af Sønderknuelse over Eders uafselige Misgjerning, eller af Frygt for Straffen? Klyde Eders Taarer fordi I erkjender, hvor retfærdig Eders Tugtelse er, eller blot for at bede om Lindring i Eders fortiente Lidelser? Jeg frygter, jeg frygter, at den sidste Aarsag er den sande."

Hun standsede, men blev ved at see mig stivt ind i Øinene.

"Fat Mod!" blev hun ved, "jeg forlanger ikke Eders Død, men kun Anger og Bod. Den Drik, jeg gav Eder, var ikke Gift, men en Sovedrik. Jeg bedrog Eder kun, fordi I kunde føle en betyngtet Samvittigheds Piinsler, i Fald Døien skulde overraske Eder pludselig, og førend I havde bedret Eder. Nu har I udstaaet denne Piin; jeg har gjort Eder bekiendt med Dødens Stræffeligheder, og haaber, at et Dieblis Hiertængest skal worde Eder en Velgjerning for Evigheden. Det er ikke min Hensigt, at ødelægge Eders udødelige Siel, eller at styrte Eder ned i Graven med ubodlige Synders Byrde. Nei, min Datter, jeg vil tværtimod rense Eder ved gavnlige Tugtelse, og give Eder Stunder til Anger og Hiertets Sønderknuelse. Hør derfor nu den Dom, jeg fælder over Eder! Eders Venners ubesindige Iver kunde vel standse

den, men aldrig hindre den. Hele Madrid troer, at J er død, Ed:rs Familie er overtø det derom, og de Konner, som vare paa Eders Side, have selv bivaanet Eders Begravelse. Det er umuligt at gjerde Eders Tilværelse, ved min Omhu er den bleven en uigiennemtrængelig Hemmelighed. Dpgiv derfor enhver Tanke om en Verden, som J er for evig adskilt fra, og anvend de Timer J endnu har tilbage at leve i, til at forberede Eder til den tilkommende."

Denne Indledning lod mig vente noget græffeligt. Jeg bævede, og vilde gierne have talt, for at afvende hendes Bredt, men et Bink af P. forinden bød mig at tie, og høre videre paa hende.

"Vor Ordens Love, disse hellige Love, som kun alt for længe ere blevne forsømte, og endnu i denne Dag blive anfægtede af mange af vore vildfarende Søstre, dem Himlen i Raade omvende! disse Love vil jeg nu igjen indføre i al deres Kraft og Gyldighed. Deres Strenghed imod de ufrydste Synderinder er stor, men alligevel er den ikke større, end en saadan Misgierning fortjener. Underkast Eder den uden Modværg, min Datter; J vil komme til at høste Taalmods og Hengivelses Bevisgelse i et bedre Liv. — Dette er Sancta Claras Villie; Under disse Hvalvinger findes der Fængsler for Forbrynderinder som J og Eders Lige; Indgangen dertil

er konstigen fiult, og alt Haab om Frihed er den berøvet, som træder ind i dem. Der vil man nu bringe Eder hen. I vil faae Levnetsmidler, men ikke saameget, at I kan spise Eder mæt, kun saameget, at Sielen kan blive hængende i Eders usle Legeme, og det lider I faaer bliver slet og tarveligt. Grød, min Datter, grød, og væd Eders Brød med Eders Taarer; Gud være Vidne, I har Haarsag nok til Sorg. Smeddet fast nede i dette lønlige Fængsel, for evig løsrøvet fra Verden, fra Luft og Lys, uden anden Trost end Religionen, uden andet Selskab end Angeren — saaledes maae I hensesukke alle Eders øvrige Lededage. Det er Sancta Claras Bud; adlyd uden Knurren! Følg efter mig!”

Som om jeg var ramt af Lynild mistede jeg mine sidste Kræfter, da jeg hørde denne grusomme Dom. Jeg kunde ikke gjøre andet, end styrte mig for hendes Fødder, og væde dem med mine Taarer. Uden at blive rørt ved min Smerte stod Priorinden op med Stolthed, og taientog sin Befaling i en despotisk Tone; min overordentlige Svaghed betog mig al Vovelse til at adlyde hende. Mariane og Francisca løftede mig op og bære mig bort. Priorinden holdt Violanta under Armen og fulgde bag efter; Camilla gik foran med en Fakkell i Haanden. Saaledes vandrede vor sorgelige Procession igiennem Gangene, og mine Sukke og Klager vare det eneste, som afbrød Tausheden. Nu stode vi uden for Sane-

ta Claras Alster. Billedstøtten blev flyttet ned af Godstøttet, jeg veed ikke paa hvad Maade. Konnerne løftede en Jernrist op, som havde været skjult under Støtten, og den faldt om paa Siden med stærk Raslen. Den stærke Gienlyd som dette gav giennem Hvalvingerne og de underjordiske Huser, vækkede mig af den Fortvivlelsens Dvale, hvori jeg var nedstunken. Jeg saae ned; en Afgrund aabnede sig for mine forfærdede Blikke, og mine Ledfagerinder slæbde mig ned paa en steil, smal Trappe. Jeg bad om Barmhertighed, mit Skrig giennemstiar Luftten, og kaldte Himmelen og Jorden til min Bistand. Forgæves! jeg blev slæbet ned ad Trappen, og ind i en af de rædselsfulde underjordiske Celler.

Mit Blod iisnede i denne Skrækkens Bølg. De kolde Dunster, Murene, som vare grønne af den usunde Damp, det usle Straale, Lænken, som skulde fængsle mig her for evig, og de mange Orme, som smuttede ind i deres Huller, da Kæfterne kom nærmere — alt dette indjog mig en Rædsel, som maatte seire over ethvert Menneske. Halv vanvittig af Fortvivlelse sled jeg mig løs fra Konnerne, der holdt paa mig; jeg kastede mig endnu engang ned for Priorindens Fødder, og bad hende om Raade med de heftigste og meest rørende Ord:

”Barmhertighed! Barmhertighed!” raabte jeg, ”om De endog ikke vil have den med

mig, saa hav den dog i det mindste med den uskyl-
dige Skabning, hvis Liv beroer paa mit! Min
Forbrydelse er stor, men lad ikke mit Barn bøde
derfor! O, den Ulykkelige har jo intet Ondt
giort; af! skaan mig, for mit ufødte Barns Skyld,
som Deres Strenghed fordommer til Døden, end
nu førend det har faaet Liv!"

Priorinden foer hastig tilbage; hun rev sit
Klædebon fra mig, som om jeg havde havt Pest.

"Hvordan!" raabde hun med den største
Harme. "Hvordan! vover I at bede for Vid-
net om Eders Skændsel? Skal en Skabning
leve, hvis Undfangelse var den største Synd?
Nøderdrægtige! ikke et Ord mere derom! Hvad
kan være bedre, end at det usle Væsen døer?
Nølet i Meened, Ulydskhed og forhærdet Ond-
skab, maatte det jo med Tiden blive et Affkum
blandt Menneſketigheden. Endnu engang, skæn-
dige Synderinde! vent ingen Barmhertighed af
mig, hverken for Eder selv eller Eders Orm!
Bed heller, at I maae døe, førend I bringer den
til Verden, eller naar I foder, at Eders Barn
da strax maae lukke sine Dine for evig! Ingen
skal staae Eder bi i Eders Beer; bring det Crea-
tur selv til Verden, ernær det selv, giv det selv
Die, begrav det selv; Gud give, at det sidste
maae snart ske, at Eders Synders Frugt ikke
skal geraade Eder til Trost!"

Deane ubarmhertige, truende Tale, de
frygtelige Lidelser, som den spaaede mig, og Ab-

bediffens Bøn om mit Barns Død, det Barn, som jeg allerede elskede af mit Hiertes hele Kraft — det var mere, end mit kraftløse Legeme kunde udholde. Med et dybt Suk sank jeg sandsestløs ned for min uforsonlige Forfølgerindes Fødder. Hvor længe jeg laae i denne Tilstand, det veed jeg ikke; men jeg slutter, at der maa være hengaaet nogen Tid, siden Priorinden og Nonnerne havde forladt Hulen, inden jeg kom til mig selv igien. Jeg fandt alting omkring mig lyst og eensomt. Jeg kunde ikke engang høre Gienlyden af mine Forfølgerinders Trin. Alting var dødt, alting var rædselsvangert omkring mig! Naar havde kastet mig paa Straalslet; den tunge Lænke, som jeg allerede før havde seet med Skæk, var gjort fast om mit Legeme, og smeddede mig til Muren. En Lampe, som kastede nogle skumle, sørgelige Straaler igiennem Fængselet, viisde mig alle mit Opholdssteds Skrækkeligheder. Det var affondret fra Hulen ved en lav, ujævn Steenmuur. Der var ingen anden Dør, end en stor Abning. Et Bly Crucifix stod lige over for mit Leie. Ved Siden af mig laae et hullet Leppe og en Rosenkrands, og noget fra mig stod en Krukke med Vand, en Kurb med et Stykke Brød, og en Glaske med Olie for at vedligeholde Lampen.

Nu undersøgte jeg mine Lidellers Skueplads aldeles trostesløs; bittere Qualer rasede i mit Hierte, naar jeg betænkde, at jeg var fordømt

til at hengraade alle mine øvrige Dage her. Ah, engang havde jeg jo gjort mig Haab om saadant et sødt Lod! engang havde jo mine Udsigter smilet til mig med saadan en himmelst Glands! og nu var alt, alt var tabt. Venner, Trost, Selvskab, Lyksalighed, alt var borte i et eneste Dies blik! Dod for Verden, dod for alle Glæder, levede jeg ikke for andet end for Følelsen af min Eiendighed. Hvor skøn forekom ikke den Verden mig, hvorfra jeg nu for evig var adskilt! Hvor mange elskede Gjenstande eiede den ikke, som jeg aldrig mere skulde faae at see! Naar jeg fastede mine forfærdede Blikke omkring i mit Kængsel, naar jeg uænnede i den skarpe Vind, som hylede igiennem mit underjordiske Bolig, saa forekom den Graasand mig saa stor, saa grusom, at jeg tvivlede, om den ogsaa kunde være virkeslig. At Hertugens af Medina Broderdatter, Marquiens de las Cisternas Brud, hun, som var opdraget i Overslod, som var beslægtet med de adleste spanske Familier, som var saa riig paa Venner, — at han saaledes i et Dieblik var bleven en Kænge, for evig løsrevet fra Verden, betyngtet med Lænker, og fristende sit Liv med den usleste Kost — det forekom mig at være saadan en pludselig, utrolig Forandring, at jeg tænkte jeg blev giækket af en rædsom Drom. Men den varede ved, og jeg saae kun alt for vist, at det var ingen Bildfarelse. Hver Morgen haabede jeg at see Lindring i mine Lidelser; hver

Morgen blev mit Haab skuffet, indtil jeg omsider ganske opgav det, underkastede mig min Skiebne, og ventede ikke Frihed uden af Dødens Haand.

Min Sieleangest, og de græffelige Scener, hvori jeg havde spillet Hovedrollen, paaskyndede min Nedkomst. Eensom og elendig, forladt af alle, uden Konstens Hielp, uden Venstabs Trost, med Beer, som endogfaa vilde have rørt det haardeste Herte, blev jeg forloft med et uhyggelig Barn. Det kom levende til Verden, men jeg vidste ikke, hvordan jeg skulde behandle det, eller bevare dets Tilværelse. Kun med Taarer kunde jeg bade det, kun ved mit Bryst kunde jeg varme det, og Bønner vare det eneste jeg kunde offre for dets Liv. Jeg mistede snart denne sode sorgelige Syffel; Mangel paa ordentlig Pleie, paa Kundskab, om hvordan jeg skulde omgaaes mit elskede Barn, Fængslets iisnende Kulde, og den usunde Luft, som den stakkels Slut indsuede, endte snart hans korte og mødefulde Liv. Han døde saa Timer efter, sin Kødsej, og hans Død opfyldte mit Hierte med en Sorg, der overgaaer al Beskrivelse.

Men forgieves vare alle mine Klager. Mit Barn var borte, og alle mine Sukke kunde ikke indaande hans lille spæde Legeme et Diabliks Liv. Jeg rev mit Liiglagen i Stykker, og soebde den elskelige Slut ind deri. Saaledes lagde jeg ham ved min Barm, slyngede hans bløde lille Arter

om min Hals, og hvilede hans blege, kolde Kind op mod mit Ansigt. Jeg bedækkede hans livløse Lemmer med mine Kys, talde til ham, græd og sørgede Nat og Dag over hans Død. Camilla kom hver Dag og bragde mig mit Vand og Brød. Uagtet hendes haarde Hierte sølde hun sig dog rørt ved dette Syn. Hun frygtede, at den skrækkelige Sorg skulde berøve mig Forstanden, og jeg rasede virkelig ogsaa tit. Hun nedlod sig til at bede mig, at lade Barnet begrave, men intet kunde bevæge mig til at samtykke deri. Jeg svor ikke at lade det tage fra mig, saalænge jeg levede; det var min eneste Trost, med det mistede jeg enhver Gnist af Fryd. Det blev snart en raaden Masse, et Syn, som maatte opvække Vækkelse og Gysen hos enhver, undtagen hos en Moder. Forgieves bortkysede den menneskelige Følelse mig med Afsky fra dette Dodelighedens Billede, jeg stod imod og overvandt denne Afsky. Jeg holdt stedsse mit Barn op til mit Bryst, sørgede over det og elskede det. Hver Time ieg laae paa mit usle Leie tiibragde jeg med at betragte det. Jeg søgte at gienkiende dets Træk, som Døden havde forandret. Dette var min Glæde, medens jeg var indspærret, og ikke hele Verden kunde have løsrevet mig fra det. Ja, endogsaa da jeg blev befriet, tog jeg mit Barn med mig. Mine to fiere Veninders Forestillinger (hun tog Marquise's og Virginias Hænder, og trykkede dem til sine Læber) overtalte mig

omfider til at lade mit uslykkelige Barn begrave. Jeg gav nødig slip paa det, men Hornuftet feirede.

Camilla kom, som jeg sagde ovenfor, hver Dag og bragde mig mit Vand og Brød. Hun søgde ikke at forsøge min Kummer ved Rebredelser. Hun bad mig rigtig nok, at lade alt Haab om Frihed og timelig Lykke fare, men henvisde mig dertimod til Religionen, og til den Trost, den vilde stænke mig, naar jeg bar mine Lidelser med Taalmod. Jeg saae, at min Forsætning røide hende mere, end hun vovede at sige, men hun troede at formindste min Anger over mit Keittrin ved at undskyldte det. Dit naar hendes Mund afmalede min skrækkelige Brøde med de stærkeste Farver, robede hendes Ansigt inderlig Medynk. Jeg er fuldkommen overtysset, at ingen af mine Plagerinder (thi de andre tre Konner kom ogsaa undertiden ned i mit Hængsel) mishandlede mig saaledes af egentlig Grusomhed, men blot fordi de troede, at det var den eneste Maade at fresse min Siel. Ja, maaskee havde denne Tanke ikke engang haft saa meget Herredomme over dem, maaskee havde min Straf forekommet dem for haard, hvis deres blinde Lydighed imod Priorinden ikke havde været mægtigere, end deres Dommekraft. Dominaens Hæbngierrighed var stedse den samme. Da mit Korehavende at rømme bort, var blevet robet for Kapuciner-Abbeden, saa troede hun at have

mistet en Deel af hans Ngtelse, og tilføer mig et evigt Had. Hun sagde til Konnerne, der bevogtede mig, at min Forbrydelse var af det all-ræffheligste Slags, at den kunde ikke afsødes ved nogen mulig Lidelse, og kun den strengeste Tugtelse for min Misgierning kunde fresse min Siel fra evig Fordømmelse. Konnerne troede alt hvad hun sagde, og hørde hverken Sandheds eller Menneskeligheds Imodsigelser. De adløde hendes Befalinger bogstavelig, hvor meget jeg endog maatte lide derved.

Camilla, som var meest om mig, skulde ifølge Priorindens Billie ogsaa behandle mig med den yderste Haardhed. Hun søgte derfor tit at overtynde mig om, hvor billig min Straf, og hvor uhyre stor min Misgierning var; jeg skulde prise mig lykkelig, at jeg kunde rense min uddelige Siel ved det dødelige Livs Lidelser, ja hun trued mig endogsaa tit med en evig Straf. Men altid sluttede hun med nogle opmuntrende og trostelige Ord, og jeg saae, at det øvrige var kun Abbedissens Tanker. Kun en eneste Gang besøgte dette umenneskelige Fruentimmer mig i mit Fængsel, og den Gang behandlede hun mig med den utroligste Grumhed, overrødsede mig med Bebrejdelser, tordnede imod mig og min Misgierning, og da jeg atter anraabde hende om Barmhertighed, svarede hun: jeg maatte bede Himlen derom, thi her paa Jorden fortiente jeg ingen. Ikke engang mit lidløse Barn var istand til at røre

hende, og da hun forlod mig, hørde jeg, at hun paalagde Camilla, at smedde mig endnu tættere op til Muren. Den Galesløse! — dog nu ingen Forbittrelse mere! Hun har bødte for sine Wildfarelser ved sin skræffelige og uventede Død. Fred være med hende!! og gid Himlen tilgive hende hendes Misgjerninger saaledes som jeg nu forlader hende dem!

Saaledes hensuffede jeg en trostesløs Tilværelse. Vanen gjorde mig ikke mit Fængsel taaleligere, hvert Dieblik blev det mig mere og mere rædselsfuldt. Kulden forekom mig at være stærkere og bittrere, og Luften tykkere og mere forpestet. Min Puls slog feberagtig, jeg blev syg og elendig. Jeg var ikke istand til at reise mig op fra mit Straaleie; for havde jeg dog kunnet gaae et Par Skridt, saa lang som min Lænke var, nu var denne Lindring ogsaa bærsvet mig. Men hvor syg og udmattet jeg endog var, frygtede jeg dog for det mindste Blund af Søvn, thi saasnart jeg var indslumret, blev jeg igien vækket ved en eller anden fæl Orm, som krob over mine nøgne Lemmer. Snart folde jeg den rædsomme, spættede Ludsse, som var opsvulmet af Fængslets giftige Dunster, krybe langsomt tværs over min Barm; snart blev jeg skræffet ved den hurtige, tidskolde Kirbeen, som estersød sit slimede Spor paa mit Ansigt, og blev indviklet i mine uredte Haarlokker. Jeg skreg da

af Angest og bævede for den fæle Skabning, som jeg kastede langt bort fra mig.

Saaledes var min Forfatning, da Camilla pludselig blev syg. En farlig Feber, som man holdt for at være smitsom, fængslede hende i Sengen. Den Søster undtagen, som maatte pleie hende, flyede alle hende, af Frygt for hendes Sygdom. Hun var ganske affindig, og kunde folgelig ikke længer bære Omsorg for mig. Priorinden og de tre Konner, som vidste Himmelmigheden, havde overladt mig til Camilla, og brode sig ikke videre om mig; nu, da den tilstundende Høitid syffelsatte dem fra Morgen til Aften, havde de ventelig ingen Stunder til at tænke paa mig. Jeg, som ikke vidste noget af alt dette, ventede først med Utaalmodighed, og siden med Fortvivlelse paa min Døgterskes Komme. Een Dag gik hen, og atter en anden; om sidder kom den tredie. Endnu ingen Camilla, slet ingen Levnetsmidler! Jeg beregnede Tidens Løb efter min Lampe, hvortil jeg lykkeligviis havde faaet Olie til en heel Uge. Nu troede jeg, at enten havde Konnerne glemt mig, eller ogsaa maatte Priorinden have besluttet min Død. Denne sidste Tanke var den rimeligste, og dog skiald jeg, for at finde den virkelig, saa naturlig er Menneskets Kierlighed til Livet. Uagtet al den Glendighed, jeg maaete udstaae, elskede jeg dog endnu min Tilværelse og reddedes ved den Tanke, at miste den. Hvert nyt Dieblif overtlydede

mig om, at jeg maatte opgive alt Haab. Jeg
 var bleven til et sandt Skeler, mine Vine be-
 gyndte allerede at briste, og mine Lemmer bleve
 stive. Kun ved en Klynken, hvis sørgelige Lyd
 gienløb igiennem mit Kængsels Hvalsinger, kun-
 de jeg yttre min Angest, min Smerte over den
 rasende Hunger, som fortærede mine Indbolde.
 Jeg fandt mig i min Skiebne, og ventede hvert
 Dieblig min Forløsningsstund, da min Skyts-
 engel — da min elskede Broder kom tidsnok til
 at frelse mig. Mine blændede, svage Vine kunde
 ikke strax gienkiende ham, men da jeg først stiel-
 nede hans Træk blev min Henrykkelse mig altfor
 mægtig. Glæden overvømmede mit Hierte, og
 truede at knuse det, da Naturen, som ikke var
 istand til at udholde en saa voldsom Rystelse, tog
 sin Tilflugt til Følesløshed.

"De Forbindtligheder, jeg skylder denne
 ærede Familie" — blev Agnes ved, i det hun
 flyttede sine Vine fra Virginia og Marquien hen
 paa sin Elsker, paa Hertugen og paa sin Bro-
 der — "ere Dem bekiendte; men kun jeg kien-
 der min hele Taknemmeligh d imod disse ædle
 Belgiorere. Lorenzo! Raymond! o, mine Kiere,
 elskede Venner! lær mig med Standhaftighed at
 udholde denne pludselige Overgang fra Elendig-
 hed til Lykke! For kort Tid siden fængslet, be-
 tynget med Lænker, døende af Hunger, iisnende
 af Kulde, adskildt fra Dagens Lys, forladt af
 Haabet og — af! som jeg frygtede — ganske

glemt af Menneskene; nu oplevende til Frihed, i Rydelsen af Kolighed og Overflod, midt iblandt alle mine Elskede, snart den Mand's Gemalinde, hvem mit Hierte allerede i saa lang Tid har tilhørt, o, jeg er jo saa lykkelig! saa lykkelig, at jeg neppe kan fatte alt mit Held. Kun eet Ønske har jeg endnu tilbage — at see Dig, min Broder, frisk igien, og Antonias Minde b gravet med hende! O! vilde dog Himlen unde mig dette Ønskes Opfyldelse! Ja, jeg føler, at mine Lidelser have afbødet et Diebi'sk Svagbed. Du, min Raymond, lad ikke denne Svagbed, som jeg kun kunde have for Dig, gjøre Dig mistroisk imod mig! Det var blot min Kierlighed, som forraadede mig. Jeg stode kun altfor meget paa mig selv, jeg tiltroede vore Hierte en større Styrke, end — de havde. Jeg vilde aldrig mere see Dig igien; det var kun Følgerne af hiint ubevogtede Øblik, som rokkede min Beslutning. Med Glæde underkaster jeg mig nu Skiebne's Villie. O, min Raymond, aldrig skal vor Forbindelse angre Dig! aldrig skal Din Huustroes Adfærd minde Dig om Din Fæstemoes Feiltrin."

Agnes taug, og Marquien besvarede hendes Tale ved Forsikringer om den oprigtigste og varmeste Kierlighed. Lorenzo yttrede sin Glæde over nu saa snart at blive endnu noiere forbunden med sin gamle Ven. Den pavelige Bulle havde uden Indskrænkning fritaget Agnes for

hendes Klosterløfte. Saa snart de fornødne Tilberedelser vare giorte, blev derfor Brylluppet holdt. De Nygiorte reisde nu fra Madrid til Marquiens Slot i Andalusia, ledsaget af Lorenzo, Marquisen de Villafranca og Virginia. At Theodor var med, og ude af sig selv af Glæde over sin Herres Giftermaal, det forstaaer sig selv. Af Agtelse for sin Svigerindes Minde gav Don Raymond ogsaa Leonella og Hyacintha, der havde giort Elvira saa betydelige Tjenester, en meget klækkelig Foræring. Lorenzo var ikke mindre gavmild; Leonella var færdig at miste baade Vid og Sands af Glæde over, at to saadanne fornemme Herrer tænkte paa hende endnu, og Hyacintha takkede Himlen fordi hendes Huus havde været forheret. Agnes paa sin Side glemte ikke sine Veninder i Klosteret. Ved hendes Nægling blev Moder Sancta Ursula Priorinde for "de barmhiertige Søstre," en af de forste og fornemste Ordener i hele Spanien; Bertha og Cornelia, Agnes's andre to Veninder gif i samme Kloster. Hendes Forsølgerinder vare næsten allesammen omkomne, enten i Luerne eller ved Almuens Kaseri. De, som endnu vare tilbage, bleve forviiste til langt fraliggende Kloostere, hvor de levede hadede og foragtede af alle deres Medsøstre. Den gode Flora, som længtes efter at komme tilbage til sit Fødeland, drog igien til Cuba, begavet med Foræringer af Lorenzo og Raymond.

Nu saa Agnes sig i den Stilling, at hun kunde virke for at udføre sin Plan. Lorenzo og Virginia, som boede hos hende, maatte næsten stedse være hos hinanden, og jo mere han saa Virginia, jo mere fængslede hendes Fortienester hans Hierte. Hun paa sin Side gjorde Alt for at behage ham, og dette kunde heller ikke slaae hende Feil. Hendes Skionhed, hendes Sagtmodighed, hendes elskværdige Adfærd, hendes utallige Talenter betryggede hende hendes Onskers Opfyldelse, og Lorenzo giattede disse Onsker, som naturligviis smiggede ham. Men hans Kjelser for hende havde ikke den Ild, der havde besleket hans Tilbæielighed for Antonia. Denne hulde ulykkelige Piges Billede levede endnu stedse i hans Hierte, og forsvarede sin Plads, uagtet alle Virginias Bestræbelser for at fortrænge det. Alligevel da hans Onkel foreslog ham dette ny Partie, bød Fornuftten ham at opfylde sine Venners Onsker; hans Kjelser for Agnes's Veninde bleve lidt efter lidt sømmere. Virginia blev hans Gemalinde, og han levede lykkelig med hende, thi jo nærmere han lærte at kiende hende, jo mere vandt hun hans Kierlighed. Langsomt, men sikkert, bemægtigede hun sig hans Hierte, hvis Enehersterinde hun fortiente at være.

Disse fire ædle Mennecker bleve nu saa lykkelige, som Dødelige kunne blive. De Lidelser, de havde udstaaet, svækkede deres Kjelser for de mindre, de maaskee endnu kunde have i Vente.

De skarpeste Pile af Ulykkens Røge havde ramt dem; de, som endnu vare dem bestemte, syntes i Sammenligning med de forrige, at være sløve og svage. Den heftigste Storm var forbi; de mindre, som Skiebnen endnu sendte, vare dem som Bestenvinde i Sommertiden.

Tolvte Kapitel.

Dagen efter Antonias Død var hele Madrid en Skueplads for Sorg og Forbauselse. En Politiebetjent, som havde været Dievidne til hiint Oprin i Begravelleshvælvingerne, var saa uforstigt at fortælle Bionstændighederne ved Mordet, og nævne Gierningsmanden. Den Forvirring, som denne Tidende opvakte blandt alle Kirkegiængere, var utrolig. Kun saa vilde troe den, og for at faae Stadfæstelse, ilede de se til Abbediet. Munkene, som vare skamsuide over deres Superiors Misgierning, forsikrede, at en Sygdom hindrede Ambrosio i efter Sædvane at tage imod sine Skrivteborn, men denne Undskyldning hjalp dem intet, og Mistanken vox

ede hver Dag. Abbedens Tilhængere forlode ham, ingen drog længer hans Brøde i Tvivl, og de, som før havde været hans ibrigste Lovtalere, vare nu de værste til at fordømme ham.

Stadens hele Madrid stred med den største Heflighed for og imod Ambrosio, blev han sonderligt af sin Samvittigheds Qualer, og af den truende Strafs Skrækkeligheder. Naar han saar tilbage til den Hvide, hvorpaa han for saa kort Tid siden havde staaet, almeen agtet og æret, i Fred med Verden og sig selv, saa kunde han neppe troe, at han virkelig var den Misbæder, hvis Forbrydelse, hvis forestaaende Skiebne han gysede ved at betragte. Endnu for saa Uger siden var han reen og dydig, tilbedt af Madrids viseste og ædlest Mand, anseet af Folket med en Ærbødighed, som grændsede nær til Afgudsdyrkelse. Nu saae han sig betyngtet af de græffeligste og forfærdeligste Synder, en Gienstand for Hvermands Afsky, en Inquisitionsfange, og ventelig bestemt til Døden under de skræffeligste Piinsler. Han torde ikke gisre sig Haab om at kunne føre sine Dommere bag Lyset; Beviserne om hans Brøde vare altfor soleklare. Hans Nærvarrelse i Begravelshvælvingerne saa silde om Natten, hans Forvirring ved Opdagelsen, Dødsfen, som han i den første Bestyrtelse havde tilstaaet var hans, Blodet af Antonias Saar, hvormed hans Kappe var overstænket — alt dette var Beviser imod ham. I Dødsangest

ventede han paa den Dag, da Forhøret skulde holdes. Han havde slet ingen Trost, thi Religionen selv havde ingen for ham. Naar han læsde i de moraliske Bøger, som man flyede ham, saa saa han kun sin uhyre Misgiertning. Forsøgte han at bede, saa huskede han paa, at han fortiente ikke Himmels Beskyttelse, og hans Forbrydelse syntes ham at være saa umaadelige, at ikke engang Guds uendelige Barmhertighed kunde tilgive ham. For enhver anden Synder kunde der være Haab, men ikke for ham. Gysende ved Tanken om Fortiden, ængstet ved Nutiden, skræksom for Fremtiden, var enhver Lideelse ham et Aarhundrede af Piinsler.

Forhørsdagen kom. Om Morgenen Klokken Nie blev hans Fængselsdør aabnet, og man fremkaldte ham for den hellige Ret. Han adløb med Bøven. Man førde ham ind i en stor Sal, betrukket med sort Klæde. Ved et Bord sadde tre alvorlige Mænd, med strengt Ansyn og ligeledes sort klædte. Ved et lille Bord, noget derfra, sad Secretairen med alle de fornødne Skrivematerialier. Ambrosio maatte træde frem for den nederste Bordende. Han slog Dinene mod Gulvet, og blev alle slags Jern-Instrumenter vaer, som laae kastede imellem hinanden. Han havde aldrig seet slige, men hans Frygt lod ham strax giette, at det maatte være Tortur-Instrumenter. Han blegnede, og havde neppe Kræfter til at staa paa sine Been.

Der herskede en dyb Tausshed, som kun blev afbrudt ved Inquisitorernes indbyrdes hemmelighedsfulde Hvisken. Saaledes gik næsten en Time, hvori enhver Sekunde forøgede Ambrosios Sieleangest. Omfider aabnedes en lille Dør, ligeoverfor den, hvorad han var kommen ind. En af Inquisitionstienerne traadte ind, efterfulgt af den skionne Mathilda. Hendes Haar hang vildt ud over hendes Ansigt, hendes Kinder vare blege, og hendes Dine indsunke og hule. Hun kastede et sorgmodigt Blik paa Ambrosio, som han besvarede med Afsty. Hun blev stillet ligeover for ham, man slog tre Gange paa en Klokke, og nu begyndte Inquisitorerne deres Embede.

Man veed, at ved slige Forhorer bliver hverken Anklagelsen eller Klageren nævnet. Fangen bliver adspurgt, om han vil bekiende? Svarer han, at han har intet Ondt begaaet og har intet at bekiende, saa maae han strax udstaae Torturen saalænge, indtil han enten bekiender sin Brøde, eller til Dommernes Paastaaenhed er udtømt og trættet; men aldrig bliver der fældet en endelig Dom over nogen, førend han reent ud bekiender sin Misgierning. Der pleier gierne at gaae lang Tid hen, inden Undersøgelsen skeer, men Ambrosios Forhør var blevet paastyndet, formedelsft en hoitidelig Auto-da-Fe, som skulde holdes om saa Dage, og hvorved denne mærkværdige Forbryders Straf skulde være et glim-

rende Beviis paa den hellige Kets Narvaagenhed.

Abbeden var ikke allene anklaget for Vold og Mord, men man beskylgte ligeledes baade ham og Mathilda for Trolddom. Hun var bleven sat fast som Medskyldig i Antonias Død; men da man giennemsøgte hendes Celle, havde man fundet adskillige Bøger og Instrumenter, hvorpaa den ny Beskyldning grundede sig. Tryllespeilet, som Mathilda af en Hændelse havde ladet blive liggende i Munkens Celle, var hans Anklager. De sølsomme Figurer derpaa opvakte Don Ramirez's Opmærksomhed, og han tog det derfor med sig. Storinguistoren betragtede det meget nøie, og lagde et lille Guld-Krucifix derpaa, som hængde ved hans Belte; paa Dieblikket lod en stærk Knagen og Bragen sig høre, ligesom et Tordenskrald, og Staalspeilet sprang i tusende Stykker. Nu bar man slet ingen Tvivl længer om Munkens magiske Konster, ja man uledte endogsaa hans forrige Indflydelse hos Almue fra samme Aarsag.

I den faste Beslutning, at nøde ham til at bekiende, ikke allene hans virkelige, men ogsaa hans formeente Forbrydelse, begyndte Inquistorerne nu Forhøret. Men endogsaa Krygten for Torturen, der syntes ham ligesaa skrækkelig, som Døden selv, der dog maatte overlevre ham til evige Piinsler, kunde ikke hindre Ambrosio i Kiæl og dristig at bekræfte sin Uskyld.

dighed. Mathilda fulgte hans Exempel, men skielvende og bævende.

Nu gave Inquisitorerne Befaling til at lægge Munken paa Pinebænken. Han udstod de gyseligste Qualer, som menneskelig Grumhed nogen sinde har opfundet; men (saa magtig er Frygt for Døden i et lastefuldt Hierte), han beholdt alligevel Styrke nok til at blive ved at nægte. Man fordobblede Piinslerne, og slap ham ikke forend han faldt i Afmagt af den uhyre Smerte, og Godelsløshed befriede ham ud af hans Bødleres Hænder.

Nu kom Røden til Mathilda, men efter det hun havde seet, mistede hun ganske Modet. Hun faldt paa sine Knæ, bekiendte sin Pagt med Mørkets Aander, og at hun havde været Vidne til at Munken myrdede Antonia; men hun frikiendte ham høitidelig for al Trolddom. Man fæstede ikke Tro til den sidste Forsikkring. Medens hans Medskyldige afslagde sin Bekiendelse, var Abbeden igien kommen til sine Sandser, men var nu for svag til at udholde nye Piinsler. Man lod ham bringe tilbage til hans Fængsel, men truede ham tillige med et andet Forhør, saasnart han havde sanket nogle flere Kræfter. Man forkyndte Mathilda, at hun skulde lide sin Straf ved den forestaaende Auto-da-Fe. Al hendes Graad og hendes Bønner kunde ikke udvirke hendes mindste Formildelse, og hun blev med Magt slæbet ud af Salen.

Ambrosio befandt sig nu igien allene, plaget af legemlige Smerter, men som dog vare intet i Sammenligning med hans Siels Piinsler. Hans forvredne Lemmer, hans Hænder og Fødder, hvoraf Neglene vare afrevne, hans Fingre, som vare knuuste og brækkede af Tommestruerne, martrede ham ikke halv saa meget, som hans Siel, der var begravet i en Rædselsnat. Enten han var strafværdig eller ikke, saae han sig nær ved Fordømmelsen. Mindet om det, som hans Rægten havde kostet ham, viisde ham med Gysende nye Piinsler, som ventede paa ham, og bevægede ham næsten til at bekiende sine Misgierninger. Men nu trængde Tanken om Følgerne deraf igien ind paa ham, og gjorde ham atter ubestemt. Hans Død var da uundgaaelig, og hvilken Død! Han havde hørt Mathildas Dom, og kunde ikke haabe, at man vilde omgaaes ham mildere. Han gysede ved Forestillingen om at omkomme i Luerne, og kun at undvige utaalelige Qualer, for at bortbytte dem med evige. Med skrækkelig Angest saa han ud over Graven. Retfærdig, o retfærdig var Himmelsens evige Hævn! Hørgierne vilde han ikke have flygtet ud af dette Skrækkens Labyrinth ind i Atheismens Nat, bildt sig ind, at naar hans Dine først engang vare lukkede, vilde de aldrig mere aabnes igien, og at et Dieblif vilde tilintetgiøre Legeme og Siel. Men hans Indsigter vare altfor store,

hans Aandskræfter vare altfor stærke og ordnede til, at han skulde kunne nære en saa bedrægelig Tro.

I sit Hjertes Jnderste fødte han en Guds Tilværelse. Alle hine Sandheder, der fordum havde været hans Trost, fremstillede sig nu igien tydelig for ham, men kun for at bringe ham i Fortvivlelse, thi de nedrev hans ugrundede Forhaabninger, om at undgaae Straffen, og liig en Drøm svandt Sophisteriets bedrægelige Laage for Overbeviisningens uimodstaaelige Klarhed.

I en Angest, som næsten var større end at en menneskelig Skabning kunde udholde den, ventede han paa sit andet Forhør, og lagde tusende tomme Planer til at undvige den nærværende og tilkommende Straf. Det første var umuligt, og til det andet rovede hans Fortvivlelse ham de eneste Midler. Hans Fornuft bød ham at erkiende Guds Tilværelse, hans Samvittighed forbød ham at stole paa Guds Barmhiertighed. Hans Synder stode i uhyre Størrelse for ham; det var ikke Bildfarelse der havde blændet ham, han kunde ikke undskyldes sig med Uvidenhed. Han havde seet Lasten i dens sande Farver, ethvert Gran af hans Misgierninger havde han veiet paa rigtig Vægtstaaal førend han begif dem, og alligevel havde han begaaet dem.

"Tilgivelse?" Kreeg han tit i et Anfod af Afspindighed, "o! jeg tør ingen Tilgivelse vente!"

I denne Overbeviisning overlod han sig til det meest fortvivlede Kaseri, istedet for at ydmyge sig som en bodfærdig Synder, at sørge over sine Misgierninger, og anvende sine saa vovrige Levetimer med Bønner til Gud; hans Forbrydelse voldte ham ingen Sorg, han sørgede kun over sin Straf; i frugtesløse Sukke, i tomme Klager og i Gudsbespottelser udødsde han sin Angest. Da de saa Lysstraaler, som trængde igiennem Sitterne i hans Fængsel lidt efter lidt forsvandt, og den blege slaggrende Lampe var hans eneste Lys, fordobledes hans Angest, hans Tanker bleve mørkere, høstideligere og mere trostesløse. Han var bange for Sønnen, thi saasnart hans Dine, som vare udmattede af Graad og Waagen, sukkedes, saa syntes han at see de rædsomme Skygger, som havde omringet ham om Dagen. Han saae sig i en gloende Afgrund, Svoveldunster omsvævede ham og han var iblandt lutter Diable, som slæbede ham fra een Marter til en anden. Paa denne Skrækkens Skueplads saae han Elviras og hendes Datters Mander, som bebreidede ham deres Død, fortalte Diableterne hans Misgierninger, og æggede dem til endnu større Grusomhed. Alle disse gyselige Billeder vege ikke fra hans Indbildningskraft, indtil den umaadelige Angest vækkede ham af hans urolige Søvn. Han sprang op fra Jorden, hvorpaa han laae, den kolde Sneed randt ned ad hans Pande, hans Dine stode stive i hans

Hoved, som paa et affindigt Menneſte, og han ombyttede den frygtelige Viſhed med ligſaa frygtelige Tvivlsmaal. Med vaklende Skridt gik han op og ned ad ſit Fængſel, ſaae med Bøven hen i Mørket, og ſkreg:

”O, Matten er rædsom for Forbryderen!”

Nu kom hans anden Forhør-Dag. Man havde nødt ham til at tage ſtyrkende Lægemidler, for at ſætte ham iſtand til at udholde Piinſlerne deſto længere. Matten før kunde han ikke ſove af Angeſt, og han var nær ved at gaae fra Forſtanden. Han ſad bedøvet ved Bordet, hvor paa hans Lampe brændte med dunkelt Skin. Sløvhed fængſlede hans Sielekræfter, og i adskillige Timer var han hverken iſtand til at tale eller tænke.

”Loft Dit Hoved i Veiret, Aumbroſto!” ſagde en bekiendt Koſt til ham.

Munken hævede ſine matte Dine op. Mathilda ſtod for ham. Hun havde en prægtig og ſkion Qvindedragt paa; hun glimrede af utallige Diamanter, og hendes Haar var omringet af en Roſenkrands. I den høire Haand holdt hun en lille Bog, og den meeſt levende Glæde ſtraalede fra hendes Anſigt — alligevel var den blandet med en vild, bydende Høihed, ſom ſit Munken til at bæve, og formindſkede hans Henrykkelse over at ſee hende.

"Mathilda! Du her?" raabde han omfi-
 der, "hvor er du kommet ind? hvor er Dine
 Lænker? Hvad betyder denne Pragt, og den Glæ-
 de, som tindrer i Dine Dine? Har Du formil-
 det Dine Dommere? Før jeg gjøre mig Haab om
 at slippe? O, svar mig! sig, hvad har jeg at
 haabe eller frygte?"

"Ambrosio!" svarede hun med hoi Værdig-
 hed, "jeg spotter Inquisitionens Harm. Jeg
 er fri; kun saa Dieblikke, og der ligger Konger-
 riger imellem dette Fængsel og mig; men jeg kjo-
 ber min Frihed for en dyr, dyr Priis! Bover
 Du, Ambrosio, at betale den, ligesom jeg? vo-
 ver Du, at springe over de Grændser, som ad-
 stille Menneskene fra Englene? — Du tier —
 Mistro og Forbauselse staae maledede i Dine Dine
 — jeg læser Dine Tanker, de ere grundede.
 Ja, Ambrosio, jeg har opoffret alleting for Liv
 og Frihed. Jeg har ingen videre Adkomster til
 Himmelen; jeg har forsaget Gud, og staaer un-
 der hans Fiendes Banner. Det er skeedt, og
 om jeg endog kunde, saa vilde jeg dog ikke gjøre
 det om igien. O! min Ven! at døe under saa-
 danne Piinsler! at døe under Eder og Forban-
 delse! at udholde en forbitret Almues Raseri!
 at være udsat for alle Skiændsels og Værsgheds
 Ydmygelse! hvo, hvo kan uden Forsærdelse tæn-
 ke sig et saadant Endeligt? Nei, da jubler jeg
 nu over mit Bytte! Istedet for en uvis, langt-
 bortliggende Lykke har jeg nu en sikker, nærvæ-

rende. Jeg har frelst et Liv, som jeg skulde miste under Piinsler, og alle Livets glædefulde Nydelser staae i min Magt. Afgrundens Aander adlyde mig, deres Herskerinde; Ved deres Bistand skal enhver Forsætelse af Overdaad og Belyst krone mine Dage. Fri og utvungen vil jeg nyde, enhver Lidenskab vil jeg tilfredsstille indtil Mættelse, og da skulle mine Trælle optænke mig nye Glæder, for at pirre min sløvgiorte Smag. Med Utaalmodighed iler jeg at see mit Herredømme. Intet kunde holde mig tilbage paa dette affkyelige Sted, uden Haab om, at overtale Dig til at træde i mit Fodspor. Ambrosio, jeg elsker Dig endnu; fælleds Forbrydelser og Farer have gjort Dig endnu kiere for mig end nogen sinde før, og jeg vilde gierne frelse Dig fra Din forestaaende Fordærbelse. Kald al Din Standhaftighed frem, og affig for en umiddelbar, sikker Lykke, hiin Salighed, hvorom Du dog kun kan gjøre Dig saa lidet Haab, og som maaskee kun er en Grille. Vort med lave Sieles Fordomme! forlad den Gud, som har forladt Dig, og opsving Dig til hoiere Bæfeners Rang!"

Zaus veniede hun paa Munkens Svar; han gav det med Gysen.

"Mathilda!" sagde han omsider i en svag, vaklende Tone, "hvilken Priis betalde Du?"

Fast og uforsærdet svarede hun: "Ambrosio, Prisen var min Siel!"

"Elendige, hvad har Du gjort? Kun faa Nar, og hvilke rædsomme Piinsler vente Dig da ikke!"

"Og Dig, svage Menneſke! kun denne ene Nat endnu, og hvilke rædsomme Piinsler vente da ikke Dig! Mindes Du ikke længer, hvad Du allerede har lidt? De Qvaler, ſom vente Dig i Morgen, ere tifold. Mindes Du Stræffelighederne, ved at døe paa Baalet? Om to Dage binder man Dig til Pælen! Hvad vil Du da gjøre? Haaber Du endnu at faae Raade? bedrager Du Dig endnu ſelv med Forløsningens Hiernesſpind? Huſk paa Dine Misgierninger, Din Belyſt, Din Mceneed, Din Umenneskelighed og Dit Hykleri! Tænk paa det uſkyldige Blod, ſom anraaber Gud om Hævn! og bliu ſaa ved at drømme om Himmelen, ſuk endnu efter Lyſets Kloder, efter Kredens og Herlighedens Rige! Du Daare, aabu Dine Dine, og kom til Dig ſelv! Helvede er Dit Lod, Dit Lod er evig Førdømmelſe, intet ligger paa hiin Side af Din Grav uden et Svælg fuldt af fortærende Luer. Og vil Du da ſaa haſtig fare til Helvede? iler Du til Din Undergang, førend det behøves? vil Du ſtyrte Dig ſelv i de Luer, ſom Du endnu kan undgaae? O, den Raſende! Nei, nei, Ambroſio! lad os endnu en Stund undvige den guddommelige Hævn! Lad mig advare Dig, og fiøb ved et Diebliks Mod hele Nars Glæder; nyd den nær-

værende Tid, og glem Fremtiden, som ligger langt borte!"

"Mathilda, Dit Raad er farligt; jeg kan, jeg vil ikke følge det. Jeg tør ikke frasige mig mit Haab om Salighed. Mine Forbrydelser ere uhyre store, men Gud er barmhiertig, og jeg vil ikke mistvible om Tilgivelse."

"Godt, jeg siger intet mere. Jeg iler til Glæde, til Frihed, og overlader Dig til Døden og evige Qvaler!"

"Vie endnu et Dieblit; Mathilda! Du byder over Helvedes Hærskarer; Du kan sprænge disse Porte, Du kan befrie mig fra de centner-tunge Lænker. Frels mig, jeg besværges Dig, frels mig fra denne Skrækkens Bolig!"

"Du forlanger den eneste Tjeneste af mig, som ligger uden for min Magt. Jeg tør ikke staae nogen Geistlig, nogen Guds Tiener bi. Følg mit Raad, og lad disse to Egenstaber fare."

"Jeg vil ikke overgive min Siel til Fordømmelsen."

"Saa bliv da ved i Din Halsstarrighed, saalænge indtil de binde Dig til Pælen; da vil Du forgieves angre og sukke efter Hielp. Jeg gaaer. — Dog endnu eet! Skulde Du endnu for Din Dødsstund blive klog, saa benyt Dig af dette Middel, til igien at giorre Din Forseelse god. Tag denne Bog; saasnart Du læser de fire første Linier paa den syvende Side bag fra, saa vil den Aand, Du allerede engang har seet, vise sig for

Dig. Er Du fornuftig, saa sees vi igien; hvis ikke, saa lev vel for evig!”

Hun lod Bogen falde paa Jorden, og forsvandt i en blaa Ildsky, med en svævenve Bævægelse med Haanden. Da Luernes Glands var forbi, syntes Fængslets Mærke endnu at være forøget. Den eenlige Lampe gav neppe Munsken saa megen Lysning, at han kunde hitte sit Sæde. Han kastede sig paa det, og faldt med Haanden under Kinden i forvirrede, usammenhængende Tanker.

Han sad endnu i denne Stilling, da Fængselsdøren blev aabnet, og denne Lyd vakde ham af hans Dvale. Han skulde møde for Storinguistoren, og fulgte med et tungt Hierte efter Slutteren. Han kom ind i samme Sal, for de samme Dommere, og blev atter adspurgt, om han vilde bekiende? Han nægtede ogsaa denne Gang; men da Bøddelknægtene nærmede sig for at lægge ham paa Torturen, da han saae Piinsels-Instrumenterne, og mindedes de Smertes, han allerede havde udstaaet, forlod hans Standhaftighed ham ganske. Uden at betænke Følgerne, og blot for at undgaae den nærværende Marter, aflagde han en meget nsiagtig Bekiendelse, fortalte enhver Omstændighed ved hans Misgierning, og tilstod ikke allene de Forbrydelser, hvorfor han var beskyldt, men ogsaa dem, hvorom man slet ingen Mistanke havde. Da man ad-

spurgde ham om Mathildas ubegribelige Flugt, bekiendte han, at hun havde overgivet sig til Satan, og frelst sig ved Trolddom. Han forsikkrede sine Dommere endnu engang om, at han havde aldrig staaet i nogen Pagt med de onde Aander, men Trudselen at lægges paa Pinebænken tvang ham ogsaa til at samtykke heri, og erklære sig for en Troldmand, en Rætter, og alt hvad Inquisitorerne behagede. Herpaa forkyndte man ham strax hans Dom, nemlig: at han skulde døe i Auto da Féen, som var ansat at holdes næstkommende Nat Klokker Tolv, en Time, som man plejede at vælge, fordi man haabede at giøre et stærkere Indtryk paa Almuen ved den rædsomme Kontrast af Luerne med Midnattens Mørke.

Ambrosio blev igien bragt ned i sit Fængsel nærmere død end levende. Det Dieblik, da han havde hørt den rædsomme Dom, dræbde ham næsten. Med Fortvivlelse saae han Ratten imøde, og med hvert Minut dær nærmede sig, voxede hans Steleangest. Snart var han nedsunken i en dyb Taushed, snart rasede han som et affindigt Menneſte, vred sine Hænder, og forbandede sin Kodselsstund. I et af de sidste Dieblikke faldt hans Dine paa Mathildas hemmelighedsfulde Gave. Hans Raseries Udbrud standfede, han saae alvorlig paa Bogen, og tog den, men strax kastede han den ogsaa fra sig igien med Rædsel. Nu gif han hastig op og ned — stand-

seede atter, og saae igien paa Bogen. Her havde han i det mindste en Tilflugt imod de Piinsler, som truede ham. Han tog den op igien, og stod nogen Tid ubestemt og skielvende; han ønskede at forsøge Trykkeriet, for hvis Følge han dog frygtede. Mindet om hans Dødsdom bestemde ham omsider. Han aabnede Bogen, men i en saadan Forvirring, at han i Begyndelsen ikke kunde finde den omtalte syvende Side. Skamfuld over sin Svaghed, sankede han alt sit Mod. Han fandt den afgjørende Side, og begyndte at læse høit, men hans Dine fore tit vild fra Bogen, fordi han saae sig ængstelig om efter Aanden, som han baade ønskede og frygtede at blive vaer. Alligevel blev han ved sit Forsæt, og forsøgte, med bævende Stemme og idelige Ophold, at faae de fire første Linier paa den syvende Side læste.

De vare skrevne i et Sprog, hvoraf han ikke forstod det mindste. Nu udsagde han det sidste Ord og Erolddommen begyndte allerede at virke. Han hørde et høit Tordenskrald, hele Kængselet rystede, en Lynstraale glimtede igiennem Mørket, og baaret paa svovldampende Hvirvelvinde stod Lucifer anden Gang for ham. Men ikke som hiffet, da han ifølge Mathildas Bud, laande en Seraphs Skikkelse, for at bedrage Ambrosio. Han lod sig see i al den Hæslighed, som hans Redstyrtelse fra Himlen prægede i hans

Uafsyn. Hans Brændemærker viisde endnu Sporrene af den Almægtiges Torden. En stummel Sorthed omgav hans gigantiske Skabning, hans Hænder og Fødder vare væbnede med lange Klør. I hans Dine tindrede en Harmes, som maatte knuse endog det meest uforsædede Hierte. Over hans høie Skuldre fremragede to uhyre, sorte Vinger, og istedet for Haar havde han Slanges, som omslyngede hans Pande med rædsom Hvielen. I den ene Haand holdt han et Stykke Pergament, og i den anden en Jern-Ven. Lynildens susede omkring ham, og idelige Tordenskrald syntes at forkynde Verdens Undergang.

Ude af sig selv over et saa uventet Syn, stirrede Ambrosio maaløs paa Dievelen. Nu taug den brælende Torden, og Stilhed herskede i Fængselet.

"Hvorfor har Du kaldet mig?" sagde Dievelen med en Stemme, som Svoveldunsterne gjorde hørs.

Ved denne Lyd syntes hele Naturen at bæve. Et mægtigt Jordstælv rystede Jorden, og Tordenen lod sig igien høre, endnu høiere og rædsommere end før.

I lang Tid var Ambrosio ikke istand til at svare.

"Jeg er dømt til Døden," sagde han med mat Stemme, og hans Blod iisnede ved hvert Blik paa det forfærdelige Uhyre, "frels mig! — tag mig herfra!"

"Vil Du udbetale mig Lønnen for min Tjeneste? Har Du Mod til at overgibe Dig til mig? Vil Du være min med Liv og Siel? Er Du bered til at forsage ham, som skabde Dig, ham, som døde for Dig? Siig Ja! og Lucifer er Din Træl."

"Og for ingen ringere Priis? Kan Du ikke lade Dig nøie med andet, end min evige Undergang? Mand, Du forlanger for meget. Men bring mig ud af dette Fængsel! Lien mig blot en Time, saa vil jeg tiene Dig i tusende Aar. Er Du nu fornøiet?"

"Din Siel maae jeg have. Din Siel maae være min, min for evig."

"Uffhyelige! jeg vil ikke fordomme mig selv til evige Piinsler. Jeg vil ikke frasige mig mit Haab om Forladelse."

"Du vil ikke? og paa hvilket Hiernesvind bygger Du da dette Haab? Kortsynede Daare! Usling! er Du ikke skyldig? er Du ikke en Uffhy for Engle og Mennesker? gives der Forladelse for saadanne umaadelige Syndere? Troer Du, at kunne undvige mig? Din Dom er allerede fældet, den Evige har allerede fordømt Dig. Mig er Du tilegnet i Skiebne's Bog, og min er Du, min skal Du være."

"Dievel, Du lyver! den Almægtiges Barmhertighed er uendelig, og den Angerfulde faaer Tilgivelse. Mine Forbrydelser ere umaadelige, men dog fortvioler jeg ikke. Naar først den rejsfærdige Tugtelse — —"

"Eugtelse? gives der nogen Skiersild for Syndere, som Du? Haaber Du at blive løsløst ved overtroiske Døsmeres og døvne Munkes Bonner? Betænk det, Ambrosio! Min er Du alligevel. Du er fordømt til Jiden, men for dennefinde kan Du undgaae den. Underskriv dette Pergament, saa bærer jeg Dig herfra, og Du kan da henleve Dine øvrige Dage fro og glad. Nyd Dit Liv, Du skal saa enhver Fornøielse Du attraaer! Men da, naar Din Siel forlader Legemet, da er den min, og intet skal gjøre mig min Ret sridig."

Ambrosio svarede rigtig nok ikke, men hans Afsyn viisde dog, at den Ondes Ord havde ikke været spildte. Rædsel fyldte hans hele Siel, da han hørde Betingelserne. Men han troede selv at han var allerede fordømt, og meende, at ved at afflaae den tilbudne Hielp, vilde han kun paa Skynde de Piinsler, som alligevel vare ham visse nok. Satan saa hans Beslutning rokket, fornøede sin Paatrængenhed, og stræbde at overtale Abbeden til at bestemme sig. Han afmaalede Dødsangesten med de skrækkeligste Farver, og benyttede sig saa snildelig af Ambrosios Fortvivlelse, at denne tog imod Pergamentet. Dievelen dypede nu Jernpennen i en Nare paa Munkens venstre Haand, og uden at han fødte mindste Smerte, blev den strax fuld af Blod. Han tog med Bæven fat paa den, lagde Pergamentet foran sig, og vilde underskrive det. Pludselig standsede han, og kastede Pennen paa Bordet.

"Hvad vil jeg gjøre?" skreg han, og vendte sig med fortvilet Ansigt om til Satan. "Bort herfra! jeg underskriver ikke."

"Daare!" raabde Dievelen i Brede, og i hans Dine tindrede et Raseri, som næsten tilintetgjorde Munken. "Driver Du nu saaledes Spot med mig? Saa gaae da! Ras i Dodsangest, far heden med rædsomme Piinsler, og erfar da hvor vidt den Eviges Barmhiertighed strækker sig! Men vogt Dig vel for, endnu engang at haane mig! fald ikke oftere paa mig, uden at Du vil tage imod mit Tilbud! Bev endnu engang at besværges mig for intet, og disse Kløer rive Dig i tusende Stykker. Endnu een gang! vil Du underskrive det?"

"Nei, nei! Bort, bort herfra!"

Tordenen rullede skrækkeligere, Jorden bævede endnu stærkere, hele Kængselet gienlød af giennemtrængende Hulen, og Dievelen flygtede med Eder og Gudsbespottelser.

I Begyndelsen glædede Munken sig over sin Seier over Forsørerens List; men Straffens Tid kom nærmere og nærmere, og med den vendte al hans Angest tilbage. Ja, den overbældede ham nu med fordoblet Styrke. Hvor bævede han ikke ved Tanken om, at han skulde nu snart staae for Guds Trone! Hvor giæds han ikke ved at han skulde snart gaae over i Evigheden, og møde for sin fortørnede Skabers Ansigt! Klokker slog Tolv — det var den Tid, som var bestemt til hans Død paa Baalet. Han hørte det fers

ste Slag, og Blodet holdt op at rinde i hans Nærer. Ethvert af de følgende Slag truede med Død og Piinsler. Han ventede at see Inquisitionstienere inde i hans Fængsel, og da Klofken nu slog det sidste Slag, snappede han i Fortvivlelse Erolddomsbogen endnu engang. Han skyndte sig at slaae den syvende Side op, og mumlede hastig de fordærvelige Linier, som om han var bange for et Dieblis Eftertanke. Nu stod atter Lucifer for ham ligesaa rædsom som før.

"Du har kaldet mig," sagde Dievelen; "er Du nu klogere? indgaaer Du mine Betingelser? Du kiender dem. Forsag Forløseren, giv mig Din Siel, og Du er fri. Endnu er det Tid. Bestem Dig, eller det er forsilde. Vil Du underskrive?"

"Jeg maae — jeg har intet Valg — jeg underkaster mig Dine Betingelser."

"Saa underskriv da," svarede Dievelen jublende.

Pagten og den blodige Pen laae endnu paa Bordet. Ambrosio tøvede.

"Lys!" skreg den onde Aand, "de kommer! skynd Dig, underskriv, og saa fører jeg Dig herfra."

Man hørde virkelig ogsaa Inquisitionstienere nærme sig. Denne Lyd styrkede Munken i hans Beslutning.

"Hvad staaer der i dette Skrivt?" spurgde han.

"At Du for evig, uden Forbeholdenhed, overgiver Din Siel til mig."

"Og hvad faaer jeg derfor?"

"Min Beskyttelse, og Befrielse ud af dette Fængsel. Underskriv, saa slipper Du herfra."

Ambrosio tog Pennen, og satte den paa Pergamentet. Hans Mod forlod ham igien. Angestens Krampetrækninger trak hans Hierte sammen, og han kastede atter Pennen fra sig.

"Svag og barnagtig!" skreg Satan ræsende. "Bort med disse Dumheder! Underskriv strax, eller jeg opoffer Dig for min Harm."

I dette Dieblik blev Skudden slaart fra den yderste Dør. Ambrosio hørde Lænkerne rasle, nu knagede Laasen, og Inquisitionens-Tienerne vare paa Rippet at træde ind. Uffindig over den nærforestaaende Fare, bævende for den tilstundende Død, forskrækket over Lucifers Trudsler, saae Munken ingen anden Udvei til at undgaae Fordærvelsen, end at underskrive denne rædsomme Pagt. Han flyede den hastig tilbage til den onde Aand, af hvis tindrende Dine fremskinnede en ondskabsfuld Glæde.

"Der!" sagde Synderen, "men frels mig nu, skaf mig bort herfra!"

"Holdt! forsager Du ogsaa ganske, forsager Du frivillig Din Skaber og hans eenbaarne Søn?"

"Ja!. Ja!"

"Overgiver Du for evig Din Siel til mig?"

"Ja! Ja!"

"Uden Forbeholdenhed og Udflugt? uden ringeste Paastand paa Guds Barmhiertighed?"

Nu blev Røglen dreiet om i Fængselslaasen, og Døren knagede allerede paa sine rustne Hængsler.

"Jeg er Din for evig, uigienkaldelig Din!" skreg Munken ude af sig selv af Angst; "Jeg frasiger mig alt Haab om tilkommende Salighed. Jeg erkender ingen anden Magt end Din. Eys! Eys! de komme! o! frels mig! bring mig herfra!"

"Jeg har seiret! Nu er Du min uden Frelse, og jeg holder mit Ord."

Medens han sagde disse Ord var Døren bleven aabnet. Nu greb Satan Munken ved den ene Arm, udbredte sine brede Binger, og foer op i Luften med ham. Da de svingede dem op, aabnedes Hvælvingen, og lukkedes igjen efter dem.

Imidlertid stod Slutteren ganske forbauset over at hans Fange var forsvunden. Hverken han eller Inquisitionens Tienere vare komne tids nok, for at være Vidner til hiint Optrin, men den Svovldamp, som fyldte hele Fængselet, sagde dem tydelig nok, hvis Hielp havde frelst Munken. De ilede med denne Beretning til Stor Inquistoren. Snart giennemilede den Historie, at en Eroldmand var undvejet ved Djevelens Hielp, hele Madrid, og i adskillige Dage

talde man ikke om andet. Siden blev denne Til-
dragelse igien fortrængt af andre, og Ambrosio
var saa aldeles glemt, som om han aldrig havde
levet.

Munken fløi igiennem Luften med sin die-
velske Staldbroder saa hastig som en Pæl, og
inden saa Minuter stod han paa Kanden af en
Ufgrund, det steileste blandt alle Sierra Morenas
Fielde. Uagtet han var frelst fra Inquisitionens
Vold, havde han dog endnu ikke Følelse for Fri-
hedens Glæder. Hans Fordømmelses Pagt laae
centnertung paa hans Hierte, og de Scener,
hvori han havde taget en saa virksom Deel, gior-
de hans Sind uroligt og forvirret.

De Gienstande, som nu omringede ham,
og som bleve svagt oplyste af Maanen, der just
brød frem igiennem mørke Skyer, gave ham kun
lidet Haab om den Hvile, han saa længselsfuld
attraaede. Ak! hans Indbildningskraft maatte
jo blive endnu mere forvildet, da den hele Skue-
plads omkring ham var saa rædsom. Her aab-
nede skumle Huler deres sorte Svælg, bratte
Fielde vare optraaede paa Fielde og giennem-
stiaare de svævende Skyer; enkelte Grupper af
sorte Kyrreræer stode hist og her, og Nattevinden
hvinede klagelig igiennem deres hvasse Grene;
hisset tudede Ornen oppe i sin Rede i den een-
somme Orken, Strømmene, som vare voxede
ved Uveiret, styrtede brølende ned i den ræd-
somme Dybde, og en stillestaende Flods dunkle

Wande badede Foden af den Klippe, hvorpaa Ambrosio stod. Med et rædselsfuldt Blik saae han sig om, hans helvedes Ledfager stod ved Siden af ham, og betragtede ham søigfuld, jublende og haanlig.

”Hvor har Du bragt mig hen?” sagde Munken omsider med en huul bævende Røst; ”hvad skal jeg gjøre paa dette gyselige Sted? Skynd Dig at bringe mig herfra! bring mig til Mathilda!”

Den onde Mand blev ved at stirre paa ham, uden at svare. Ambrosio kunde ikke udholde hans Blik, og vendte sine Dine bort, imedens Satan sagde disse Ord:

”Saa har jeg da dette Gudsfrøgtens Monster, dette ubesmittede Væsen i min Bold! ham, som vovede at sætte sine Dverge-Dyder i Ligning med Englenes! Han er min! uigienkaldelig, evig min! Deeltagere i mine Dvaler! Helvedes Bøvere! Eder bringer jeg en kostbar Gave!”

Nu henvendte han sin Tale til Munken —

”Bring Dig til Mathilda?” sagde han; ”Udling! snart vil Du være hos hende! Du har fortrient Din Plads ved Siden af hende, thi hele Helvede eier ikke noget større Uhyre end Du. Giv Agt, Ambrosio, og hør Dine Misgierninger! Du har udstøt to Uskyldiges Blod; Antonia og Elvira døde for Din Haand. Denne Antonia, hende som Du skændede, — hun var Din Søster! — denne Elvira, hende som Du

qvalde — hun var Din Moder! skielv og bæv,
 forhærdede Hykler! Modermorder! Blodskæn-
 der! skielv for Dine gyselige Misgjerningers
 Omfang. Og Du, Du troede, at være ophøiet
 over Kristelsen, at være fri for menneskelig Skræ-
 belighed, fri for Bildfarelse og Laster? Er
 Hobmod da en Dyd? er Umenneskelighed ingen
 Lyde? Viid da, forsængelige Daare! allerede
 længe havde jeg udkaaret Dig til mit Kov. Jeg
 gav Agt paa enhver af Dit Hjertes Følelser, jeg
 saae, at Du var dydig af Selvkierlighed, ikke
 af Grundsætning, og jeg greb det rette Dieblif
 til at forføre Dig. Blindt hen forgudede Du
 Din Madonnas Billede. Jeg befalede en mig
 undergIVEN, men snedig Dievel, at paatage
 sig samme Skikkelse, og Du horde med Siele-
 fryd alle Mathildas Smiggrierer. Din Stolt-
 hed var vunden, Din Belyst maatte bryde frem
 ved den allerførste Leilighed; blind rendte Du i
 Fælden, og betænkte Dig ikke paa, at begaae
 en Forbrydelse, som Du hos andre dadlede med
 følesløs Strenghed. Mig var det, som lod
 Dig see Antonia; mig var det, som aabnede
 hendes Sovestue for Dig; jeg gav Dig
 den Dolk, hvormed Du giennemborede Dit
 Søster; mig var det, som i Drømme advarede
 Elvira om Dine Anslag mod hendes Datter,
 som hindrede Dig i at føre Dig hendes Søvn
 til Rytte, som nødte Dig til at forøge Dine
 Misgjerninger med Bold og Blodskam. Hør,

hør, Ambrosio! Kun et Diebligs længere Modstand, og Du havde frelst baade Legeme og Siel. Bogterne, som Du hørde ved Din Fængselsdør, kom for at forkynde Dig Naade. Men jeg havde allerede seiret, det var allerede lykkes des mig. Jeg kunde neppe faae Stunder at foreslaae Dig Dine Misgierninger, førend Du allerede havde begaaet dem. Du er min, og Himlen selv kan ikke befrie Dig fra min Vold. Haab ikke at tilintetgøre vor Pagt ved Anger og Rod. Her er Din blodige Underskrift; Du har ingen videre Udførelse til Barmhiertighed, og intet kan give Dig de Rettigheder tilbage, som Du saa daarlig frasagde Dig. Troer Du, at jeg var uvidende om Dit Hiertes inderste Tanker? nei, jeg læsde dem allesammen! Du meende endnu at have Stunder til Rod. Jeg saae Din List, jeg kiendte dens Afmagt, og bedrog Bedrageren. Jeg brænder af Attraa efter at kisle min Hævn, og levende kommer Du ikke mere ned af dette Fjeld."

Ambrosio stod forstenet af Skræk og Forkæufelse. De sidste Ord vækkede ham.

"Ikke komme levende ned af dette Fjeld?" raabde han; "Erolose, hvad har Du i Sinde? Har Du glemt vor Pagt?"

Satan svarede med en ondskabsfuld Latter:

"Vor Pagt? har jeg ikke opfyldt den? hvad lovede jeg Dig andet, end at skaffe Dig ud af Fængselet? Har jeg ikke gjort det? Er Du ikke

undveget Inquisitionen — er Du ikke undveget alt, undtagen mig? Du Daare! — at fæste Lidd til Dievelen! hvi forudbetingede Du Dig ikke Liv, Magt og Glæder? Dengang havde jeg tilstaaet Dig alt, nu komme Dine Betragtninger for silde. Forbandede Affskum, bereed Dig til Døden; faa Timer endnu, og Du er ikke mere!”

Rædsomme Følelser fyldte den Glendiges Hierte. Han sank paa sine Knæ, og løftede Hænderne op mod Himmelen. Den onde Aand giettede hans Hensigt og kom ham i Forkiøbet —

”Hvad?” skreeg han, med rasende Afsyn, ”vil Du endnu anraabe den Evige om Raade? vil Du endnu foregive Anger, og hylle i dette Dieblif? Intet Haab, skændige Synder! Saaledes griber jeg mig selv!”

Med disse Ord slog han sine Klæder i Munkens Bryst, og foer bort fra Fjeldet med ham. Hulerne og Fjeldene gienløde af Ambrosios Skrig. Dievelen svingede sig høiere og høiere i Veiret, og slap derpaa den martrede Misddæder. Munkens styrtede igiennem det umaalelige Lustrum; den hvasse Spids af en Klippe modtog ham; han væltede fra Skræntning til Skræntning, indtil han omsider laae sønderknuust nede paa Kloddbredden. Endnu var der Liv i hans brudte Been, men forgieves søgte han at reise sig; hans sønderslagte Lemmer nægtede ham al Hielp. Nu stod Solen op paa Horizonten, og sendte si-

ne brændende Straaler ned paa den døende Syn-
 ders Hoved. Varmen fremkaldte Myriader af
 Insekter; de suede Blodet af Ambrosios Saar,
 trængde sig ind i hans Wunder, borede deres
 Braadde ind i hans Legeme, og lode ham udstaae
 den utaaleligste Pine. Ornene slede Kiodet styk-
 feviis af hans Legeme, og udhuggede hans Pine
 med deres krumme Næb. En brændende Tørst
 martrede ham, han hørde Kilden risle tæt ved
 Siden af sig, men forgieves søgde han at krable
 hen til den. Blind, lemlæstet, uden Hielp og
 Trøst, under de meest rasende Eeder og Guds-
 bespottelser, under Forbandelse over sin egen
 Tilværelse, med Frygt for de endnu større Piins-
 ler efter Døden, vansmagtede den Ulyksalige
 saaledes tre samfulde Dage. Den fjerde Dag
 opkom der et forskærdeligt Uveir; den rasende
 Stormvind fløvede Fjeldene og rykkede hele Skove
 op med Roden; ildrøde Lynstraaler hvilsede i
 giennem den bældørke Himmel; Regnen øsde
 Strømmeviis ned; Floden voxede, Bølgerne fore
 op paa Strandbredden; de naaede det Sted,
 hvor Ambrosio laae, og skyllede den Fortvøle-
 des Liig bort med sig.

Ende paa tredie og sidste Deel.

